Albert Leprince

CURS PRACTIC DE TELEPATIE

ALDO PRESS

Din toate timpurile, oamenii s-au preocupat de trecutul și de viitorul lor.

De unde venim, unde ne aflăm acum, unde ne ducem? Acestea sunt întrebările pe care au încercat să le rezolve filosofiile antice și moderne. Nașterea lumilor, nașterea materiei animate sau inanimate, evoluția sau crearea speciilor și a omului, dezvoltarea instinctelor și a inteligenței au suscitat multiple lucrări și numeroase teorii.
Am ajuns la un punct al evoluției științei de unde se pare că toate aceste probleme pot fi măcar abordate, dacă nu în întregime rezolvate.

Cunoștințele pe care le avem noi acum în domeniul telepatiei sunt încă minime, iar mecanismul viziunii sau al percepției paranormale este încă abia întrevăzut. Totuși, anumite fapte impresionante, controlate și bine observate, au permis în ultimii ani să se proiecteze câteva licăriri de lumină asupra acestor tenebre. Veți găsi aici încercarea unei explicații fiziologice a unor fenomene actualmente considerate misterioase.

Vom oferi în această lucrare rezultatele curioaselor experiențe de telepatie provocată și experimentală și care sunt susceptibile să arunce o nouă lumină asupra misterului viitorului nostru și al facultăților paranormale ale creierului uman.

ISBN 973-9307-93-0

ALBERT LEPRINCE

CURS PRACTIC DE TELEPATIE

ALDO PRESS

Doctor Albert LEPRINCE
Profesor la Institutul Internațional de Înalte Studii din Nisa
Corespondent al Societății de Medicină din Paris
Premiul Vauchez 1935 (Cercetări Științific)

CURS PRACTIC DE TELEPATIE

UNDELE GÂNDIRII

După lucrările Doctorului Calligaris,
Dr. docent în Neuropatologie
la Universitatea din Roma

"În realitate, întreaga suprafaţă cutanată este cea care face din noi nişte participanţi la echilibrul universal, nişte adaptaţi dinspre exterior spre interior."

Léon Daudet (*Melancholia*, p.19)

Doctorului Giusseppe CALLIGARIS
Docent în neuropatologie la Universitatea din Roma

Dragul meu Prieten,

Acceptă omagiul acestei Cărţi, care este reflexul ideilor dumitale şi care nu are nici o altă ambiţie decât să pună la curent publicul francez cu remarcabilele dumitale lucrări în domeniul Psihismului şi al subconştientului.

De mai bine de un sfert de secol, cu o tenacitate neobosită, ţi-ai consacrat toate clipele cercetării legăturilor care unesc suprafaţa cutanată cu organele interne şi cu funcţiile cerebrale.

Ai reuşit astfel să sfâşii voalurile care acopereau ocultul, să arăţi că "nimic din ceea ce este omenesc nu ne e străin" şi, în fine, pe căile logicii şi cu o intuiţie genială, ai ajuns la această descoperire capitală, care constă în materializarea pe suprafaţa pielii Omului a maladiilor şi a microbilor.

Fie ca rezumatul acesta modest al unora dintre senzaţionalele dumitale experienţe, să păstreze amintirea timpului petrecut împreună, lungile noastre zile de studiu şi serile de conversaţii amicale şi ca el să constituie, în sfârşit, mărturia întregii mele simpatii prieteneşti.

Dr. A. Leprince.

CUVÂNT ÎNAINTE

Se ştie cum, prin procedee de analiză din ce în ce mai precise, s-a putut coborî de la ființa cea mai evoluată, adică *Omul,* până la celula primitivă, pentru a ajunge, în timpurile din urmă, la ultima fază cristalizabilă, ultra-virusul, care pare să fie ultima verigă din lanțul care leagă regnul mineral de țesutul viu.

Aceste cercetări, efectuate de numeroşi savanți, clarifică problema evoluției speciilor şi ne demonstrează unitatea materiei organice, vegetale sau minerale, care are ca bază unică energia, al cărei principiu inițial ar fi electronul, sau, conform lui L. de Broglie, *Fotonul,* grăuntele de lumină.

Pentru a ajunge la dezvoltarea sa perfectă, omul de astăzi a trebuit să suporte de-a lungul secolelor mutații bruşte, veritabile revoluții, care au provocat apariția unor caractere noi şi care s-au transmis apoi ereditar.

Lumina, căldura, frigul, într-un cuvânt toate elementele, au fost factorii primordiali ai acestor transformări şi au obligat individul să se adapteze la aceste noi condiții de existență, altfel fiind *amenințat cu moartea.*

Şi mai ştim, de asemenea, că omul actual încă mai evoluează; dar acum nu funcțiile sale de nutriție, de reproducere, de mişcare, sunt cele afectate de aceste schimbări lente. Însuşi creierul său evoluează în urma formării de noi centri de asociere, care îi amplifică inteligența şi care îi vor permite probabil, într-un viitor mai mult sau mai puțin apropiat, să triumfe asupra forțelor naturii sau să le stăpânească, pentru a-şi spori confortul existenței sau pentru a-şi diminua suferințele.

Grație acestei creșteri a energiei psihice am putut deja, prin adaptarea la studiul omului a achizițiilor științelor fizice, să descoperim, să măsurăm undele, radiațiile, energia electro-magnetică emise de corpul uman viu.

Aceste descoperiri ale exteriorizării principiului vital ne incită să ne întrebăm de unde provin aceste fluide, sau aceste forțe exteriorizate.

Au fost propuse diverse răspunsuri, este probabil că numeroasele radiații ale solului, ale aerului, ale soarelui, ale stratosferei, razele Gamma, razele cosmice etc. contribuie împreună la formarea acestei energii noi, care emană fie chiar din corp, fie din creier.

Corpul uman ne apare astfel ca un *transformator de radiații*, dintre care unele îl penetrează fără ca aparent să-i modifice structura, în timp ce altele, prin continuitatea acțiunii lor, provoacă încetul cu încetul schimbări în repartiția sau în multiplicarea celulelor.

Astfel s-a putut pune pe seama radiațiilor nocive ale solului dezvoltarea anumitor tumori.

De asemenea, conform unui proces analog, radiații cerebrale emise la celălalt capăt al globului pot atinge creierul unui alt individ, în situația când cele două centre de recepție și de emisie sunt acordate pe aceeași lungime de undă.

Aceste deducții, bazate pe constatări fizice, ne indică drumul pe care trebuie să ne angajăm pentru a pătrunde mai bine misterul fenomenelor metapsihice al căror sediu este creierul.

Raporturile fiziologice care există în mod normal între senzații, între impresiile vizuale, auditive, tactile, cutanate, pot fi oare modificate de agenți fizici și pot ele provoca noi asociații de idei? Se pot oare provoca pe cale reflexă, excitând anumite zone cutanate, emoții, sentimente și se pot oare provoca reacțiile cerebrale care sunt la baza

fenomenelor de telepatie, de psihometrie [* Acest termen, psihometrie, este foarte prost ales: de fapt nu este vorba de măsurarea facultăţilor spiritului. În limbajul metapsihic, psihometria este de fapt acea facultate care permite unui "vizionar" pus în contact cu un obiect, care a aparţinut unei persoane oarecare, să pătrundă în viaţa acesteia, să descrie starea sa prezentă sau trecută, fizică sau mentală.], de clarviziune a trecutului sau a viitorului?

Acestea sunt întrebările la care vom încerca să răspundem în această lucrare.

***

Din toate timpurile, oamenii s-au preocupat de trecutul şi de viitorul lor.

De unde venim, unde ne aflăm acum, unde ne ducem? Acestea sunt întrebările pe care au încercat să le rezolve filosofiile antice şi moderne. Naşterea lumilor, naşterea materiei animate sau inanimate, evoluţia sau crearea speciilor şi a omului, dezvoltarea instinctelor şi a inteligenţei au suscitat multiple lucrări şi numerose teorii. [* În cartea noastră următoare, *Naşterea Lumilor şi a Vieţii*, vom studia teoriile şi vom relata experienţele recente, care aruncă o lumină nouă asupra acestui subiect pasionant.]

Am ajuns la un punct al evoluţiei ştiinţei de unde se pare că toate aceste probleme pot fi măcar abordate, dacă nu în întregime rezolvate. Dacă secolele care s-au scurs până acum ne-au adus noţiuni destul de exacte asupra trecutului nostru fizic şi fiziologic, este sigur că secolele viitoare vor mai avea de elucidat numeroase probleme, printre care una dintre cele mai importante va fi aceea a personalităţii umane, a diverselor sale manifestări şi a dezvoltării sale în timp şi în spaţiu.

Un întreg studiu al manifestărilor psihice exterioare

sau interioare creierului însuşi se află de-abia în stadiul de schiţă, iar acest studiu se revelă mult mai important şi, de asemenea, mult mai pasionant decât chiar manifestările cerebrale şi decât fiziologia creierului şi a sistemului nervos.

A existat un timp în care abordarea acestui domeniu misterios te clasa imediat în categoria iluminaţilor sau a celor pe jumătate nebuni.

A fost nevoie de tenacitatea şi de notorietatea unor savanţi precum Prof. Ch. Richet pentru a arăta că acesta este un adevărat câmp de explorat şi că subconştientul, conştientul şi facultăţile psihice paranormale ale anumitor indivizi sunt tot atât de demne de interes şi de studiat precum localizarea funcţiilor cerebrale.

Nici continuatorilor săi, Doctorii Geley şi Osty, nu le-a lipsit curajul pentru a încerca să pătrundă misterul profund care învăluie manifestările cerebrale legate de gândire, de citirea gândirii, de resuscitarea trecutului şi de prevederea viitorului.

Domeniul cunoştinţelor pe care le avem noi acum în acest domeniu este încă foarte restrâns, iar mecanismul viziunii sau al percepţiei paranormale este încă abia întrevăzut. Totuşi, anumite fapte impresionante, controlate şi bine observate, au permis în ultimii ani să se proiecteze câteva licăriri de lumină asupra acestor tenebre. Veţi găsi aici încercarea unei explicaţii fiziologice a unor fenomene actualmente considerate misterioase.

Vom oferi în această lucrare rezultatele curioaselor experienţe de *telepatie provocată şi experimentală*, la care am participat, şi care sunt susceptibile să arunce o nouă lumină asupra misterului viitorului nostru şi al facultăţilor paranormale ale creierului uman.

Dr. A. LEPRINCE

Partea întâi
TELEPATIA NATURALĂ SAU SPONTANĂ

CAPITOLUL I

METAGNOMIE - TELEPATIE NATURALĂ TRANSA MEDIUMILOR

Dacă, în perioada preistorică, inteligenţa umană a fost rudimentară şi aproape în mod egal distribuită pe suprafaţa locuită a globului, începând cu sfârşitul erei preistorice s-a putut asista la o evoluţie progresivă.

Cu cea mai mare intensitate s-au manifestat mai întâi artele. Desigur, oamenii cavernelor reproduseseră deja imaginile animalelor pe care le întâlneau în jurul lor, dar apoi, vreme de mai multe mii de ani, pictura, sculptura, apoi literatura, poezia etc., au absorbit toate facultăţile intelectuale ale omului. Se citează, ca nişte exemple excepţionale, nume de medici, astronomi, matematicieni care au pus primele pietre la temelia ştiinţei actuale. Dar trebuie să ajungem până în secolul XIX pentru a asista la înflorirea magnifică a descoperirilor pregătite de generaţiile precedente. Într-o sută de ani am văzut născându-se şi triumfând aburii şi electricitatea.

Maşina cu aburi, pacheboturile, submarinele, automobilul, avionul au apropiat indivizii şi popoarele.

Nu au trecut decât treizeci de ani de când Wilbur

Wright efectua primele sale zboruri în împrejurimile insulei Man şi de când Henri Farman zbura la cincizeci de metri deasupra solului, parcurgând cam cincizeci de metri pe deasupra câmpiei.

Am asistat, în urmă cu 40 de ani, la primele încercări ale telegrafului, cu ajutorul *"tubului cu pilitură"* al lui Branly, iar oamenii se minunau că pot auzi cum răsună, de la un capăt la altul al sălii, un timbru de sonerie, fără comunicare cu operatorul postat pe estradă.

Cine ar fi putut să bănuiască la acel moment, că, într-o zi din viitor, se va putea zbura de la New York la Paris şi că se vor auzi, de la un capăt al pământului la celălalt, vorbele pronunţate de un orator necunoscut, dar care va fi văzut mâine?

Astfel, după un somn care a durat între 2000 şi 3000 de ani, spiritul uman a început să cunoască forţele care îi sunt exterioare: a putut să exploreze spaţiile infinite, să scruteze infinitul mic al materiei, să supună şi să mobilizeze energiile împrăştiate în univers, să pătrundă misterul evoluţiei lumilor, şi, în ceea ce îl priveşte pe el personal, să studieze diversele sale funcţii, jocul numeroaselor sale organe, secreţiile glandelor sale şi fenomenele de transformare şi de asimilare care îi întreţin viaţa. A putut, de asemenea, în anii din urmă, să sfâşie puţin voalul care ascundea misterioasele arcane ale Eredităţii.

Şi, cu toate acestea, până astăzi el nu a putut pătrunde secretul însuşi al vieţii şi, dacă i-a fost revelată mutaţia speciilor, naşterea celulei primitive şi a materiei vii îi sunt încă necunoscute.

Dar, în ce priveşte inteligenţa însăşi şi facultăţile psihice, de care omul este atât de mândru şi care i-au permis să facă aceste multiple descoperiri, care i-au revelat frumuseţile naturii şi care l-au făcut să simtă Armonia care domneşte în tot universul, acestora nu li s-a putut decât bănui sediul cere-

bral şi decât acorda nume care maschează ignoranţa: psihism, suflet, principiu vital, entelehie etc. Căci, în ce priveşte esenţa sa, ştim că, după ce s-a crezut că a fost găsită în compuşii chimici ai celulei, savanţii moderni îi atribuie o origine electromagnetică.

Dar, dincolo de această problemă *materială,* am putea spune, încă nerezolvată, există o alta, extrem de importantă, care şi ea, la rândul ei, constituie o veritabilă enigmă.

Facultăţile intelectuale ale Omului s-au dezvoltat în aşa fel încât au aservit, în folosul său, aproape toate forţele exterioare şi iată că, în dorinţa sa de a cunoaşte, activitatea sa cerebrală tinde să pătrundă şi mai adânc în EUL său şi în EUL semenilor săi.

Această pătrundere a Ocultului, pe care Prof. Ch. Richet a botezat-o cu numele de *Metapsihism,* a făcut, de câţiva ani încoace, progrese incontestabile. Fapte care nu pot fi negate, legate de viziunea trecutului, a prezentului şi chiar de precunoaşterea viitorului, după ce au suscitat zâmbetele batjocoritoare şi negările, au fost recunoscute drept exacte şi câţiva oameni îndrăzneţi nu s-au temut să abordeze această problemă, eliminându-i din interiorul acestor studii dificile pe impostori şi pe şarlatani, care, de când lumea, găsesc în *Ştiinţele misterioase, în previziunea viitorului, procedee* facile pentru a-şi înşela concetăţenii.

Orice ştiinţă nouă îşi are adulatorii şi detractorii săi. Dar este sarcina timpului să restabilească echilibrul. Astăzi se poate vorbi, fără a provoca un zâmbet de incredulitate, de metapsihie, de metagnomie sau de cunoaşteri supranormale. Lucrările Prof. Richet, ale Dr. Geley şi ale Dr. Osty au permis dezvăluirea înşelătoriilor grosolane şi a mistificărilor cu care se ocupau anumiţi mediumi, care, în marea lor majoritate, nu erau decât nişte indivizi necinstiţi.

S-a râs mult pe seama acestor precursori, care s-ar fi

lăsat "duşi de nas" de unii dintre aceşti impostori. Dar, după ce o anumită parte dintre ei au fost convinşi de fraudă, după ce, pe de altă parte, au fost perfecţionate metodele de control şi de examinare, s-a putut constata că existau la anumite persoane facultăţi supranormale care le permiteau să pătrundă, "prin efracţie", în trecutul sau în prezentul semenilor lor.

Astfel, au putut fi studiate mai întâi citirea gândurilor, viziunea la distanţă şi, în anumite cazuri, precunoaşterea viitorului.

Întrebarea care se pune este următoarea: sunt oare aceste facultăţi apanajul câtorva individualităţi predestinate sau pot fi obţinute de orice persoană, în urma unor antrenamente sau studii speciale?

Până în ziua de astăzi, clarvăzătorii şi clarvăzătoarele au constituit o categorie specială, iar facultăţile pe care le posedă şi unii şi alţii au fost considerate nişte daruri naturale. Pythia, la Delphi, ghicitorul care l-a sfătuit pe Cezar să se teamă de idele lui Marte, vorbeau în numele unui zeu. Care era, în cazul acestor indivizi, partea de Metapsihie şi care era partea de înşelăciune, ne este foarte greu să ştim, într-o epocă în care chiar coloanele templelor vorbeau şi declamau oracole, prin intermediul complicilor ascunşi.

Înainte de a explica sau de a încerca o teorie şi de a reproduce experienţele, este necesar, mai întâi, să stabilim faptele şi să le controlăm, pentru a ne asigura de realitatea lor de netăgăduit.

Aceste fapte pot fi clasate în două categorii, conform Dr. Eug. Osty:

1) Cele care par explicabile prin transmiterea gândurilor şi pe care "clarvăzătorul" le poate citi în viaţa noastră prezentă sau în cea trecută, căreia i-am păstrat amintirea;

2) Altele care, astăzi, par inexplicabile şi care se referă la trecutul şi, mai ales, la viitorul nostru.

Transmiterea gândurilor se poate explica printr-un misterios acord de rezonanţă între două creiere acordate pe unde de aceeaşi lungime; dar totuşi ignorăm modalitatea prin care acest acord se poate realiza instantaneu, fie în proximitate, fie la distanţă.

Ca o ilustrare a acestui acord de rezonanţă între două creiere voi cita cazul următor:

Sub titlul "Reciprocitate telepatică", *Revista metapsihică* a publicat, în urmă cu vreo zece ani, relatarea care urmează [* Anul 1927, nr. 2].

Conform acestei experienţe, este vorba nu de voinţă, ci de acord, nu ar fi vorba deci de o complexiune telepatică: două fiinţe sunt acordate sau nu. Între fraţi, aşa cum este cazul aici, poate fi vorba nu numai de un acord psihic, ci şi fiziologic sau chiar fizic. Iată faptele:

Dl abate Rehault îi trimite, de la observatorul din Pic du Midi, fratelui său care locuia la Paris, pe 6 august, o carte poştală, pe care era specificat: "De pe movila din stânga cărţii poştale, aflată dincolo de masa de orientare a observatorului, ţi-am trimis prin *telepatie* amintirile pe care le-am avut la ora 10, ca şi sărutările mele. Spune-mi dacă te-ai gândit la mine în acel moment."

Fratele domnului Rehault, la ora indicată, avusese viziunea regiunii Pic du Midi şi o întrebase pe soţia sa, care se afla alături de el: "La ce te gândeşti?". Şi aceasta i-a răspuns că se gândeşte la cumnatul său şi la Pirinei.

"A doua zi, scrie Dl Rehault, primesc o carte poştală de la fratele meu. Experienţa de telepatie nepregătită dinainte reuşise. Soţia mea a reprodus în mintea ei gândurile masive ale fratelui meu, iar eu le-am reprodus în amănuntele lor esenţiale. Nimic nu putea să lase loc presupunerii că fratele meu, care se afla la Hôpital de Bagneres, s-ar fi putut găsi în ziua aceea la Pic du Midi."

Nu este deloc rar, ba chiar este un fapt destul de

comun, ca două persoane care trăiesc împreună, soţ şi soţie de exemplu, să se gândească, în acelaşi moment, la acelaşi obiect sau la aceeaşi persoană. Şi adesea unul dintre ei precizează: "Tocmai vroiam să spun asta..."

Aceleaşi gânduri pot fi produse la distanţă şi, dacă acest lucru nu iese în evidenţă, aceasta se întâmplă pentru că, în general, aceste gânduri sunt de mică importanţă. Pentru a ni le reaminti, este nevoie ca evenimentul să fie serios sau ca, în acelaşi timp, să fie resimţită o emoţie puternică.

Că este vorba de citirea gândurilor sau de vedere prin corpuri opace (de exemplu, citirea unei fraze sau a unui desen), întrebarea rămâne aceeaşi: cum reuşeşte clarvăzătorul să ia cunoştinţă de ceea ce îi este ascuns?

Ossowiecki, întrebat de Dr. Osty despre acest subiect şi în legătură cu conţinutul unei hârtii împăturite şi sigilate, pe care el îl dezvăluise, răspunde:

"Nu mă interesează câtuşi de puţin hârtia. Nu-mi foloseşte la nimic să o privesc. O strâng în mână, o mototolesc pentru a mă pune în legătură cu persoana de la care provine, oricine ar fi ea. Atunci când fenomenul este pe cale de a se produce, mi se pare, de la un moment dat încolo, că sunt eu însumi persoana cu pricina şi se întâmplă atunci că ceea ce a gândit ea, în momentul în care a scris, apare în mintea mea sub forma unei amintiri, ca şi când eu aş fi ea şi mi-aş aminti. Revăd ceea ce ea a gândit. Dar mi se poate întâmpla să aud sau să spun acest lucru fără să ştiu de ce. Important este să reuşesc să mă pun în legătură cu acea persoană, fără asta nu se produce nimic; şi nu este la fel de uşor cu toate persoanele; cu unele se întâmplă de la sine, cu altele este pur şi simplu imposibil. Hârtia scrisă nu îmi furnizează prin ea însăşi nici o noţiune despre conţinutul său: ca şi celelalte obiecte folosite cu alte scopuri, ea nu este pentru mine decât un instrument prin care mă pun în legătură cu

cineva."

Iată deci ce spune Ossowiecki, om instruit şi inteligent, despre fenomenul de cunoaştere paranormală. Desigur, suntem încă ignoranţi în ce priveşte natura procesului de intercomunicare mentală.

Pentru a ajunge în starea în care poate percepe, clarvăzătorul trebuie să treacă dintr-o stare normală într-o stare secundă: este vorba de *Transă*. Cum se efectuează această schimbare? Ossowiecki nu ştie să explice: ceea ce se petrece atunci îi scapă conştiinţei sale; trecerea se efectuează instinctiv, începând din momentul în care, dorind să se informeze în legătură cu scriitura ascunsă, de exemplu, se izolează de mediul înconjurător şi aşteaptă pasiv ca informaţiile să-şi facă brusc apariţia.

Când transa este pe cale să se producă, capul începe să i se înfierbânteze, iar mâinile i se răcesc; pierde atunci, puţin câte puţin, conştiinţa lucrurilor care îl înconjoară, vede, aude, simte şi spune ceea ce i s-a cerut să reveleze. Are faţa roşie ca focul, iar pulsul său numără între 90 şi 100 de pulsaţii pe minut.

Să reţinem, din aceste constatări bine descrise de către medium, aceste fapte importante: în momentul transei, se produc *reflexe fiziologice* aflate în relaţie cu dedublarea psihică.

Vom regăsi aceste reflexe, care se produc în timpul telepatiei naturale, şi le vom provoca sub alte forme şi în cazul telepatiei provocate.

Dl de Fleuriere, un subiect studiat tot de către Dr. Osty, traduce astfel starea sufletească pe care o resimte, în momentul în care facultatea sa specială se află în plină activitate [* OSTY: *Connaisance supra normale*, p. 190.]:

"Îmi dau perfect de bine seama că starea mentală în care mă găsesc nu are nimic comun cu starea mea psihică obişnuită. Pe loc, intru într-un fel de stare secundă. Se pro-

duce în mine un fel de dedublare a personalităţii sau mai degrabă este ca şi cum o persoană, ascunsă în adâncurile fiinţei mele, ar ţâşni dintr-o dată la suprafaţă, pentru a substitui persoana mea normală. Totuşi, nu mi se pare că psihismul meu obişnuit este complet eludat sau abolit. Nu, ci sub inteligenţa conştientă care îmi conduce viaţa obişnuită, simt cum trăieşte şi cum lucrează o inteligenţă subconştientă, mai rapidă şi mai documentată decât prima, şi care, în felul acesta, o informează, o luminează şi o completează".

Când această stare se prelungeşte, dl Fleuriere se simte cu adevărat ameţit, pradă unei beţii cu totul speciale.

Contrar lui Ossowiecki, el nu resimte nici o oboseală din cauza şedinţelor prelungite; dimpotrivă, ele ar fi pentru el un veritabil antrenament, care îi sporeşte facultăţile de viziune paranormală.

În cazul lui, avem de-a face cu predominanţa reflexelor psihice, în timp ce la dl Ossowiecki domină reflexele fiziologice.

În ce îl priveşte pe dl Fortuny, acesta, păstrându-şi starea de conştienţă deplină, îşi dă seama că ceea ce are înaintea ochilor nu este un spectacol real, ci "reprezentări mentale mai puternice decât de obicei, intermediare, s-ar putea spune, între gândirea interioară normală şi Halucinaţie". Ceea ce vede el nu are, de altfel, niciodată limpezimea realităţii: totul îi apare într-o atmosferă de un gri lăptos [* Vom regăsi acest fenomen de "atmosferă de un gri lăptos" în experienţele de *Telepatie provocată*, şi este un fenomen pe care l-am putut constata noi înşine]. Percepe totul cu ochii deschişi, uneori viziunea se deplasează împreună cu privirea sa, alteori dispare. Durata este scurtă, ca şi în cazul domnului Ossowiecki, în medie de câteva secunde. Începe să aibă în faţa ochilor fie negru, fie alb, fie un spectacol din care nu lipseşte nimic. Uneori aude sunete care "par să răsune dintr-un punct aflat în capul său, ca şi cum s-ar

auzi vorbind singur, cu urechile astupate". Alteori simte un miros, un gust, are o viziune simbolică, vede o fereastră sau coborârea unei scări, care corespund pentru el unor noţiuni precise, doliu, griji, sănătate proastă, reuşită, fericire, succes etc.

Aceste explicaţii ale fenomenului telepatic date de cei trei mediumi, ca şi repercusiunile lor, fie asupra stării fiziologice, fie asupra stării mentale a subiectului, sunt de reţinut, căci vom regăsi elemente identice (reflexe) în *Telepatia provocată* a Dr. Calligaris.

TRANSA MEDIUMILOR. - descoperirile recente din domeniul Biofizicii ne permit să apreciem mediumul ca pe un individ care posedă proprietatea de a fi sensibil la radiaţiile umane, căci el este capabil să-şi modifice propria lungime de undă pentru a-şi atribui momentan o lungime de undă diferită.

Astfel, organismul mediumului s-ar sincroniza cu aceeaşi lungime de undă a unui organism apropiat sau îndepărtat, viu sau mort, dar, în acest caz, ar trebui să admitem că radiaţiile emise de corpurile vii sunt conservate în eter, aşa cum vom explica ulterior cu ocazia teoriei supravieţuirii.

Variaţia de temperatură, observată în momentul *Transei* la un medium, s-ar explica, după Lakhovsky, prin schimbarea care s-ar produce în acel moment cu lungimea sa de undă. Din punct de vedere psihic, această modificare a lungimii de undă se înrudeşte cu ceea ce se petrece în cazul telegrafului.

Teoria care presupune din partea mediumului capacitatea de a-şi sincroniza oscilaţiile cu cele care călătoresc prin spaţiu pare singura teorie fizică în stare să explice fenomenul prezenţei inteligenţelor decorporalizate în manifestările mediumice. Vom reveni, de altminteri, asupra acestui subiect în ultima parte a acestei lucrări. Personalitatea celor morţi şi-ar recâştiga astfel conştiinţa, forma, substanţa,

prin intermediul mediumului, aşa cum, pe cale absolut fizică, sunt reproduse vocea, iar în curând şi imaginea, într-un aparat radio.

Desigur, această explicaţie ar putea să nu fie deloc pe placul a numeroşi spiritualişti. Pentru ei, sufletul este cu siguranţă ceva mai transcendent, ceva mult mai frumos decât o oscilaţie magnetică ce pluteşte în eter.

Vom vedea, de altfel, că teoria aceasta a persistenţei radiaţiilor în eter este actualmente acceptată de numeroşi savanţi şi că este pe cale să se substituie teoriei spiritiste, care presupune prezenţa spiritelor decorporalizate.

Adesea, subiectul metagnom sau clarvăzător nici nu are nevoie să fie solicitat pentru a furniza instantaneu o probă a lucidităţii sale. Acordul de rezonanţă între creierul *său şi cel al unei alte persoane, în mijlocul unei adunări* destul de numeroase, este subit şi el anunţă imediat ceea ce a văzut sau ceea ce a simţit.

Astfel, domnişoara Laplace, introdusă în mijlocul unui grup de 25 de medici de la Institutul Metapsihic, a spus imediat doctorului Osty: "Am impresia că aici se află cineva care va scrie un articol de jurnal. Ar fi mai bine dacă nu ar face acest lucru. Ar putea să-şi provoace necazuri care vor lua proporţii destul de mari. Ar fi mai prudent să se abţină."

După ce s-a terminat şedinţa, Profesorul X... a mărturisit că avea intenţia să scrie un articol virulent la adresa unui fenomen de favoritism cinic, în cazul unei numiri în Legiunea de Onoare, iar una dintre dezvăluirile sale ar fi constituit, pentru reprezentanţii învăţământului, un veritabil scandal.

Numeroase experienţe, efectuate de douăzeci de ani încoace, au demonstrat deci realitatea acestei facultăţi paranormale a spiritului uman de a penetra personalitatea indivizilor prezenţi sau absenţi şi fără să intervină noţiunile de timp şi de spaţiu.

Revelațiile unor subiecți inteligenți au permis să se pătrundă un pic mai adânc în mecanismul acestei disocieri mentale, care favorizează cunoașterea supra sau paranormală. În cazul tuturor, se pare, avem de-a face cu o veritabilă dedublare a personalității: unii asistă la ea ca niște spectatori la un spectacol; în cazul altora, subconștientul este cel care acționează fără controlul conștiinței.

Această dedublare este însoțită cel mai adesea de o modificare a stării fizice sau fiziologice, care îl avertizează pe cel care o percepe de ceea ce el numește *captare*.

Pentru a explica faptele acestea de transmitere sau de citire a gândurilor, profesorul Grasset a imaginat o schemă, care permite înțelegerea acestei dedublări a personalității. El considera, în fapt, că există în creier un centru O, sediul al conștiinței și al voinței, care este legat de alți centri instinctivi, ai limbajului, ai viziunii, ai audiției, ai motricității etc. Acești centri inferiori, care comunică între ei, constituie ceea ce el numea poligonul: acesta este subconștientul

Între centrul O și centrele instinctive inferioare se poate stabili o disociere și avem atunci diverse stări, precum visul, somnambulismul, hipnoza etc. Această ipoteză își propune, mai ales, să explice anumite fapte curente, din viața cotidiană, dar și viziunea sau cunoașterea paranormală.

Când Arhimede iese în stradă, în costum de baie, el merge cu *poligonul său* și strigă "Evrika" cu *centrul său O*, care a găsit soluția problemei.

Când vă plimbați citind ziarul, *centrul O* este cel care citește, dar de condus vă conduce *Poligonul* dumneavoastră, ajutându-vă să evitați un trecător, să coborâți de pe trotuar etc.

Ce se petrece în cazul mediumului? Grasset îl definește: este un subiect dotat cu o vie imaginație poligonală și, în același timp, cu o mare putere de dezagregare subpoligonală.

În ce mă priveşte, mediumul îmi apare mai degrabă ca un individ care posedă facultatea de a-şi face să vibreze electronii cerebrali în armonie sau în acord cu un subiect oarecare şi aceasta, în anumite circumstanţe, aproape instantaneu.

De altfel, nu este necesar să fii medium pentru a-ţi acorda creierul cu cel al unei persoane aflate alături de tine, după cum am şi spus mai înainte.

Să nu căutăm explicaţia altundeva decât în vibraţiile identice şi sincronizate.

Astfel, cititorii de gânduri ar fi, din acest punct de vedere, nişte indivizi capabili să facă să vibreze electronii poligonului lor în acord cu cei ai unui subiect supus la acest experiment şi ar citi, deci, nu în poligonul respectivului subiect, *ci în propriul lor poligon.*

Fenomenele de clarviziune, de diagnostic al maladiilor la distanţă sunt bine cunoscute, dar, până astăzi, explicarea lor ştiinţifică a fost dificilă.

Se pare că, în prezent, în urma experienţelor atent studiate, se poate pune următoarea întrebare: Oare subiectul metagnom nu percepe radiaţii emanate de subiectul plasat dinaintea lui şi oare aceste emanaţii nu provoacă pe suprafaţa sa cutanată reflexe care se repercutează în subconştientul său?

Abrams găsise, *prin* ciocănirea abdomenului, a spatelui etc., zone fără rezonanţă provocate de contracţiile electronice sau de simpla aplicare, la nivelul celui de-al şaptelea segment cervical, a unor culturi de bacili ai tuberculozei, a unor produse canceroase etc.

La anumiţi subiecţi, suferind de isterie, s-au constatat, de asemenea, zone anestezice, fie la nivelul pielii, fie la nivelul mucoaselor oculare sau faringiene.

Deci, în această privinţă, nu există nici un mister.

Fie că este vorba despre proiecţii electronice, despre

emanaţii, sau pur şi simplu despre absenţa radiaţiilor, ca în experienţele lui Kilner sau Gentile, la nivelul unui organ bolnav, iar această diferenţă de "potenţial energetic" este percepută de medium, fie ca un plus, fie ca un minus, ni se pare că tentativa aceasta de explicare este logică sau cel puţin plauzibilă. Se poate admite, în plus, că raportul de la cauză la efect se poate produce în conştiinţa subliminală a mediumului.

Această manieră de a concepe zone aflate în relaţie cu maladiile şi cu psihismul se apropie, de altfel, după cum vom vedea ceva mai încolo, de teoria Doctorului Calligaris în legătură cu lanţurile lineare care leagă suprafaţa cutanată de psihism.

La aceste consideraţii teoretice să adăugăm câteva fapte controlate cu seriozitate:

Un poştaş de ţară a adus discordia în sânul satului său pentru că reuşea să afle conţinutul plicurilor pe care le distribuia doar palpându-le superficial.

Unii clarvăzători sunt jucători de cărţi redutabili. Ch. Richet a relatat cazul unui jucător pe nume Alexis, care putea să joace cu ochii legaţi, numind atât cărţile sale, cât şi pe cale ale adversarilor săi. Adus în prezenţa lui Robert Houdin, acesta a scos o carte din buzunar şi i-a cerut să citească opt pagini, începând de la pagina la care deschisese cartea. Experienţa a reuşit, iar Robert Houdin a recunoscut că nici un prestidigitator nu ar fi capabil de o asemenea ispravă.

Conform relatării Doctorului Tanagra din Atena, o tânără isterică distingea culorile numai pipăindu-le, fără să le vadă: ea a explicat că toate culorile îi dădeau o senzaţie de căldură, care varia în funcţie de gradul de colorare. În timpul experienţei, nimeni nu cunoştea culoarea hârtiei prezentate.

Vom cita mai departe o experienţă practicată de noi, împreună cu Dr. Calligaris, pentru diagnosticarea culorilor. Un mănunchi de culori pus într-una din mâinile mele, ale

căror nuanțe nu le cunoșteam, a provocat la cealaltă mână o zonă de sensibilitate hiperestezică, în relație cu nuanța experimentată.

S-ar putea explica astfel, printr-un reflex analog, cu toate că diferit, cazul citat de Dr. Tanagra.

A percepe o scriitură sau niște caractere tipografice dincolo de hârtia unui plic sau de un corp opac este, fără îndoială, un lucru dificil pentru majoritatea muritorilor. Dar a spune dacă o placă fotografică este imprimată sau nu, mi se pare cu desăvârșire imposibil. Această experiență a fost totuși realizată de Rudi Schneider. I s-au plasat dinainte patru plăci închise în șasiul lor. El a indicat cele două plăci imprimate, dar *nedevelopate* și pe cele care erau intacte.

Ba mai mult, el a *revelat,* exact ca în cazul scriiturii, ceea ce conțineau cele două plăci imprimate.

Să fie oare vorba și în acest caz de transmiterea gândurilor fotografului, care luase clișeele, și Rudi să fi văzut, în creierul acestui om, fotografia peisajului pe care acesta îl prinsese cu aparatul său?

Am văzut că mediumii cred că aflarea conținutului unei scrisori, de exemplu, nu este altceva decât citirea gândurilor celui care a scris-o. Dacă acesta este cazul general, iată, conform lui Boirac, o experiență care contrazice această explicație.

D-l Boirac ia o carte, o deschide la întâmplare exact atâta cât să rețină numărul paginii și o pune, închisă, evident, în mâinile mediumului S..., care descifrează imediat și fără dificultate, conținutul paginii la care a fost deschisă cartea.

Cum nimeni nu avea cunoștință despre conținutul acestei cărți, nu se putea admite nici ipoteza sugestiei, nici cea a citirii voluntare a gândurilor aflate în subconștient.

Acest caz de criptestezie, în starea în care se află cunoștințele noastre actuale, ni se pare complet inexplicabil.

***

Ne putem întreba dacă facultatea aceasta de percepție este cu adevărat doar apanajul anumitor subiecți sau dacă nu cumva preexistă în numeroase persoane şi dacă, printr-un antrenament conştient şi bine pus la punct, nu este susceptibilă de a fi dezvoltată. Este problema pe care şi-a pus-o un medic italian, Dr. Calligaris, care, în cele douăsprezece volume ale sale, a încercat să rezolve această enigmă, provocând viziunea la distanță şi citirea gândurilor prin sensibilizarea sau excitarea uşoară a anumitor zone cutanate.

CAPITOLUL II

PRECUNOAŞTEREA - PREMONIŢIILE
PREVIZIUNILE VIITORULUI - VIZIUNEA TRECUTULUI

Dacă suntem destul de bine informaţi asupra perceperii gândurilor unui individ prin acordul de rezonanţă care se poate stabili între două creiere, nu se poate spune acelaşi lucru despre precunoaşterea viitorului, fie că este vorba despre presentimente personale, despre premoniţii sau despre predicţii, care trebuie să se realizeze în timpuri mai mult sau mai puţin îndepărtate.

Oricât de extraordinare ar părea aceste fapte, ele nu sunt mai puţin exacte şi pun probleme care până acum au fost cu desăvârşire insolubile.

Iată câteva exemple:

• În urma unui duel cu George Vanor, Catulle Mendes s-a trezit cu o rană profundă la abdomen. A scăpat ca prin miracol de o peritonită şi, în timp ce era felicitat pentru această vindecare aproape nesperată, el a răspuns: "Ştiam că încă nu mi-a sunat ceasul. Voi muri în accident, într-un loc întunecat." Câţiva ani mai târziu, cădea dintr-un tren, pe când acesta trecea prin tunelul de la Saint-Germain.

• Poetul Verhaeren, aflat în vizită la pictorul Le Sidaner, devine deodată foarte trist, priveşte pânzele prietenului său şi îi spune: "Mi-am umplut ochii cu ele, căci este ultima oară când le văd." Şi cum Le Sidaner încearcă să îl linişească, el răspunde: "Inutil, am primit avertismentul." Câteva săptămâni mai târziu, marele poet belgian era strivit de un tren în gara din Rouen.

O premoniţie foarte interesantă, relatată de Prof. Ch. Richet, este următoarea, referitoare la asasinarea arhiducelui Ferdinand, la Sarajevo, pe 14 iunie 1914:

Dl Joseph de Lanyi, episcop de Grosswarden, visează în dimineaţa de 28 iunie (la ora 4 dimineaţa) că vede pe masa lui de lucru o scrisoare cu chenar negru, care poartă blazonul arhiducelui. (Dl de Lanyi fusese profesorul de limba maghiară al arhiducelui). Atunci, în visul său, Dl de Lanyi deschide scrisoarea şi la începutul acestei scrisori vede o stradă în care dă o ulicioară. Arhiducele era aşezat într-un automobil, alături de soţia sa: în faţa lui se afla un general, iar pe scaunul de lângă şofer, un ofiţer. În jurul automobilului, mulţime multă, iar din această mulţime ies doi tineri, care trag asupra alteţelor regale. În ce priveşte textul scrisorii, acesta era următorul:

"Dragă Doctore Lanyi, te anunţ că eu şi soţia mea tocmai am fost, la Sarajevo, victimele unei crime politice. Nu ne uita în rugile dumitale. Sarajevo, 28 iunie, ora 4 dimineaţa "

"Atunci, spune Dl de Lanyi, m-am trezit tremurând tot; am văzut că era ora 4 şi jumătate şi mi-am notat visul, reproducând forma literelor care îmi apăruseră în scrisoarea arhiducelui. La ora 6, când a sosit servitorul meu, m-a găsit la masa de lucru, tremurând şi spunându-mi rugăciunile. I-am zis imediat: «Cheam-o pe mama şi pe gazda mea, ca să le anunţ visul sumbru pe care l-am avut.» În timpul zilei, mi-a venit o telegramă care îmi anunţa teribila veste."

Este vorba aici de o premoniţie prin vis, ale cărei amănunte sunt extrem de precise, afară de focul tras simultan, căci în realitate a fost vorba de o lansare de bombe în două reprize.

O altă premoniţie legată de războiul din 1914 este tipărită în *Viaţa Nouă*, din aprilie-martie 1914 (nr. 324 şi 325) şi vine de la o ţărancă simplă care, în timpul *Transei* sale, vorbeşte ca şi când ar fi Ioana d'Arc, conducând Franţa.

"Într-un viitor foarte apropiat, Franţa va fi invadată de o mare masă de duşmani, venind dinspre NV (prin raportare la Domrémy). Intrarea lor în ţară va fi triumfătoare din cauza numărului lor mare şi a ignoranţei în care se află încă Franţa în privinţa numărului lor. În momentul în care va avea loc această invazie, corpurile armatelor noastre vor fi departe de a se aştepta la o invazie. Invazia se va face pe la frontiera de NV, care dă spre două departamente. Masa invadatoare va fi atât de mare, încât va atinge mai multe oraşe, care aparţin unui alt departament. Va trebui să cedăm. Inamicul va coborî în linie dreaptă, paralel cu frontiera."

Clarvăzătoarea descrie apoi o bătălie în jurul unui loc fortificat (poate Verdun), adăugând: "Inamicul va găsi locul de trei ori mai fortificat decât se aştepta." Apoi mai adaugă: "Dar Franţa nu este singură, violarea unui teritoriu neutru a nemulţumit alte puteri, care se unesc cu francezii; căci este limpede că violarea aceasta a fost făcută cu scopul de a pune stăpânire pe un teritoriu care va servi drept trecere directă pe la frontiera franceză... Vocea puterilor aliate se va face auzită, dar inamicul nu va ţine câtuşi de puţin cont de ea... persistenţa inamicului de a acţiona într-un teritoriu neutru ca într-un ţinut cucerit. Din acel moment, lupta va continua pentru acest mic popor şi va fi sângeroasă."

În fine, după mai multe pasaje, puţin cam obscure, ea adaugă: "Inamicul începe să-şi piardă puterea, în ciuda îndemnurilor imperioase ale căpeteniilor sale. Nu se mai poate spune că este vorba despre descurajare, ci de consternare, de nimicire, pur şi simplu nu se mai apără. Se lasă omorâţi, iar acesta este sfârşitul. Francezii şi aliaţii lor se reunesc pentru a pune bazele unui tratat de pace echitabil, cu scopul de a uni laolaltă toate naţiunile în acelaşi sentiment de dreptate şi de fraternitate."

Clarvăzătoarea a văzut *Societatea Naţiunilor* cu patru ani înainte de constituirea sa, iar războiul - cu şase luni

înainte de declanşare, cu majoritatea peripeţiilor sale.

Cutremurul de pământ care a distrus Messina fusese anunţat de o doamnă din aristocraţia romană pe 2 decembrie 1909 pentru data de 8, 18 sau 28 din următorul decembrie.

O scrisoare în care fixa aceste date fusese trimisă de ea regelui Italiei. Or, Messina a fost distrusă de un cutremur pe 28 decembrie.

În această previziune este de notat precizia datelor, ceea ce se întâmplă destul de rar.

Este interesant de comparat această premoniţie cu aceea care prevedea distrugerea Alepului şi a Antiohiei în 1922; şi aceasta din urmă este foarte curioasă.

În 1922, în timp ce Dl Wolff se afla la Alep, la un dineu la care asistau şi domnii Barker, de Lesseps, Maseyk, consulul Danemarcei, se glumea pe seama unei scrisori scrise de Lady Stanhope domnului Barker, în care aceasta îi recomanda să nu se ducă la Alep, a cărui distrugere este apropiată, conform unei comunicări profetice obţinute de un francez, Dl Lusteneau. Dar cei care erau de faţă nu au făcut decât să râdă. La câteva zile după aceea, un cutremur de pământ înspăimântător a provocat 60.000 de morţi, a distrus Alepul şi Antiohia. Dl Barker nu a scăpat decât printr-un miracol. [* HOWIT: *History of the sumatural*]

Unul dintre exemplele cele mai remarcabile de cunoaştere anticipată a viitorului este cel relatat de Dr. Tardieu, din Mont-Dore.

În luna iulie 1869, plimbându-se prin grădina Luxembourg împreună cu prietenul său Sonrel, astronom, acesta îi făcu prezicerea care urmează şi pe care noi o rezumăm: Sonrel vede războiul din 1870, înfrângerea rapidă, apoi propria sa moarte. Îl vede apoi pe prietenul său Tardieu ocupându-se de copiii săi, stabilindu-se şi apoi lansându-se în politică. Şi, în fine, după ce a indicat un anumit număr de evenimente, care ulterior s-au împlinit toate, exclamă: "Ah!

iat-o salvată, ajunge până la Rin. O, Scumpa mea Franță, iată-te triumfătoare!"

Reuşind în 1912 să realizeze un experiment ştiinţific pe care i-l prezisese Sonrel cu 43 de ani înainte, Dr. Tardieu se gândi că a sosit momentul noii încercări prin care va trece Franţa. În aprilie 1914, el a comunicat doctorului Richet, amănunţit, premoniţia prietenului său, indicând realizările sale succesive.

Un alt mesaj premonitoriu, la fel de remarcabil, priveşte predicţiile extraordinare făcute în cursul ultimului război ruso-polonez de către Dna Przybylska, şi care este relatat în întregime în cartea Doctorului Osty. Zilele de 10 iunie 1920, 12 iulie, 21 iulie, 6 august, 14 august, 19 august, toate peripeţiile bătăliei sunt anunţate dinainte şi ultimul mesaj pentru 19 august este următorul: "peste o lună se anunţă mari victorii şi un nou dezastru al bolşevicilor. Înfrângerea completă a duşmanilor." Într-adevăr, a avut loc victoria de la Rovno.

Cartea Doctorului Osty şi *Revista Maetapsihică* colcăie de fapte similare şi ne întrebăm cum oare pot fi percepute asemenea precunoaşteri, fie că se produc cu ani, cu luni sau cu nişte zile înainte.

De foarte curând am putut înregistra o premoniţie curioasă:

În iunie 1938, Dl Labadié relatează că un medium specializat în clarviziune, Dl Cherley, a declarat la Cannes, în prezenţa unui anumit număr de persoane:

"- De la 28 august la 28 septembrie se va produce *haosul* (sic).

- Ce înţelegeţi prin asta?

- Haosul unui cornet cu zaruri. Pe 28 septembrie guvernele aruncă zarurile...

- Şi atunci?

- Nu va fi război, sunt convins de asta."

Pe 27 septembrie, la doi paşi de frontiera italiană, Dl Labadié a făcut totuşi bagajele celor doi copii, cu grija cărora era însărcinat. La ora nouă, primeşte mesaj de la un alt medium: "Nu e război, Mussolini, prietenul nostru..."

Totuşi, pe data de 28, ce angoasă până când s-a anunţat la radio aranjamentul final de la München!

Este momentul acum, să ne punem întrebarea dacă nu cumva, făcând apel la ştiinţele ipotetice, nu va fi existând o *Astrologie subconştientă*, care ar permite acestor clarvăzători să citească destinul unora dintre semenii lor sau să prevadă evenimente precum un război, o victorie sau nişte accidente, de pildă un accident de automobil (predicţie făcută doctorului Osty şi care s-a realizat exact în condiţiile în care a fost prezisă).

Se poate face legătura între aceste fapte şi experienţa următoare, al cărei protocol a fost comunicat de către Dr. Subert şi care prezintă un foarte mare interes.

Au luat parte la ea profesorul C., soţia sa, fratele său şi Dl Treyve, bine cunoscutul radiestezist.

Se convenise ca Dna C. să rămână împreună cu Dl Treyve în biroul său şi ca profesorul C. şi fratele acestuia să meargă în oraş şi să cumpere fiecare câte ceva, de o sumă care să nu depăşească 500 de franci. Trebuiau să meargă mai întâi într-o cafenea oarecare, aleasă de ei, şi acolo să aştepte să se facă ora 15, pentru a pleca apoi să cumpere ceea ce şi-au propus. Era ora 14 când experienţa a fost hotărâtă. Dna C. şi Dl Treyve trebuiau să indice pe o foaie de hârtie preţul fiecărui obiect cumpărat şi ora cumpărării sale; această hârtie trebuia să fie introdusă într-un plic, la ora 14 şi 45 de minute, cu alte cuvinte *cu un sfert de oră înainte ca ceilalţi doi să se îndrepte spre magazin.*

Rezultatele au fost următoarele:

Doamna C. a indicat că al său cumnat începea prin a cumpăra un obiect de 4 franci şi jumătate, apoi soţul său,

unul de 15 franci şi jumătate, Dl Treyve a indicat că Dl C. făcea la ora 15 şi 10 minute o cumpărătură de 4 franci 80 şi apoi că profesorul făcea una de 15 franci şi jumătate, cifră indicată şi de doamna C.

În realitate, profesorul făcuse o cumpărătură de 15 franci şi jumătate, iar Dl C., una de 5 franci şi 10. Exista deci o reuşită completă în privinţa profesorului şi o eroare de 0,30 de franci din partea domnului Treyve şi de 0,60 de franci din partea doamnei C. în legătură cu Dl C.

Dl Treyve, în afară de ora cumpărării, indicase cu exactitate şi cafeneaua în care aşteptaseră cei doi cumpărători, precum şi strada pe care se găsea magazinul.

Experienţa reuşise deci aproape în totalitate.

Ce devine, în faţa acestor fapte, libertatea umană?

Se va găsi, în cea de-a doua parte a acestei lucrări, o experienţă similară de *Previziune provocată*, după procedeele Doctorului Calligaris.

***

În aceste tipuri de revelaţii, ale unui viitor mai mult sau mai puţin îndepărtat în timp, nu se mai pune problema amintirii unor sisteme dinamice, trăite şi conservate în creier; nu se mai poate vorbi de realităţi trecute sau prezente, care se pot explica prin comunicarea între Psihisme sau prin acord de rezonanţă, ci de *realităţi viitoare*, în stare de *neant actual*.

Creierul uman ne-a apărut până acum ca un organ receptor de *senzaţii actuale*. Or, pentru anumite persoane, există premoniţii, avertismente care le aduc la cunoştinţă realităţi încă inexistente, iar pentru altele, sugerează evenimente care urmează să se producă, la o dată mai mult sau mai puţin îndepărtată şi care se realizează exact în maniera în care au fost anunţate!

"Anumiţi indivizi, spune Carrel, par susceptibili să călătorească în timp. Clarvăzătorii percep nu numai evenimentele care se produc la distanţă, ci şi evenimente trecute sau viitoare. S-ar spune că ei au o conştiinţă care îşi proiectează tentaculele cu tot atâta uşurinţă şi în spaţiu şi în timp. Sau că, scăpând *continuumului psihic*, aceasta contemplă viitorul şi trecutul, aşa cum o muscă ar contempla un tablou dacă, în loc să meargă pe suprafaţa sa, ar zbura la o oarecare distanţă faţă de el.

Faptele de prezicere a viitorului ne poartă până în pragul unei lumi necunoscute. Ele par să indice existenţa unui principiu psihic capabil să evolueze dincolo de limitele corpului nostru." [* CARREL: *L'homme, cet inconnu*, pag. 319.]

Spiritiştii interpretează unele din aceste fenomene ca o dovadă a supravieţuirii conştiinţei după moarte. După Board, ar persista după moarte nu numai spiritul, ci şi un factor psihic capabil să se grefeze temporar pe organismul unui medium şi a cărei existenţă ar fi tanzitorie. Dar această explicaţie nu ne justifică de ce un clarvăzător este capabil să discearnă atât trecutul, cât şi viitorul.

Şi iată-ne în situaţia de a ne întreba, împreună cu Dr. Osty: "Oare creierul Omului este capabil de proprietăţi fiziologice care depăşesc calitativ tot ceea ce ne-am putut imagina până acum sau este el cu adevărat producătorul tuturor manifestărilor gândirii umane?"

Tulburătoare enigmă, la care nu s-a dat încă nici un răspuns satisfăcător.

***

La drept vorbind, cum se poate imagina transmiterea gândurilor, proiectarea gândurilor unui individ într-un creier aflat în apropiere sau la distanţă, pentru stabilirea acelui mis-

terios acord de rezonanţă care realizează comunicarea între cele două psihisme? Se pare că, din punct de vedere fiziologic, se poate admite ipoteza care a fost emisă încă din 1927 de către Dl Azam:

Descoperirea dezintegrării materiei inerte prin radioactivitate permite constatarea proiecţiilor electronice, însoţite de perturbări ale eterului sub formă de raze penetrante, având drept reziduu heliul.

Descoperirea dezintegrării celulelor nervoase sau organice, în cazul fiinţelor vii, ar permite, poate, decelarea proiecţiilor electronice energetice, însoţite de perturbări în spaţiu sub formă de radiaţii sau de frecvenţe diverse.

Şi problemele complicate ale domeniului metapsihic ar găsi atunci o soluţie ştiinţifică, în stare să răspundă într-o manieră satisfăcătoare întrebărilor angoasante ale sufletelor tulburate sau neliniştite.

Ştim că ideea aceasta, a dezintegrării celulare, a primit deja o confirmare materială şi ştiinţifică prin experienţele *lui* Tomasetti asupra radiaţiilor electronice în cazul maladiilor (A se vedea cartea noastră despre Electricitatea Umană).

Totuşi, această teorie, în ciuda ultimelor experienţe care constituie fenomene obiective, este departe de a suscita convingerile unanime. Conform lui Carrel, nu este deloc sigur că fenomenele telepatice se datorează propagării în spaţiu a unui agent fizic. "Ba chiar este posibil, spune el, să nu existe nici un fel de contact spaţial între cei doi indivizi care intră în comunicare. Într-adevăr, noi ştim că spiritul nu este *în întregime înscris în cele patru dimensiuni ale Continuumului fizic.* El se găseşte deci, în acelaşi timp, în Universul material şi altundeva. Se inserează în materie prin intermediul creierului şi se prelungeşte dincolo de spaţiu şi timp, precum o algă care se fixează pe o rocă şi îşi lasă coama să plutească în misterul oceanului. Ne este permis să presupunem că o comunicare telepatică constă în întâlnirea,

dincolo de cele patru dimensiuni ale Universului nostru, a părților imateriale ale celor două conștiințe."

Pentru moment, ar trebui deci să considerăm comunicările telepatice ca produse ale unei extensii a individului în spațiu.

După cum ne-am putut da seama, toate aceste teorii elimină ipoteza spiritistă.

Într-adevăr, dacă în marea majoritate a faptelor citate drept revelații "post mortem" revelația pare, conform anumitor păreri, să provină de la un spirit, este vorba atunci de o "personificare", pe care subiectul are tendința să o facă să intervină conform credințelor sale latente și nu unei realități.

Există totuși o ipoteză intermediară și asupra căreia vom reveni: ar fi vorba nu de personalitatea reală a celui decedat, ci de ceva lăsat de acesta în atmosfera ambiantă, acest ceva părând să fie legat mai cu seamă de obiecte care au fost în contact cu o persoană etc.

Și această explicație ne trimite la experiențe bine cunoscute legate de persistența emanației asupra unei stofe, a bumbacului, a sării geme, și care provoacă deviația la distanță a acului unui electrometru (Müller) și pe de altă parte proiecția de electroni care sensibilizează placa radiografică (Tomasetti).

Vom vedea de altfel că această idee este reluată și de Prof. Calligaris: ea coroborează opiniile lui Lombroso și ale lui Leadbeater și, de curând, a fost obiectul unei explicații științifice elaborate de Dl Angelo Montani.

CAPITOLUL III

PROCEDEE FOLOSITE DE MEDIUMI PENTRU A PROVOCA TRANSA

Clarvăzătorii, metagnomii, foarte antrenaţi fiind, nu au adesea nevoie de nici un procedeu accesoriu pentru a-şi pune în funcţiune facultatea denumită "al doilea văz".

Alţii folosesc, precum ghicitoarele de noroc, zaţul de cafea, un albuş de ou aruncat într-un pahar cu apă, un joc de cărţi, rădăcini, oase, un glob de cristal.

Radiestezistul, care "citeşte" pe un plan sau pe o fotografie şi care îşi exercită astfel facultăţile metapsihice sau intuiţia, se serveşte de un pendul care, după părerea noastră, îi serveşte ca mijloc de fixare a atenţiei şi de punere în legătură sau în acord cu solul, sau cu un individ mai mult sau mai puţin îndepărtat. În acest caz, este foarte probabil că indivizii care reuşesc aceste experienţe sunt cel mai adesea subiecţi metagnomi. Am văzut că anumite persoane indică în mod foarte clar senzaţiile pe care le încearcă atunci când "captează". În cazul celor care descoperă izvoarele subterane şi al radiesteziştilor am putut stabili că modificările fiziologice sau motrice se produceau atunci când operatorul se găsea deasupra unui curs de apă sau în prezenţa unei radiaţii pe care el o descoperea [* *Radiesthésie médicale*, vol. 1, ed. Legrand] senzaţii de tremurături la nivelul gambelor, în muşchii braţului, în faţă etc, au fost, de asemenea, constatate.

Date fiind raporturile care există între sistemul nervos periferic şi creier s-a pus întrebarea dacă excitarea anumitor

zone cutanate nu ar fi susceptibilă să provoace fenomene psihice de al doilea văz, de dedublare a personalității, de citire a gândurilor, de acord de rezonanță între două creiere situate în apropiere sau la distanță unul de altul. Dacă întrebarea aceasta ar fi rezolvată afirmativ, un mare pas va fi fost făcut pe calea explicării anumitor fenomene metapsihice, a căror soluție ne este încă necunoscută.

Faptele de netăgăduit de transmitere a gândurilor, de premoniție, de cunoaștere paranormală, precum cele care au fost relatate, trebuia să-i conducă, în mod fatal, pe cercetătorii pasionați la a-și pune întrebarea dacă nu există legi necunoscute, care prezidează aceste manifestări ale unui psihism exaltat; și dacă, pe de altă parte, stările acestea anormale nu ar putea fi provocate, așa cum se poate provoca somnul hipnotic printr-un procedeu fizic, acționând asupra sistemului nervos sau asupra organelor simțurilor

Acesta a fost scopul cercetărilor profesorului Calligaris, Docent în Neuropatologie la Universitatea din Roma, care de numeroși ani încearcă să elucideze această problemă.

Partea a doua
TELEPATIA PROVOCATĂ SAU EXPERIMENTALĂ

CAPITOLUL I

REZONANȚĂ - CONSONANȚĂ - INSTRUMENTARE

Am văzut în ce constă *Telepatia naturală* şi fenomenele bine cunoscute de metagnomie, de viziune la distanță, de viziune a trecutului prin indivizi dotați cu facultăți zise "paranormale". Scopul nostru este de a arăta aici că această facultate a *Telepatiei* este apanajul fiecăruia dintre noi şi că, prin procedee simple şi ştiințifice, este posibil ca orice individ să devină un *clarvăzător*. Care este deci diferența între telepatia naturală sau spontană şi Telepatia experimentală sau provocată?

Telepatia naturală este apanajul unui mic număr de indivizi, special dotați, care pot să provoace în ființa lor o dedublare momentană a personalității. Această facultate este supusă la numeroase eclipse şi erori: ea nu este constantă la unul şi acelaşi individ, nu se produce decât într-o stare specială constituită de *Transă*.

Telepatia provocată poate fi suscitată la un individ oarecare: nu determină nici o transă, ci provoacă, prin procedee de excitare cutanată foarte uşoare, reflexe psihice sau senzoriale care corespund "captării" clarvăzătorilor.

O dată cu telepatia provocată, abordăm un domeniu nou şi, până în prezent, puţin explorat cu excepţia autorului său, Dr.Calligaris.

Iată în câteva cuvinte teza Doctorului Calligaris:

Pe suprafaţa corpului există puncte, plăci şi zone în care excitarea uşoară sau o presiune slabă este susceptibilă să provoace reflexe asupra organelor interne şi să suscite *sentimente, gânduri sau emoţii, fie asupra subiectului însuşi,* fie asupra unui individ care se găseşte în faţa acestui subiect. Cum se pot determina exact punctele sau plăcile legate de aceste fenomene de telepatie sau de telediagnostic? Înainte de toate trebuie să avem pe suprafaţa corpului nişte puncte de reper fixe.

Dacă examinăm un subiect văzut din faţă, putem stabili pe trunchi şi pe membre următoarele linii:

1. Un meridian AB, care divizează faţa în două părţi simetrice, plecând din vârful craniului, urmând rădăcina şi mijlocul nasului, gura, bărbia, apoi laringele, mijlocul sternului, ombilicul, până la mijlocul pubisului;
2. Două meridiane laterale CD, care pleacă de la umăr, trec prin mamelon şi *coboară de-a lungul membrului inferior,* trecând prin mijlocul rotulei, pentru a ajunge în mijlocul celui de-al treilea deget al piciorului (linii mamilare).

Pentru partea posterioară:

1. Un meridian A'B', care divizează trunchiul în două părţi, plecând din vârful craniului, pentru a ajunge la şanţul anorectal, de-a lungul coloanei vertebrale;
2. Două meridiane laterale C'D', care pleacă de la umăr, pentru a ajunge la călcâi şi dedesubtul celui de-al treilea deget al piciorului.

Cum poate fi transmis un gând de la un individ la altul, care sunt raporturile între fizicul şi moralul unei persoane sau între fizicul unui subiect şi moralul unei alte persoane? Acestea *sunt* problemele tulburătoare pe *care* s-a străduit să

le rezolve Dr. Calligaris.

Cu siguranţă, unele dintre experienţele relatate de medicul italian ar putea fi explicate prin transmiterea gândurilor: este posibil ca, în ciuda faptului că autorul se fereşte de acest lucru, fără ştirea lui, anumite fenomene să se apropie de această ipoteză. Este posibil, la drept vorbind, să presupunem că utilizând un subiect cu care este în contact de mai mulţi ani, subconştientul operatorului poate să acţioneze inconştient asupra subiectului şi ca unele imagini, fixate în străfundurile amintirilor sale, să îşi facă apariţia la suprafaţă, pentru a influenţa psihismul mediumului utilizat.

Vom da mai departe un exemplu de viziune prin medium a fizionomiei unui autor şi modalităţile prin care se prezintă "portretul" autorului plecând de la o pagină de scriitură, pe care subiectul îşi pune mâna. Această psihometrie provocată prin sensibilizarea unei plăci cutanate este deja un fenomen extrem de tulburător, dar ce să mai spunem despre descrierea casei lui Dante sau despre viziunea poetului Horaţiu prin intermediul mediumului? Oare, printr-un fenomen psihic inconştient, experimentatorul nu a dictat cumva, fără să ştie, subiectului-medium, viziunea pe care acesta o va exterioriza?

Aceasta este obiecţia care se prezintă în mod firesc în mintea noastră şi care, fără să diminueze câtuşi de puţin valoarea lucrărilor confratelui nostru, merită să fie elucidată.

Pentru a explica acest fenomen, trebuie să facem apel la radiaţiile emise de persoanele decedate şi păstrate în eter, conform teoriilor de curând emise de diverşi autori?

Fiind puse aceste premise, să examinăm teza şi teoriile Doctorului Calligaris.

"Telepatia, spune el, este o lege universală, iar capacitatea de a comunica telepatic trebuie să fie considerată comună tuturor fiinţelor umane, s-ar putea spune chiar tuturor fiinţelor vii, căci ea există, de asemenea, şi la animale."

Şi faptele următoare vin în sprijinul acestei ipoteze.

În urma publicării rezultatelor obţinute de el în experienţele sale asupra "limbajului albinelor", Dl Julien Françon [* *Revue des Deux Mondes*, 1 aprilie 1939] îşi încheie studiul astfel:

"Toate rezultatele sunt concordante: ele demonstrează cu o limpezime absolută pe de o parte că reperarea vizuală prealabilă este condiţia necesară şi suficientă, care comandă succesul albinei atrase, şi că mirosul nu intervine pentru a indica celorlalte albine locul unde se găseşte prada exploatată de surata lor.

În acelaşi timp, ele confirmă existenţa comunicărilor între albine, fără de care colaboratoarelor le-ar fi imposibil şi să cunoască existenţa tezaurului oferit tovarăşei lor, şi să ajungă până la el. În plus, aceste experienţe, fără a pune în evidenţă natura misterioaselor "comunicări", totuşi ne permit, poate, să ne facem o idee despre ceea ce ar putea fi ele. Aceste încercări ne-au arătat într-adevăr, în mai mult rânduri, că şi colaboratoarele se comportă exact ca sora lor iniţiată, acţionează cu acelaşi discernământ, recunoscând, la drept vorbind, *un obiectiv pe care, cu toate acestea, nu l-au văzut niciodată.*

Deci, plecând de aici, nu s-ar putea imagina că documentaţia pe care o primesc ele de la tovarăşa lor le-a fost transmisă *sub formă de imagini printr-un fenomen de telepatie*?

"Comunicările" de această natură ar corespunde atitudinii singulare a albinelor în prezenţa obiectivului pe care îl întâlnesc pentru prima oară şi pe care ele îl identifică totuşi ca şi când i-ar păstra amintirea vizuală. Ele ar explica astfel ordinea perfectă care guvernează principalele fapte ale vieţii stupului şi care pare să se nască din profunzimea unui extraordinar instinct colectiv."

Aceleaşi observaţii ar putea fi, de altfel, aplicate lumii

furnicilor, a termitelor etc.

"Toate creaturile, scrie Kephren, sunt legate între ele prin liante subtile, dar extrem de încărcate de fluid vital: existenţa noastră constă într-o luptă nesfârşită, angajată între forţele universale şi energiile noastre interioare."

Ne aflăm într-un raport telepatic constant cu ceilalţi locuitori ai pământului. Iradierea telepatică nu se produce numai între indivizi care se cunosc şi care se află în comunicare spirituală intimă, ci şi în alte direcţii; căci nu există nici o îndoială că un sentiment care se naşte la un domn Dupont, aflat alături de mine, poate fi comunicat, fără ca eu să îmi dau seama, propriei mele minţi şi la fel ar fi stat lucrurile şi dacă Dupont, în loc să fie aproape de mine, s-ar găsi la celălalt capăt al lumii, căci viteza gândului este instantanee, după cum a stabilit Charles-Henry.

Ca un asemenea fenomen să nu fie prevăzut de mine, ca el să rămână fără nici un efect în lume, şi deci să se piardă, este foarte posibil, dar această pierdere nu distruge gândirea primitivă.

Noi toţi, fără ştirea noastră, suportăm nenumărate proiecţii psihice, cu alte cuvinte, infinite iradieri telepatice, care ne parvin din toate părţile.

Ce de minuni ar fi rezervate ochilor muritorilor, dacă ar fi posibil ca ei să perceapă, în atmosfera care îi înconjoară, mesajele infinite care sunt vehiculate de miriade de raze, care se încrucişează în toate direcţiile, dar, în acelaşi timp, am putea adăuga, şi câte deziluzii!

Influenţele reciproce nu se produc numai între organisme vii, între două inteligenţe, ci pot avea multiple combinaţii.

Creierul lui Jacques transmite gândurile sale creierului lui Pierre, aşa cum coarda pianului transmite vibraţia sa celei a instrumentului învecinat, aşa cum vocea mea se repercutează în ecoul văii. Astfel, orice element din univers,

animat sau inanimat, este un emiţător, adică un *iradiant*, şi, în acelaşi timp, un receptor, adică un *iradiat*.

Este foarte posibil ca în substanţa noastră cerebrală, atunci când se naşte un gând care ni se pare spontan şi căruia nu reuşim să îi găsim cauza, fie în lumea noastră interioară, fie în lumea exterioară, acest gând să aibă o origine mult mai îndepărtată, putând proveni de la diversele elemente ale Universului.

Astfel, s-ar putea afirma, prin urmare, că telepatia umană nu este decât un caz particular, decât o modalitate a telepatiei universale.

Dacă examinăm fenomenul telepatiei dintre doi indivizi, dintre care unul se găseşte la Roma şi celălalt la Constantinopol, trebuie să ne întrebăm nu prin ce mijloc gândirea celui dintâi ajunge la cel de-al doilea, ci mai degrabă din ce pricină cel de-al doilea nu are în mod constant cunoştinţă de gândirea celui dintâi. Se poate presupune că gândurile primului constituie mesaje, care ajung în subconştientul celui de-al doilea fără a reuşi să atingă conştiinţa însăşi. Această atingere, această percepţie, nu se produce decât în cazuri excepţionale şi de-abia atunci limbajul nostru utilizează cuvântul telepatie, care capătă în acel moment aspectul de miraculos.

Este foarte probabil ca această trecere de la subliminal la conştient să se producă atunci când cel care percepe se găseşte într-o stare psihică neobişnuită, într-o stare de receptivitate specială, a cărei modalitate încă ne scapă, dar care se poate explica prin acordul de rezonanţă. Se poate presupune, de asemenea, că atunci când gândurile lui Jacques sunt transmise lui Pierre, aceasta se întâmplă pentru că telepatia universală a lăsat cale liberă pentru acest mesaj interuman. În realitate undele gândirii lui Jacques ajung întotdeauna în subconştientul lui Pierre, fără ca nici unul nici celălalt să îşi dea seama. Dar nici în acest caz

mesajul nu cade în gol: conform lui Calligaris, el se repercutează pe suprafața corpului, pe căi pregătite și predestinate și, printr-o *excitare a uneia din aceste zone de repercutare*, care corespunde mesajului trimis, este posibil să aducem la suprafața conștiinței imaginea latentă și înmagazinată de subconștient.

Carrel, la rândul său, imaginează un alt proces pentru a explica cunoașterea supranormală, dar care derivă din aceeași idee de telepatie universală.

"Limita noastră anatomică, spune el, este numai un aspect al individului: ea nu înconjoară și personalitatea noastră mentală. Dacă am putea să percepem legăturile imateriale care ne leagă unul de celălalt, oamenii ne-ar apărea dintr-o dată cu caractere noi și stranii. Unii abia dacă ar depăși suprafața corpului lor, alții s-ar întinde peste țări întregi, peste continente, peste întreaga lume... Omul se poate prelungi în spațiu într-un mod încă și mai pozitiv. În cursul fenomenelor telepatice, el proiectează instinctiv o parte din el însuși, un soi de emanație, care va ajunge la o rudă, la un prieten. El se întinde astfel pe distanțe lungi, trece oceanul, continente întregi, într-un spațiu de timp mult prea mic pentru a putea fi apreciat. Este capabil să întâlnească într-o mulțime pe cel căruia trebuie să i se adreseze. Individul care posedă această formă de activitate se comportă ca o ființă extensibilă, ca un fel de amibă capabilă să trimită un pseudopod la o distanță prodigioasă."

Deci, în rezumat, teoria lui Calligaris este următoarea: Pe suprafața corpului există linii, puncte, plăci cutanate hiperestezice, care sunt în relație fie cu organele noastre *(rezonanță)*, fie cu cele ale altor indivizi *(consonanță)*, fie cu gândurile noastre, fie cu cele ale persoanelor prezente sau aflate la distanță.

Se caută *Hiperestezia* acestor plăci asupra subiectului sau asupra persoanei plasate în fața lui, cu ajutorul unui

mic ciocan rece sau al unui uşor curent faradic. Placa fiind bine delimitată, după indicaţiile furnizate de autor, se aplică un mic tampon de cupru pe suprafaţa cutanată şi se aşteaptă ca subiectul să indice cele trei repercutări de reper semnalate pentru această placă (reflexe senzoriale); îndată ce cele trei repercutări au fost resimţite de către subiect, placa este considerată *încărcată,* adică *sensibilizată,* iar reuşita experienţei, asigurată.

Astfel, se va fi adus în *pragul conştiinţei* ceea ce nu era decât *inconştient,* se va fi făcut vizibilă imaginea latentă a unui emoţii, a unui gând, a unui obiect etc., şi, pe de altă parte, se va fi revelat dezechilibrul unui organ sau al unei funcţii, conform plăcii *sensibilizate.*

Iată un exemplu care tinde să ilustreze această teorie:

1. Un subiect, Jacques, vede o lădiţă sau fotografia acestui obiect. În acelaşi moment, un fel de reflex pornit din creierul său ajunge la o zonă cutanată la suprafaţa propriului corp şi o sensibilizează. Există deci o legătură stabilită între conştientizarea existenţei lădiţei de către creier şi placa situată pe suprafaţa pielii, într-un anumit loc al corpului. Este ceea ce Calligaris numeşte *rezonanţă.*
2. Să presupunem acum că în faţa acestui subiect, Jacques, la care s-a produs acest fenomen de rezonanţă, se află un alt subiect, Pierre. Acesta, fără să ştie, primeşte pe locul simetric de pe corpul său, ca printr-un fel de reflexie, razele emanate de placa devenită sensibilă pe corpul lui Jacques. Corpul lui Pierre este ca o oglindă, pe suprafaţa căreia s-ar reflecta imaginea punctului sau a plăcii devenite sensibile la Jacques. Şi lucrul acesta este atât de adevărat, încât, dacă placa lui Jacques se află pe mâna dreaptă, imaginea sa reflectată asupra lui Pierre va fi pe mâna stângă.
3. Dar fenomenul cel mai ieşit din comun este următorul: În cazul în care, cu ajutorul ciocanului rece sau printr-o uşoară

excitare cu bagheta faradică, se excită această placă reflectată asupra subiectului Pierre, acesta vede instantaneu imaginea lădiței văzute sau gândite de Jacques. Este ceea ce Calligaris numește *consonanță.*

***

Aceste experiențe ne incită să respingem anumite dogme, precum cea a dualismului lui Descartes: sufletul și corpul.

Omul este un întreg: am învățat să îi cunoaștem anatomia, fiziologia; trebuie să mergem mai departe și să pătrundem nu numai în intimitatea celulelor sale, ci și în cea a psihismului său, a conștiinței sale, a facultăților sale naturale și, de asemenea, a darurilor sale supranaturale de viziune a trecutului și a viitorului.

Dar totuși trebuie să ne ferim să individualizăm și să studiem numai psihicul, dincolo de ființa materială de care este intim legat; ar însemna să trecem de la o eroare la alta mult mai periculoasă: din acest motiv merită să fie studiate experiențele lui Calligaris, care leagă spiritul de materie, senzația fiziologică de producerea de stări de conștiință, căci ele ne vor dezvălui, poate, o parte din misterul care învăluie personalitatea umană.

Întreaga concluzie pe care o putem trage de la faptele constatate și controlate este că, atât din punct de vedere fizic, cât și din punct de vedere psihic, suprafața corpului nostru, așa cum spune Carrel, nu este adevărata limită a individului: ea constituie numai o pavăză împotriva agenților exteriori, însă în realitate ne întindem mult mai mult în spațiu și timp.

Pe de altă parte, așa cum razele cosmice ne pătrund și ne traversează, ca și alte radiații pe care noi nu le percepem, suntem atinși de *Razele vitale*, care provin fie din

lumea exterioară, fie de la alţi indivizi; şi numai unele dintre ele ating conştiinţa noastră, evocă un peisaj, o persoană, un gând îndepărtat, iar acest şoc provoacă senzaţii vizuale, auditive. Altele ating zone cutanate, care nu fac legătura cu conştiinţa noastră decât în urma unei uşoare excitări a suprafeţei lor.

Toate aceste fenomene fac parte din personalitatea umană în proporţii mai mult sau mai puţin sensibile.

Sistemele cutanate, linii, zone, plăci etc., studiate şi semnalate de Dr. Calligaris, nu ar fi, după el, decât nişte locuri de trecere (intrare şi ieşire, emisie şi percepţie) ale *iradierilor umane*. Ele ar fi nişte reprezentări geometrice, conform cărora se face transmisia *razelor vitale*. Fiecare rază specifică ar avea astfel fereastra sa specială la ieşirea din *corp (rezonanţă) şi fereastra sa particulară, atunci când*, provenind de la un element animat sau inanimat din lumea exterioară, se reflectă sau pătrunde în corp.

***

În faţa experienţelor lui Calligaris, ne putem evident întreba dacă nu cumva suntem victimele autosugestiei. La această întrebare, Prof. Calligaris răspunde:

1. Prin proba visului. - Dacă sensibilizăm o linie axială a degetelor sau a mâinilor înainte ca subiectul să adoarmă, pe timpul nopţii se va produce un vis determinat, aflat în legătură cu sentimentul corespunzător liniei sensibilizatoare;

2. Obiectivitatea sensibilizării poate fi pusă în evidenţă badijonând cu o soluţie pe bază de fosfor spaţiile care acoperă liniile axiale ale mâinii. Dacă punem subiectul în întuneric şi dacă el încearcă în mod violent şi exclusiv un anume sentiment, atunci se vede strălucind linia axială corespunzătoare.

CAPITOLUL II

EXPERIENȚELE DOCTORULUI CALLIGARIS

DIAGNOSTIC DIGITAL - REACȚIA EMOȚIILOR ȘI A CULORILOR. - Liniile axiale ale degetelor mâinii drepte și spațiile interdigitale corespund unor sisteme funcționale și unor sentimente.

Dacă, utilizând ciocanul rece, se pune în evidență o linie mai hipersensibilă, se trage concluzia că subiectul prezintă tulburări funcționale ale organului corespunzător liniei hiperesteziate. Dacă nu se remarcă nici o senzație specială se decide starea de sănătate. Controlul acestei stări de sănătate și, în același timp, al realității acestui diagnostic se obține în felul următor:

O presiune puternică la nivelul stomacului, a inimii sau a intestinului determină imediat, în linia corespondentă a mâinii. senzatia de frig pe care subiectul ar resimți-o dacă stomacul, inima sau intestinul ar fi bolnave.

Aceleași linii devin la fel de sensibile dacă subiectul cu care se experimentează încearcă un sentiment general.

Raporturile generale dintre degete, organe și emoții sunt:

1. Linia laterală a corpului, infradigitală, laterală a degetelor: Disociere mentală *(Sistem cerebro-spinal)*;
2. Linia axială a degetului mare: Dragoste *(Intestin)*;
3. Prima linie interdigitală între degetul mare și arătător: Uitare *(Stomac)*;
4. Linia axială a arătătorului: Memorie *(Organe sexuale și vezico-urinare)*;

5. A doua linie interdigitală între arătător şi degetul mijlociu: Ură *(Ficat)*;
6. Linia axială a mijlociului: Asociere mentală *(Rinichi)*;
7. A treia linie interdigitală între mijlociu şi inelar: Durere *(Splină)*;
8. Linia axială a inelarului: Plăcere *(Pancreas)*;
9. A patra linie interdigitală între inelar şi degetul mic: Somn *(Plămâni)*;
10. Linia axială a degetului mic: Emoţie *(Inimă)*.

Raporturile între Organe şi sentimente (Palma Mâinii Drepte):

• Splină (Durere);
• Plămân (Somn);
• Inimă (Emoţie);
• Pancreas (Plăcere);
• Rinichi (Asociere mentală);
• Organ sexual şi vezico-urinar (Memorie);
• Intestin (Dragoste);
• Creier (Disociere mentală);
• Stomac (uitare);
• Ficat (Ură).

Pe de altă parte, dacă într-o mână a subiectului se pune fără ştirea lui un mănunchi de culori se sensibilizează în funcţie de culoare liniile următoare:

• Pentru albastru celest: linia axială a degetului mare;
• Pentru gri: prima linie interdigitală;
• Pentru alb sau verde deschis: linia arătătorului;
• Pentru roşu aprins sau roz aprins: a doua linie interdigitală (ficat);
• Pentru negru sau violet: a treia linie interdigitală (splină);
• Pentru verde închis: a patra linie interdigitală;
• Pentru roşu ca sângele: banda axială a degetului mic.

Am putut controla toate aceste indicaţii fie pe bolnavi, în ce priveşte diagnosticul bolilor, fie asupra noastră înşine,

dul meu de dragoste generală a provocat o hiperestezie a liniei axiale a degetului meu mare de la mâna dreaptă şi, prin consonanţă, linia axială a degetului mare de la mâna stângă a domnişoarei N... a fost sensibilizată, iar de acolo s-a propagat *reflexul special până la creierul său* şi astfel Dra N... a putut să afle gândul meu.

Există, aşadar, o *iradiere* a plăcii sensibile de la degetul mare al mâinii mele drepte la degetul mare al mâinii stângi a domnişoarei N...: este ceea ce Dr. Calligaris numeşte *consonanţă.*

EVOCAREA UNEI AMINTIRI DIN COPILĂRIE. - Subiectul este unul dintre prietenii noştri, M.D., şi experimentatorul este Dr. Calligaris. Falanga cea mică a arătătorului este excitată şi, la cinci minute după această excitare, M.D. are viziunea unei grădini cu un palmier, grădină în care se juca atunci când era mic.

***

AUTOSCOPIE. - Şi iată acum un anumit număr de experienţe de *autoscopie,* de *heteroscopie,* la care am participat fie ca actor, fie ca experimentator, fie ca simplu spectator. Uimitor este nu faptul că experienţele acestea au reuşit, că au putut fi întreprinse şi realizate cu subiecţi oarecare şi prin mijloace reflexe atât de simple, "sensibilizând" plăcile cutanate cu discuri de cupru al căror diametru variază între 8 şi 13 mm şi provocând astfel reacţii cutaneo-psihice, dintre care unele pot fi văzute şi fotografiate.

Subiectul care a acceptat această experienţă nu posedă nici un fel de cunoştinţe anatomice. *Fără să i se spună nimic,* se sensibilizează o placă ce ar trebui să îi dea viziunea unui organ din propriul său corp. După o clipă, subiectul acuză viziunea unui soi de burduf, divizat vertical

prin evocarea unei emoții și prin experimente cu culorile.

Toate precauțiile fiind luate, în acest ultim caz, pentru ca experimentatorul și subiectul să ignore culorile mănunchiului care i se punea în mână.

Se pare că diagnosticul sentimentelor este uneori mai perceptibil pe dosul mâinii, în timp ce bolile se repercutează mai bine pe palmă.

Fiecare dintre aceste misterioase linii axiale, digitale și interdigitale se află astfel în relație pe de o parte cu o stare mentală specială și pe de altă parte cu un organ din corpul nostru, așa încât un lanț cu trei verigi ar stabili contactul dintre piele, organul intern și creier, urmând o lege fixă și prestabilită.

Fiecare dintre cele trei verigi ale lanțului reprezintă o stație de sosire și de plecare, fiind rând pe rând centru de recepție, de reflexie și de emisie. Astfel, când un organ intern este comprimat sau stimulat fiziologic, el trimite două semnale: unul este recepționat de creier, celălalt de o linie axială a mâinii corespunzând acestui organ.

Să presupunem, într-adevăr, că se exercită o presiune puternică asupra suprafeței cardiace, această acțiune va suscita o *emoție* cerebrală și se va sensibiliza în același timp linia axială a degetului mic. Dacă se acționează asupra zonei splenice (splina), se va provoca o stare melancolică a creierului și se va sensibiliza cea de-a treia linie interdigitală. *Pentru ficat, se va provoca un gând coleric și o hiperestezie* a celei de-a treia linii interdigitale.

Pentru a ilustra acest enunț, iată câteva exemple:

Așezat în fața domnișoarei N..., evoc în mintea mea un sentiment general, de dragoste pentru umanitate, patrie, familie.

Peste câteva clipe, Dra N... a sensibilizat linia axială a degetului mare și îmi dezvăluie sentimentul gândit de mine.

Mecanismul acestei experiențe a fost următorul: gân-

de o membrană mai albă, partea ce mai umflată fiind sus, asemenea unui con răsturnat.

Odată terminată experienţa, este rugat să deseneze ceea ce a văzut; este forma unei inimi desenată de o persoană care nu are nici o noţiune despre arta desenului: placa încărcată fusese cea care dă viziunea autoscopică a inimii.

***

GÂNDIREA CONTROLATĂ *(Fenomen de consonanţă)*. - Doamna L... este instalată într-o cameră şi domnul X... în camera alăturată, fiind separaţi unul de altul de o distanţă de aproximativ 6 metri şi de un zid de 0,40 m. Dl X... şi Dna L... nu au făcut niciodată experienţe de telepatie. Se poate deci considera că este o experienţă absolut obiectivă, făcută pe subiecţi oarecare.

Dl X este invitat să se gândească la Dna L..., dar gândul său nu o va atinge pe Dna L... decât atunci când se va găsi exact în linie dreaptă cu aceasta. De altfel Dna L... nu va putea să ştie, în nici un moment, unde se găseşte Dl X... şi nu va percepe prezenţa lui dinaintea sa, dincolo de zid, decât atunci când o placă de consonanţă, situată în palma mâinii sale stângi, va deveni hipersensibilă.

Această experienţă, reînnoită în mai multe reprize cu persoane diferite, a fost reuşită în mod constant.

***

TELE-VIZIUNE. - Viziune la 6 metri distanţă de o persoană separată de subiect de doi pereţi despărţitori de 0,40 m grosime şi de un culoar de 2 m.

Dl G menţine încărcată o placă, situată pe partea stângă a toracelui său. După aproximativ un sfert de oră, anunţă viziunile următoare, pe care eu le transcriu cu fideli-

tate:
1) Un obiect triunghiular strălucitor;
2) O bulă strălucitoare,
3) O persoană care are o mare suprafață albă înaintea corpului și un soi de rochie închisă la culoare;
4) Capul este firav, aproape nedistinct: există ceva deasupra capului care ascunde complet fața, care rămâne în umbră.

Control: - Pentru a împiedica orice sugestie, pe capul domnului X... a fost pusă o caschetă cu cozoroc mare, care îi acoperă fața aproape complet. Înaintea pieptului i-a fost întins un prosop alb. Este îmbrăcat cu o bluză de culoare albastru închis.

Această transmitere de informație, deși incompletă, este totuși absolut exactă.

În timpul primelor viziuni ale domnului G... păreau inexplicabile obiectul triunghiular strălucitor și bula strălucitoare, până când, pătrunzând în încăperea unde se afla persoana care trebuia distinsă, au fost zăriți, atârnați pe perete, la nivelul capului subiectului, un electrod de mașină statică de *formă triunghiulară și nichelat* și, alături, un al doilea electrod în *formă de bulă, tot nichelat*. Acești doi electrozi au fost primele viziuni percepute de domnul G..., pentru că erau agățați pe cel de-al doilea perete despărțitor, în fața căruia era așezat domnul X...

***

CINE ESTE ASASINUL? *(Experiență de Psihometrie).* - Domnul D... ia în mână un cuțit cu formă de pumnal și îl păstrează câteva minute.

"Instrumentul crimei" este apoi plasat pe un carton și dat domnișoarei N..., care, bineînțeles, nu știe nimic despre persoana care a atins cuțitul.

După încărcarea plăcii și repercutarea reperelor, dra

N... acuză viziuni fragmentare, mai întâi o rochie albastră, apoi nişte ochelari, păr blond, un ten palid. Viziunea albastră persistă pe tot timpul acestei experienţe şi o împiedică pe Dra X... să distingă "presupusul asasin".

Această experienţă, deşi foarte incompletă, este interesantă, căci ea explică de ce un subiect a putut să ia complet cunoştinţă de fizionomia sau de figura "asasinului". Tot ceea ce semnalase ea era totuşi exact.

Pentru a obţine reuşita integrală în această experienţă şi cu placa încărcată în vederea acestui efect, *trebuie* ca instrumentul crimei să nu fi fost ulterior în contact cu un alt obiect sau nu o altă persoană, căci numai ultimele radiaţii sunt percepute de subiect, sau vin să îi tulbure viziunea.

Or, în timpul întregului examen de luare la cunoştinţă, o parte din cuţit s-a odihnit pe *rochia albastră* a domnişoarei N... şi această culoare albastră persistentă este cea care, până la sfârşit, a împiedicat-o să distingă limpede figura domnului D..., care ţinuse cuţitul.

O experienţă, chiar dacă incomplet reuşită, este deci susceptibilă totuşi să furnizeze indicaţii precise pentru încercări ulterioare şi să arate obstacolele care trebuie evitate.

***

CĂUTAREA PATERNITĂŢII. - Iată o chestiune foarte compromiţătoare şi care a suscitat multiple controverse din ziua în care Abrams din San Francisco s-a hotărât să o studieze.

Dacă două persoane sunt aşezate una în faţa celeilalte, chiar separate de un ecran sau de un paravan, sau chiar de un zid, o placă de consonanţă devine hipersensibilă dacă există între ele o legătură de consangvinitate, căci dacă nu, nu se produce nici o senzaţie reflexă.

Acelaşi examen se poate face cu o fotografie, aşa

cum stabileşte experienţa următoare: Dl L... din Milano introduce într-un lot de fotografii de aceleaşi dimensiuni fotografia unuia dintre fiii săi.

Aşezat alături de el, eu delimitez pe braţul său stâng placa situată dedesubtul cotului, care trebuie să devină sensibilă în cazul în care fotografia fiului lui ar fi pusă în contact cu pielea sa. Persoana însărcinată să facă acest lucru va plasa succesiv fotografiile, fără să le privească, în spatele domnului L... Acesta va trebui la fiecare examen să spună dacă încearcă o senzaţie de frig la nivelul braţului în punctul de hiperestezie consangvină.

Sunt trecute patru fotografii prin această probă, fără nici un rezultat şi Dl L..., care nu ştie nimic despre modalităţile experienţei, începe să creadă că aceasta nu a reuşit.

A cincea fotografie este plasată în spatele său: placa devine sensibilă. Se retrage fotografia: este cea a fiului său.

Examenul a fost absolut obiectiv. Nimeni nu a văzut fotografia, nici eu, nici tatăl, nici persoana însărcinată să plaseze probele în spatele domnului L...

Aşa cum semnalasem deja, numeroasele experienţe pe care le încercasem cu radiestezişti şi care fuseseră, ca şi cea a doctorului Jules Regnault, toate negative, mă lăsaseră destul de sceptic în privinţa diagnosticului cu ajutorul fotografiilor şi în privinţa persistenţei radiaţiilor asupra unei probe.

Aceste experienţe, ca şi cele la care a consimţit să se supună Dl L..., ne îndeamnă să credem că anumiţi radiestezişti, foarte puţin numeroşi este adevărat, ar fi susceptibili să emită diagnostice pornind de la o fotografie sau de la scrisul cuiva.

De altfel, prezenţa tatălui nu este indispensabilă: este suficient să existe o scrisoare a tatălui şi o fotografie a fiului pentru a stabili consangvinitatea, aşa cum s-a putut stabili chiar cu scrisul aceluiaşi domn L... şi cu fotografia fiului său.

De curând, am putut repeta această experienţă la Nisa, cu concursul doamnei M... fotografia mamei sale a fost amestecată cu alte fotografii, ca şi cu fotografia unei mătuşi (sora mamei sale). Dna M..., în spatele căreia au fost succesiv plasate fotografii, a acuzat o senzaţie foarte pronunţată, în contact cu fotografia mamei, şi o senzaţie slabă pentru cea a mătuşii, nici una pentru celelalte.

EXPERIENŢĂ DE TELE-VIZIUNE *(De la Udine la Paris)*. - Domnişoara T... dacă utilizând o scrisoare poate să îl vadă la Udine pe cel care a scris-o, care actualmente trebuie să se găsească la Paris, după sensibilizarea plăcii de tele-viziune, scrisoarea fiind plasată sub mâna ei, Dra T... va pronunţa frazele următoare pe care le traducem textual.

Să spunem mai întâi că toate indicaţiile şi detaliile date de Dra T... au fost recunoscute ca fiind exacte, afară de situaţia ferestrelor şi a orologiului, care au fost văzute ca într-o oglindă.

"Văd mai întâi mai multe gheme de lână, de toate culorile, într-un coş. O persoană, într-o cameră cam întunecată, este aşezată, având pe umeri un şal cu alb şi negru. Are mâinile mici şi pe deget un inel cu piatră de formă ovală. Pe masă văd nişte fotografii... Are obişnuinţa de a-şi ţine capul dat pe spate şi de a clipi din ochi... Ochii sunt strălucitori... din când în când bate uşor în masă cu degetele. Dincolo de o fereastră, pe o parte, există nişte plante... Persoana tuşeşte sau face mişcări de parcă ar tuşi... Are pe cap ceva, care uneori îi acoperă urechile... În jurul gâtului este un fel de colier negru, vechi. Are un tic de înghiţire, ca şi cum ar ingurgita o bomboană. Uneori pune ceva în faţa ochilor, ca nişte ochelari. Fotografiile pe care le-am văzut sunt nişte fotografii de copii, nişte fotografii micuţe...Într-un colţ se vede un orologiu vechi, cu mecanismul său, rotiţe aurite etc... Fotoliul în care este aşezată doamna este roz, dar culoarea este nedistinctă: variază.

- La ce se gândeşte ea? întreabă unul dintre noi.

- Se gândeşte la ea însăşi, apoi la apă, la mare. Într-o străfulgerare se gândeşte la fiica sa, apoi... nu înţeleg: vorbeşte ca şi cum ar vorbi despre ea însăşi... Camera în care se găseşte se află la un etaj mai degrabă înalt. Are tavanul jos. Prin fereastră se văd nişte acoperişuri şi nişte mici clopotniţe de biserică..."

Totul este exact şi a fost verificat. Fotografiile de copii, în momentul experienţei, tocmai fuseseră aduse la doamna X... care, fiind răcită, sugea bomboane şi era acoperită cu un şal. Se gândea să vină la Nisa, la ţărmul mării şi la data călătoriei sale. În fine, în acel moment ea tricota cu lână de diverse culori.

O altă experienţă de tele-viziune a fost împlinită de *Dra T... care, cu ajutorul unei scrisori, îl vede pe subiect, Dl* N... din Rouen, aşezat într-o sală cu tavanul jos, având în spatele lui pe perete un tablou care reprezintă o persoană în vârstă. Ea a descris ticul particular al domnului N... şi a semnalat o cicatrice, pe care acest bolnav o avea pe partea dreaptă.

TELE-AUDIŢIE ŞI TELE-VIZIUNE, DE LA UDINE (Italia) LA NISA. - Pe 27 martie 1939, după o înţelegere cu Dr. Calligaris, acesta încearcă să vadă, din laboratorul său de la Udine, publicul Conferinţei pe care eu o ţineam la Nisa, la Institutul Internaţional de Înalte Studii, după ce a sensibilizat o placă situată pe suprafaţa interioară a piciorului drept. Această placă are un diametru de 12 mm. Este situată între linia laterală şi linia axială, pe marginea unei linii intermediare, care se găseşte în mijlocul celor precedente, şi pe un plan care trece printre cea de-a treia superioară şi cea de-a treia medie a piciorului drept.

Această placă devine sensibilă atunci când fotografia unei persoane, care se găseşte într-un loc a cărui viziune vrem să o obţinem, este plasată în contact cu suprafaţa

cutanată a observatorului şi, de preferinţă, pe partea-dreaptă a corpului. În aceste condiţii, a fost realizată experienţa la Udine de către Dr. Calligaris, care avea la sine o fotografie de-a mea.

Reflexele provocate prin sensibilizarea acestei plăci sunt următoarele:

1) Senzaţie de căldură la interiorul buzelor;
2) Oboseală;
3) Fierbinţeli, din când în când, la nivelul frunţii.

Voi transcrie exact ceea ce a văzut subiectul de la Udine, punând între paranteze explicaţiile anumitor viziuni. Era vorba, într-adevăr, de o Conferinţă cu proiecţii, dintre care un anumit număr erau necunoscute doctorului Calligaris, mai ales cele care reprezentau fotografia sa şi nişte scheme.

"Văd un fel de tub de aluminiu, având o lăţime între 10 şi 15 cm, foarte luminos, ca un tub de sobă *(Este vorba, după cum se pare, despre tubul lanternei de proiecţie.)*.

Multe bucăţi de sticlă colorată, de formă rotundă sau dreptunghiulară. Un fel de fascicul de lumină, care se plimbă de colo-colo *(Proiecţii)*.

Văd două persoane, dar în special una, care are în mana ceva luminos. Alaturi de ea există o uşă. Apoi, un fascicul de lumină albastră şi albă şi o masă rotundă. Imaginea persoanei revine. Această persoană este aplecată *(Exact)*.

Există un anumit număr de mese mici sau de bănci: lucru de luat în seamă, toate sunt aranjate în şir. *(În realitate, este vorba aici nu de bănci, ci de scaune)*.

Văd totul în întuneric *(Sala fusese pusă în obscuritate pentru proiecţii)*.

Nu este o sală cu formă regulată, există un fel de dependinţă *(Foarte exact: o uşă mare a trebuit să fie deschisă pentru a mări sala, din cauza numărului auditorilor)*.

Văd nişte tablouri pe pereţi şi multe capete pe aceste

tablouri *(Exact: sunt portretele familiei regale din Belgia şi cele ale oamenilor de stat belgieni, miniştri etc...).*

Apoi revine imaginea unuia dintre cei doi bărbaţi; acesta are ceva alb în faţa gâtului *(Această viziune este cea a uşierului, care este în smoking şi are un plastron alb. Această viziune revine de altfel de mai multe ori în cursul acestei experienţe).*

Pe masa rotundă văd multe obiecte pe care nu le disting *(Sunt şasiurile de proiecţie, plăcile şi cutiile).*

Acest om, pe care l-aş numi protagonistul scenei, îşi întinde mâinile pentru a apuca obiectele şi pentru a face nişte semnale *(Operatorul).*

Văd tot pe acest om împreună cu un altul, care este alături de el şi care este înalt, slab, cu părul negru şi cu nasul puţin ascuţit *(Imaginea exactă a uşierului.).* Mi se pare că persoana aceasta îi dă nişte lucruri celei dintâi. Are în jur de 35 de ani. *(Uşierul înmâna clişeele proiecţiilor operatorului. Eroare în privinţa vârstei: nu are decât 28 de ani).*

Văd nişte fascicule de lumină, care se plimbă de colo-colo. Aud nişte ţiuituri. Apoi îl revăd pe omul îmbrăcat în negru, cu ceva alb în faţă. Aud zgomot, un fel de trosnete; văd din nou multe tablouri cu capete. Văd multă lume. Unii sunt mai bine luminaţi decât alţii. Una dintre aceste persoane, care stă jos, este foarte grasă. Sala, repet, nu are formă regulată.

Se reprezintă un tablou cu o imagine care seamănă cu Dr. Calligaris *(Exact.).*

Este când lumină, când întuneric, cu fascicule de lumină.

Revăd tubul luminos şi, alături de el, o spirală de fire şi de discuri dintre care unul este luminos şi altul întunecos *(Este vorba aici, într-adevăr, de un reducător de potenţial, compus din fire spiralate, de model vechi.).*

O persoană pe care nu o cunosc este când în

picioare, când aşezată. Prin fereastră, văd nişte copaci.

Văd râzând acea persoană, care îmi pare a fi Dr. Leprince... În vecinătatea sa se află o persoană care şchiopătează: mi se pare că este o doamnă. Doctorul arată ceva *(Proiecţii.)*.

Văd 5-6 sticle aşezate la rând, de diverse culori *(???)*.

Aud un cuvânt pe care, în mintea mea, îl traduc prin *incomprehensibil*. Revăd bucăţile de sticlă colorată şi două persoane cu figură gălbejită şi cu beretă, care se mişcă şi intră pe o uşă. Sala are formă neregulată.

Văd două segmente de braţ *(Exact: proiecţie făcută fără ştirea Doctorului Calligaris)*.

Aproape de protagonist *(operatorul)*, se află o persoană care îi pune mâna pe umăr.

Văd o uşă mare în faţă *(Uşa prin care comunică cele două camere)*.

Văd din nou băncile cele mici.

Acel om *(Leprince)* îşi duce mâna la gât şi tuşeşte uşor.

Văd nişte peşti sau ceva similar care merg încoace şi-ncolo *(Este vorba de proiecţia pe ecran a fotografiilor cu microbi.)*.

Aud pe cineva care întreabă cu voce tare: "Cât timp durează?" *(Întrebarea, într-adevăr, a fost pusă de un spectator)*.

Am impresia de conversaţie generală, de confuzie.

Văd ceva pe jos. Percep un miros ca de luzoform, de tinctură de iod etc... *(Perceperea acestui miros este foarte curioasă: iată ce s-a întâmplat în realitate: O doamnă, incomodată de căldură, a părăsit sala. A fost întinsă în anticameră, i s-a dat să respire apă de Colonia şi eter)*.

Aud un tic-tac continuu, ca de telegraf *(Se pare că subiectul a urmărit persoana incomodată până în anticameră, de unde se aude ţăcănitul dactilografelor)*.

Aud o voce răguşită, puternică. Vine de la personajul principal, care îşi atinge barba sau gâtul. Ce de foi, ce de hârtii! *(Sunt notele Conferinţei)*

Aud cuvântul "Negru".

Văd cum mulţimea face valuri *(pentru a vedea proiecţiile)*.

Protagonistul *(operatorul)* îşi pune mâna în faţa ochilor. Este răguşit; probabil îl doare în gât *(Exact.)*.

Văd nişte cutii puse unele peste altele *(Cutiile cu clişee.)*.

Văd o figură, care are o cicatrice lungă pe obraz.

Văd nişte lăzi pe o parte *(Probabil două piane.)*.

Tic-tac-ul continuă. Şi acum, este lumină. Deasupra unei... există o boltă *(Exact.)*.

Şi tot mai persistă acel miros special *(Bolnava este tot lungită în anticameră, în care va rămâne până la sfârşitul Conferinţei, respirând eter sau apă de Colonia.)*.

Mi se pare că văd trecând două vagoane *(Poate un camion cu remorca lui.)*.

Aud cuvântul "Varnier" sau "Vernier" sau "Ardien" *(este vorba, poate, de o persoană care a vorbit despre strada "Vernier", care este o stradă din Nisa.)*.

În jurul protagonistului văd multe persoane aflate într-un continuu du-te-vino.

Protagonistul tuşeşte. Văd un domn, de o anumită vârstă, care dă din cap, ca şi când ar aproba ceea ce spune conferenţiarul.

Aud zgomot, un fel de bătăi în lemn *(Aceste zgomote sunt cele ale baghetei de care se serveşte conferenţiarul pentru a lovi în podea, pentru a se schimba proiecţia.)*.

Viziunea s-a oprit la ora 5 şi jumătate, oră la care s-au terminat proiecţiile.

Rezultatul acestei experienţe a putut fi controlat de două sute de persoane care asistau la Conferinţă şi cărora li

s-a comunicat rezumatul de mai sus. (şedinţa din 1 aprilie, la Institutul Internaţional de Înalte Studii şi şedinţa de la Societatea Psihică din Nisa, de pe 6 aprilie 1939). Totuşi, nu ar trebui să credem în urma acestor experienţe că, din capul locului, un subiect oarecare ar putea săvârşi asemenea isprăvi. În drumul său sunt presărate multiple capcane şi numai printr-o ucenicie şi un exerciţiu serios va reuşi să stăpânească o asemenea capacitate.

Dacă localizarea plăcii nu este exactă, dacă reflexele provocate nu sunt resimţite, viziunea subiectului va fi confuză sau eronată. Dacă, pe de altă parte, el suscită, chiar şi involuntar, în dorinţa sa de reuşită, producerea de imagini, aceasta va fi defectuoasă sau complet inexactă.

În cadrul fenomenelor de telepatie, fie că este vorba de telepatie spontană sau de telepatie experimentală, aceleaşi dificultăţi şi aceleaşi eşecuri îi pândesc şi pe vizionari, şi pe experimentatori, fără ca unii sau alţii să poată spune care este cauza reuşitelor sau greşelilor lor. Suntem aici într-un domeniu încă necunoscut şi nu trebuie să se mire nimeni că, în privinţa tuturor acestor experienţe de metapsihie şi metagnomie, ne păstrăm într-o prudentă rezervă. Experienţele pe care le-am urmărit, cu subiecţi de bună-credinţă, ne-au convins de realitatea fenomenului, dar nu ne-am putut da seama încă unde s-ar putea afla cauza eşecurilor sau a erorilor.

***

ULTIMA EXPERIENŢĂ. - La câteva ore de la plecarea mea de la Udine, Dr. Calligaris îmi propune o ultimă experienţă.

Mă plasează în faţa domnişoarei N... şi îmi cere să îi împărtăşesc sentimentul pe care îl voi resimţi îndată ce placa situată pe antebraţul stâng al subiectului va fi suficient de sensibilizată şi vor începe să se facă resimţite reflexele.

După câteva minute, am murmurat timid aceste câteva cuvinte: *"Mi se pare că îmi vine să râd."* *Şi* Dr. *Calligaris* adaugă: "N-am vrut să părăseşti Udine cu un sentiment de tristeţe. Vezi, am sensibilizat placa cutanată care provoacă sau dă poftă de râs persoanei care se află în faţa noastră." Într-adevăr, controlul este făcut imediat (*V. Telepatia şi Telediagnosi*, pag. 65.).

Trebuie să adaug că am provocat de curând un acces de veselie nebună unuia dintre compatrioţii noştri, sensibilizând succesiv liniile axiale ale degetului mijlociu (simpatic) şi ale inelarului (plăcere).

***

Acesta este un rezumat al câtorva experienţe, alese dintre cele mai tipice şi realizate în timpul sejurului nostru la Udine.

Şi acum, în lumina acestor fapte, putem să ne întrebăm care este diferenţa între *telepatia naturală*, cea a clarvăzătorilor, şi *telepatia provocată* prin metoda lui Calligaris.

Luarea de cunoştinţă survine la clarvăzători în urma *Transei.*

Ea este provocată subiectului de către Calligaris, printr-o reacţie senzorială într-un punct determinat, corespunzător sentimentului care se vrea evocat: se prezintă sub formă de reflexe, care indică momentul dedublării personalităţii.

În ambele cazuri, viziunea poate fi *totală* sau *fragmentară.*

În cazul clarvăzătorului, imaginea se proiectează fie într-un pahar cu apă, fie într-un cristal, fie pe un ecran. În cazul subiectului lui Calligaris, viziunea se face fie în spaţiu,

fie pe un ecran virtual, situat la un metru distanţă de subiect.

Poate fi fotografiată această imagine? Am ridicat această problemă împreună cu Dr. Calligaris. Într-adevăr, s-a relatat că, după mai multe tentative negative, au putut fi realizate nişte fotografii ale *Bulei de cristal* şi mai ales acelea făcute de Locotenent-Colonelul Johnson, care reprezintă imaginea "unei fetiţe de o nemaipomenită frumuseţe". Imaginea era suficient de clară. Bula de cristal fusese plasată pe un voal negru [* *Revue métapsychique*, 1921, pag. 63 şi 203].

VIZIUNEA PAROPTICĂ. - Ce valoare trebuie să atribuim experienţelor domnului Farigoule (alias Jules Romains) asupra fenomenului de viziune prin piele cu ajutorul *ocelilor*, descrişi de Ranvier, care sunt nişte dezvoltări ale terminaţiilor nervoase şi pe care domnul Farigoule le identifică sau le compară cu nişte ochi? Aceşti *oceli* sunt organele pipăitului şi au o lăţime de 66 de miimi de milimetru: de ce le-am atribui o funcţie vizuală şi nu ar fi mai recomandabil mai degrabă să acceptăm teza lui Calligaris?

Experienţele relatate de Dl Farigoule pot foarte bine să intre în cadrul *Metapsihiei* şi al *Clarviziunii*, fără să fim obligaţi să apelăm la intervenţia acestor *ochi ai pielii*, care să înlocuiască *ochii spiritului*. De altfel, încercările făcute cu oameni care au devenit orbi în urma războiului au fost toate în întregime negative. Să le lăsăm, deci, acestor *oceli* rolul lor nervos. Să îi considerăm nişte organe susceptibile de a fi excitate şi de a provoca reflexe *psiho-cutanate* sau *organo-cutanate* şi vom fi, credem noi, mult mai aproape de un adevăr care se va confunda cu concepţiile lui Calligaris.

PROIECŢIE DE IMAGINI CUTANATE. - Dr. Osty a relatat cazul doamnei Kahl, care poseda facultatea excepţională de a provoca, pe suprafaţa sa cutanată,

proiecţia în roşu a unei imagini, a unui cuvânt, a unei cifre, gândite de o persoană prezentă.

Aceste fapte, constatate şi controlate de dr. Osty, nu ar putea să explice rezultatele obţinute de Calligaris în experienţele sale preliminare şi care constau în a demonstra că o imagine mentală se proiectează într-un câmp cutanat al corpului uman? Pentru a face vizibilă această imagine, Calligaris se folosea de un subterfugiu interesant: contururile imaginii, proiectate astfel pe suprafaţa pielii, pot fi delimitate prin senzaţia de hiperexcitabilitate din anumite puncte. Reunind aceste puncte, se obţine desenul schematic al obiectului gândit: aceasta este materializarea obiectului, a cărui imagine latentă poate fi astfel revelată.

După aceste experienţe ne putem întreba dacă imaginile zămislite de subconştient există material şi s-ar putea exterioriza pentru sensibilizarea plăcii fotografice. [* Există un fapt, de foarte multă vreme admis de şcoala ocultistă şi care începe să fie acceptat şi de anumiţi cercetători, şi anume ideea că gândirea ar fi creatoare de forme, invizibile pentru ochii obişnuiţi, dar reale, de vreme ce placa fotografică le înregistrează şi că anumiţi subiecţi, sensibili la vibraţii care scapă retinelor normale, le percep. Orice idee s-ar traduce prin apariţia în eter a obiectului gândit. *Liverpool Daily Mail* din 24 iunie 1923 a relatat rezultatele experienţelor Vicepreşedintelui de la *California Psychical Research*, privind fotografierea gândurilor. O placă, înfăşurată în hârtie neagră şi pusă într-un plic galben sigilat era suspendată în faţa ochilor operatorului; acesta, după ce a trasat pe o hârtie o cruce, având o formă şi nişte dimensiuni determinate, îşi concentra gândirea vreme de zece minute privind plicul. Se proceda la developarea plăcii şi "crucea apărea cu semne clare şi limpede trasată". Aceste gen de experienţă ar fi fost reîn-

noit de nenumărate ori].

Se ştie că Dl Comandant Darget a prezentat la Academia de Ştiinţe, în urmă cu vreo treizeci de ani, fotografii ale unor obiecte la care se gândea intens.

Se pot oare explica în aceeaşi manieră fotografiile obţinute de Dr. Calligaris de pe bicepsul unor bolnavi, atinşi de boli cărora nu li se cunoaşte microbul?

Ar trebui deci să presupunem că pielea bolnavului a servit drept proiecţie imaginii elaborate în subconştient de operator. Dar această presupunere nu mai are nici o valoare atunci când şi observatorul, şi subiectul ignoră cu desăvârşire ce fenomen se va produce.

Dr. Pron a relatat, de asemenea, experienţele profesorului Toukourai, de la Universitatea din Tokio, care ar fi reuşit să imprime plăci cu nişte cuvinte *alese dinainte* şi experienţele domnului Sausse din Lyon, "ai cărui cei mai buni subiecţi au regăsit imaginile, imprimate pe cartoane albe, prin efortul voluntar de vizualizare al domnului Sausse".

Dar aici nu a fost vorba de fotografie şi se poate invoca sugestia. Aceste fenomene sunt destul de relevante, dar puţin numeroase.

Dimpotrivă, proiecţiile pe biceps, ale microbilor cunoscuţi şi necunoscuţi, prin procedeul doctorului Calligaris sunt deja în cantitate suficientă pentru a determina convingerea.

Cu siguranţă, mecanismul acestei produceri de imagine pe piele a unui microb care, poate fi văzut de numeroase persoane şi fotografiat, acest mecanism deci ne scapă complet şi explicaţia pe care i-o dăm noi nu poate să fie decât absolut ipotetică.

Tuturor experienţelor care privesc psihismul li se pot face aceleaşi obiecţii, la care, s-o recunoaştem, este adesea

dificil de replicat. Aici, ne găsim în prezența unor fapte indiscutabile, care cad sub simțurile noastre.

Un fapt există totuşi, probant şi de netăgăduit: excitarea unei plăci cutanate, situate pe braț, sensibilizează un câmp pe bicepsul unui bolnav şi, în acest câmp, se proiectează imaginea unui microb sau a unui agent patogen, considerabil mărit: această experiență, repetată în mai multe rânduri, pe bolnavi diferiți, atinşi de afecțiuni microbiene identice sau diferite, a dat întotdeauna rezultate corespunzătoare maladiei de care erau afectați. Or, în Telepatia naturală nici un fapt de acest gen nu a putut fi stabilit şi mai ales nu a putut fi reprodus după voință. Putem deci să conchidem că descoperirea Doctorului Calligaris constituie un progres considerabil în acest domeniu telepatic şi medical.

Din 1908, Dr. Calligaris şi-a multiplicat încercările în toate domeniile medicinei, ale senzațiilor, ale sentimentelor şi ale diverselor radiații. Ca pentru majoritatea novatorilor, "Conspirația tăcerii", pe de o parte, şi animozitatea sau incredulitatea, pe de altă parte, au încercat să sufoce lucrările. Cu o tenacitate şi un entuziasm absolut juvenile, Dr. Calligaris îşi continuă opera. Această ultimă experiență, proiecția fotografică a microbilor pe biceps, este poate cea mai formidabilă descoperire făcută în medicină de la cercetările lui Pasteur şi ale Şcolii Pasteuriene.

Celor care, incapabili să-l înțeleagă, au crezut că îl pot acuza că şi-a pierdut mințile, li s-ar putea răspunde că "nebunia" sa este vecină cu geniul [* Se vor găsi în cartea noastră *"Radiațiile bolnavilor şi ale microbilor"* toate indicațiile privind sediul punctelor sau plăcilor care trebuie sensibilizate pentru a stabili diagnosticul bolii şi al agentului microbian (*Scheme şi reproduceri fotografice*, Ed. Legrand, Paris). Aici nu dăm decât un rezumat].

Vom aborda acum studiul unei întregi serii de plăci ușor accesibile, fie pe suprafața mâinii, fie pe suprafața membrelor, și a căror sensibilizare prin procedeele indicate mai înainte ne va face să pătrundem fie în intimitatea țesuturilor, fie în însăși gândirea subiectului.

***

PUTEREA TELEPATICĂ A UNUI SUBIECT. - Anumiți indivizi sunt mai sensibili decât alții, reacționează mai mult sau mai puțin rapid, și acuză mai mult sau mai puțin rapid senzațiile de frig provocate de aplicarea ciocanului rece sau a unui ușor curent faradic.

Pentru a aprecia puterea telepatică a unui subiect dat, se va cerceta sensibilitatea sa pe plăcile următoare:

1) O placă 1', ușor accesibilă la nivelul laringelui și sensibilă la orice individ care posedă în același timp o putere de recepție și de transmisie telepatică. Placa de mărire a facultății de recepție R și placa de mărire a facultății de transmisie T vor fi încărcate, dacă este necesar, pentru a provoca facultățile telepatice sau a le accentua.

2) Alte plăci de diagnostic al puterii telepatice sunt situate de-a lungul feței posterioare a piciorului stâng, la o jumătate de centimetru în afara liniei axiale, între un plan superior, care trece la patru degete pe dedesubtul pliului de flexiune a genunchiului și un plan inferior, care trece cu patru degete mai jos. Cele trei plăci sunt situate unele dedesubtul celorlalte și la distanță de două degete. Dacă placa superioară (1) este hipersensibilă, subiectul posedă mari posibilități naturale telepatice. Cea de-a doua (2) vădește o facultate mai mică, iar placa inferioară (3) ar arăta, prin hipersensibilitatea sa, absența oricăror puteri.

CAPITOLUL III

O NOUĂ CHIROMANȚIE

După cum ne-am putut da seama, liniile mâinii, care au făcut obiectul studiilor Doctorului Calligaris, nu oferă nici o analogie cu liniile chiromanților: sunt nişte linii *Virtuale*, pornind din mijlocul fiecărui deget şi al fiecărui spațiu interdigital, şi a căror excitare uşoară este susceptibilă să provoace stări emoționale sau să reveleze tulburări funcționale ale organelor cu care comunică. Am indicat mai sus principalele *raporturi funcționale şi mentale legate de* aceste linii.

Dar aceste linii uşor excitate, capabile să-i transmită creierului gânduri şi senzații, sunt la fel de susceptibile să devină hipersensibile sub influența unui gând, a unei stimulări senzoriale, viziune, audiție, miros etc. Fenomenele semnalate anterior sunt deci *reversibile:* cele trei verigi ale lanțului funcționează în acelaşi timp şi spre creier şi dinspre creier spre organe.

Astfel s-au putut stabili raporturile următoare între culorile, sunetele, contactele, aerul sau apa care acționează asupra unui segment al suprafeței corpului sau asupra întregului corp.

Degetul mare: culorile albastru, roz pal, cântecele uşoare, muzica patetică, parfumurile uşoare sau puternice, dar agreabile, contactele superficiale, precum mângâierile, aerul călduț sau apa căldută produc:
1) o hiper stezie a liniei axiale a degetului mare;
2) o repercutare asupra intestinului şi a zonei sale cutanate;

3) o repercutare asupra scoarței cerebrale;

și din punct de vedere mental:

a) o senzație de călduț, de cald, de tihnă, de abandon, de bunătate;

b) gânduri amoroase.

Prima linie interdigitală între Degetul mare și Arătător: culoarea gri și penumbra, sunetele dogite de clopot, sunetele de gonguri, de rumori profunde, asociațiile diverse de mirosuri, contactele calde și înțepătoare, frecările aspre produc:

1) o hiperestezie a primei linii interdigitale dintre degetul mare și arătător;

2) o repercutare asupra stomacului (senzație de balonare) și asupra zonei sale de proiecție cutanată;

3) o repercutare asupra zonei subcorticale superioare a creierului;

iar din punct de vedere mental:

a) o senzație de tulbure, de dezorientare a simțurilor; uitare;

b) eforturi de atenție;

c) grețuri ușoare cu senzație de vertij obnubilant.

Arătătorul: culorile alb și verde deschis, lumina albă sau verzuie, sunetele sau vocile metalice fără rezonanță, șopotul apei curgătoare sau al izvoarelor, parfumurile ușoare și agreabile, contactele aspre sau ușor reci (frecție rece cu un prosop umed), băi cu apă rece, dar nu înghețată, aerul rece, produc:

1) o vibrație a liniei axiale a indexului;

2) o repercutare asupra organelor sexuale și asupra zonei cutanate corespondente;

3) o repercutare asupra zonei subcorticale inferioare a creierului;

și din punct de vedere mental:

a) o trezire a memoriei, a amintirilor;

b) o senzație de prospețime și de trezire mentală.

A doua linie interdigitală dintre Arătător și Degetul

mijlociu: culorile roşu aprins sau o lumină de culoare roşu aprins, sunetele puternice, zgomotele de ferăstrău, trosnetele, mirosurile puternice şi respingătoare, contactele calde şi netede, aerul sau apa mai degrabă calde (într-o singură mână), produc:
1) vibraţia sau hiperestezia celei de-a doua linii interdigitale;
2) o repercutare asupra ficatului şi asupra zonei sale de proiecţie cutanată;
3) o repercutare la baza creierului;
şi din punct de vedere mental:
a) un sentiment de furie; ură;
b) o senzaţie de căldură.

Mijlociul: culorile armonios asociate, o lumină atenuată, diverse zgomote armonice sau muzicale asociate, o asociaţie de mirosuri respingătoare, de contacte uşoare, de gâdilături, de foarte rapide adieri de aer cald, produc:
1) vibraţia liniei axiale a degetului mijlociu;
2) o repercutare în toate organele interne;
3) o repercutare în tot sistemul simpatic;
şi din punct de vedere mental:
a) un sentiment de uşoară confuzie mentală;
b) asociaţie mentală.

A treia linie interdigitală dintre Mijlociu şi Inelar: culorile negru şi violet şi luminile corespondente cromatic, ţiuiturile prelungi, marşurile funebre, mirosurile de ceară şi de tămâie, o constricţie a vaselor sanguine datorită elementelor reci sau vâscoase, aerul rece, apa rece, produc:
1) o hiperestezie a celei de-a treia linii interdigitale;
2) o repercutare asupra splinei şi a proiecţiei sale cutanate;
3) o repercutare asupra măduvei cervicale;
şi din punct de vedere mental:
a) gânduri melancolice; durere;
b) o viziune cenuşie a lumii înconjurătoare;
c) o senzaţie de frig şi tremurături.

NOTĂ. - Dacă o persoană priveşte o culoare palidă (roz, bleu) şi se apasă cu degetul pe regiunea splenică, nuanţele îşi schimbă culoarea şi pălesc. După apăsare, viziunea redevine clară şi distinctă.

Inelarul: culorile sau luminile clare şi armonioase, sunetele vibrante, fanfarele, muzica veselă, mirosurile agreabile, contactele elastice (gumă, cauciuc), aerul sau apa uşor călduţe, produc:

1) hiperestezia liniei axiale a inelarului;
2) o repercutare asupra pancreasului şi a proiecţiei sale cutanate;
3) o repercutare asupra măduvei dorsale;

şi din punct de vedere mental:

gânduri vesele şi o senzaţie de bună dispoziţie şi de seninătate; plăcere.

A patra linie interdigitală dintre Inelar şi Degetul mic: umbra, verdele închis, sunetele slabe şi ritmice, contactele blânde, precum atingerea unei pene, senzaţia de călduţ sau de frig intens, produc:

1) hiperestezia celei de-a patra linii interdigitale;
2) o repercutare asupra plămânilor şi a zonei lor cutanate;
3) o repercutare asupra zonei lombo-sacrale;

şi din punct de vedere mental:

a) somnolenţă şi tuse uşoară;
b) nevoia de a se destinde, de a se odihni în calm şi linişte; calm.

Degetul mic: o culoare şi o lumină roşie ca sângele, tărcate, sunetele puternice şi surprinzătoare, mirosurile excitante, esenţele (amoniac, săruri etc.), contactele bruşte, adierile de căldură fulgurante produc:

1) hiperestezia liniei axiale a degetului mic;
2) o repercutare asupra inimii şi a zonei sale cutanate,
3) o repercutare asupra rădăcinilor şi reţelelor nervoase periferice;

şi din punct de vedere mental:
a) o stare emotivă şi anxioasă; emoţie;
b) un lejer spasm cardiac.

Linia laterală a degetelor şi a corpului: benzile de culoare sau de lumină, sunetele discordante, contactele cu ascuţişurile neregulate, aerul sau apa răcoroasă, curenţii de aer dezordonaţi, produc:
1) vibraţii ale liniei laterale a corpului;
2) repercutări în toate organele interne;
3) repercutări asupra sistemului nervos cerebrospinal, asupra rădăcinilor nervoase şi a nervilor (senzaţia de greutate asupra capului, de înţepături în spate);

şi din punct de vedere mental:
a) tendinţa la disociere;
b) tendinţa de a tăia obiectele, de a rupe uniformitatea etc.

Aceste repercutări, prin însăşi legea reversibilităţii, ne furnizează deci elementele necesare pentru citirea gândurilor, la o persoană oarecare, de către un examinator oarecare, va fi suficient pentru acesta din urmă să consulte o linie a mâinii subiectului pentru a cunoaşte sentimentele sale profunde... şi culoarea lor.

Dacă două linii sunt sensibile, va exista o asociere: de exemplu asocierea dintre linia degetului mare şi cea a arătătorului va furniza o amintire amoroasă; cea a arătătorului şi interdigitala dintre inelar şi mijlociu vor provoca o durere etc. Linia arătătorului, care trezeşte amintirile, dacă este excitată transversal, provoacă în creier viziunea amintirilor cufundate în străfundurile memoriei: am dat deja un exemplu de acest tip şi am putut repeta această experienţă de nenumărate ori.

Experienţa reuşeşte cu atât mai bine cu cât subiectul îşi proiectează cu mai multă perseverenţă atenţia spre o dată foarte îndepărtată din copilăria sa.

Astfel se verifică versul lui Baudelaire:

"Parfum, culoare, sunet, se-ngână şi-şi răspund."

(Ch. Baudelaire, *Corespunderi*, trad. Alexandru Phillipide, în *Antologia poeziei franceze*, vol. I, Ed. Minerva, Buc., 1975, col. B.P.T).

Am amintit în cartea noastră *"Misterul Captivant al Undelor"* curioasele raporturi care există între anumite vibraţii şi anumite culori.

Astfel, raporturile vibraţiilor care există între cele şapte note ale gamei ar fi, după Dl Dussaud, identice cu raporturile de vibraţie care se regăsesc între diferitele culori ale spectrului. Aceleaşi cifre guvernează frumuseţea gamei sonore şi frumuseţea gamei luminoase. Şi aceste cifre sunt următoarele:

24, 27, 30, 32, 36, 40, 45.

Or, aceste cifre sau multiplii lor se regăsesc în distanţele care separă planetele care se învârtesc în jurul unor sori în cosmos şi distanţele care separă electronii de nucleul atomului. Electronii care constituie atomii celulelor noastre urmează aceeaşi lege universală care guvernează lumile stelare, infinitul mare şi infinitul mic, culorile, sunetele şi probabil şi lumea mirosurilor şi a parfumurilor.

Astfel, se pot explica acţiunile reciproce ale culorilor şi ale sunetelor asupra celulei umane, asupra sistemului nervos şi a psihicului nostru. Anumite culori şochează prin juxtapunerea şi brutalitatea lor, aşa cum anumite sunete o fac prin acuitatea sau gravitatea lor şi anumite mirosuri prin emanaţiile lor: şi unele, şi altele tulbură Armonia prestabilită a numerelor.

Se ştie că, pentru anumite persoane, sunetele au o culoare şi ni se pare interesant să amintim aici celebrul sonet al lui Arthur Rimbaud despre vocale:

"A negru, E alb, I roşu, U verde, O albastru."

Corespondenţa cu zonele stabilite de Calligaris se dovedeşte exactă numai cu Roşul.

Pe de altă parte, dat fiind că nu există decât trei culori

fundamentale, din care derivă toate celelalte, am căutat să stabilim raporturile dintre liniile mâinii şi culorile galben, albastru şi roşu.

Câteva experienţe făcute cu subiecţi diferiţi au arătat în general că:

- Galbenul corespunde arătătorului;
- Albastrul, degetului mare;
- Roşul, celui de-al doilea spaţiu interdigital şi degetului mic.

Totuşi, în toate aceste experienţe delicate, căci este vorba adesea de diferenţe de senzaţie extrem de mici, trebuie să ţinem cont de starea psihică şi fiziologică a subiecţilor. Un uşor daltonism poate într-adevăr să influenţeze percepţia şi senzaţiile colorate.

O altă sursă de eroare: dificultatea de a avea culori pure, care să corespundă exact culorilor spectrului. Poate nici nu trebuie să căutăm în altă parte diferenţele de senzaţii.

Inutil să adăugăm că, în toate aceste încercări, subiectul ignora cu desăvârşire culoarea care îi era pusă în mână. În plus, producerea anumitor erori ni s-a părut susceptibilă şi în cazul în care culorile erau puse succesiv în mâna subiectului, prima impresie persistând şi în timpul celei de-a doua experienţe, cu o culoare diferită.

Ne cerem permisiunea, cu ocazia acestor ultime experienţe, să facem câteva reflexii asupra culorilor.

Trebuie să ţinem cont de faptul că cele şapte culori ale spectrului, *Violet, Indigo, Albastru, Verde, Galben, Orange, Roşu*, chiar dacă formează un frumos alexandrin, nu corespund exact realităţii obiective.

Într-adevăr, nu există decât trei culori fundamentale: *Albastru, Galben, Roşu;* ele nu rezultă din amestecul altor culori; şi din amestecul acestor culori este format Albul şi poate acesta este motivul pentru care Albul este destul de prost distins de subiecţii pe care i-am studiat noi.

Într-adevăr, galbenul şi roşul amestecate dau Portocaliul, galbenul şi albastrul amestecate dau Verdele; roşul şi albastrul amestecate dau Violetul.

De unde reiese că în total sunt şase culori şi nu şapte, deoarece cea de-a şaptea, indigoul, este o culoare adăugată ulterior, care rezultă din asocierea albastrului cu violetul, aşa cum albastrul-verzui rezultă din asocierea albastrului cu verdele, verdele-oliv din verde şi galben, iar portocaliul deschis din portocaliu şi galben.

Fizica modernă ignoră indigoul: ne putem convinge consultând, de exemplu, lungimile de undă ale luminii, în anuarul *Biroului de Longitudini.* Cei vechi îl ignorau şi ei. Indigoul, ca şi albastrul-verzui şi portocaliul deschis etc., sunt numai *nuanţe,* nu şi culori.

Aceste experienţe, care nu au nici o valoare practică, sunt totuşi interesante din punct de vedere psihic şi pot să explice, într-o anumită măsură, naşterea sau producerea emoţiilor sau a sentimentelor sub influenţa sunetelor sau a culorilor.

Este foarte posibil ca anumite culori să fie mai apte (roşul, de exemplu) să provoace senzaţii puternice, în timp ce altele, precum albul, nu sunt capabile să influenţeze psihicul decât în cazul anumitor persoane foarte sensibile. Este nevoie aici de un întreg studiu interesant care ar permite să se completeze cercetările anterioare ale domnului Suarez de Mendoza *(Audiţie colorată)* şi ale domnişoarei Diamandi.

Există, fără nici o îndoială, o legătură între diferitele lungimi de undă ale culorilor, ale sunetelor, ale mirosurilor şi repercutarea lor cerebrală. Deja Pitagora, în secolul VI înainte de Christos, descoperind numerele care guvernează sunetele lirei, avusese ideea că anumite cifre sunt marcate de Destin şi posedă ceva fatidic, care le permite să

stăpânească universul. Şi era firesc să conchidă, aşa cum a făcut şi Dl Dussaud, că "totul este ordonat de aceleaşi numere, într-o aceeaşi armonie, cu ritmuri identice, în eterna reîntoarcere a ciclurilor naturii şi în lumile infinite, luminoase sau sonore care scânteiază sau cântă în noi."

***

Am văzut cum se pot trezi amintirile, cum se poate cunoaşte, *grosso modo*, gândirea actuală a unui individ. Este oare posibil să cunoaştem gândul care, peste câteva minute, se va ivi în conştiinţa sa?

1) Un electrod faradic este aplicat într-un punct oarecare al toracelui, de exemplu, sau într-un punct oarecare al suprafeţei pielii, în timp ce alt electrod este aplicat în alt punct al corpului. Curentul faradic este reglat în aşa fel încât să dea o uşoară senzaţie de furnicături, nedureroasă;

2) Cel examinat, cunoscând numele şi sediul organelor sale, este invitat să indice uşoara parestezie sau senzaţie de rigiditate pe care o va percepe în două dintre aceste organe, atunci când va fi foarte sigur de senzaţie;

3) Cunoscând numele organelor, examinatorul va putea să indice dinainte care va fi următorul gând al celui examinat.

Exemplu: Subiectul examinat a anunţat o repercutare la nivelul organelor genitale şi a splinei.

Lucrul acesta este suficient pentru a înţelege că stimularea electrică, exercitată asupra pielii cu vârful electrodului faradic, a atins în acest caz încrucişarea dintre liniile longitudinale şi transversale, care corespund sferei sexuale (arătător) şi splinei (a treia linie interdigitală). De vreme ce arătătorul prezidează memoria şi a treia linie interdigitală - durerea, subiectul va putea fi anunţat că, peste câteva

minute, continuând acţiunea sarcinii electrice asupra toracelui, se va produce în mintea sa o amintire dureroasă.

Pentru a nu-l sugestiona, se va putea nota această preştiinţă pe o foaie de hârtie, care va fi pusă sub ochii subiectului, atunci când acesta va anunţa el însuşi rezultatul experienţei.

CAPITOLUL IV

CHEIA VISELOR

Cei vechi, luându-şi rămas bun seara, aveau obiceiul de a adăuga la urările obişnuite de noapte bună: "şi vise fericite să îţi bântuie somnul". Aceste urări erau, de altfel, absolut platonice, căci ei ignorau mijloacele care ar fi trebuit puse în aplicare pentru obţinerea viselor plăcute.

Metoda Doctorului Calligaris a permis să se acopere această lacună, căci el ne-a indicat metodele prin care pot fi dirijate visele.

Am văzut mai înainte raporturile care există între gânduri, liniile mâinii (axialele degetelor sau interdigitalele) şi organe. Se ştie acum că evocarea sau compararea unui organ, excitarea liniei corespondente, suscită, în stare de veghe, un sentiment particular, şi că evocarea a două organe interne, stimularea simultană a două linii ale mâinii, provoacă idei asociate.

Printr-un procedeu analog, Dr. Calligaris a reuşit să provoace la aproape 200 de subiecţi diferiţi vise bine definite şi corespunzătoare unor stări psihice determinate. Dacă, vreme de 15 sau 20 de minute înainte de momentul adormirii, se excită cu un uşor curent faradic liniile axiale ale degetelor sau ale spaţiilor interdigitale, se vor obţine vise erotice (degetul mare), de dezorientare mentală (prima linie interdigitală), amintiri, mai ales amintiri din copilărie (arătător), vise pline de ură (a doua linie interdigitală), vise confuze (mijlociul), vise

pline de spaimă (inelarul), vise cu viziuni liliputane (a patra linie interdigitală) şi, în fine, vise emoţionante sau care provoacă frica (degetul mic).

Aceleaşi vise sunt provocate prin compresia organelor corespondente, intestin, stomac, ficat etc., sau prin reprezentarea mentală, înaintea somnului, a acestor organe.

În fine, dacă se asociază fie două linii axiale ale degetelor, fie două organe interne, având totuşi precauţia să nu existe un antagonism între cele două, precum între dragoste (intestin) şi ură (ficat), se vor obţine vise diferite, amintirea unei plăceri erotice, frică de durere etc.

Astfel, şi în somn se produc aceleaşi fenomene ca în starea de veghe. Precauţiile care trebuie luate pentru a obţine rezultate perfecte sunt următoarele:

1) Linia axială digitală sau interdigitală trebuie întotdeauna excitată în sens transversal, niciodată în sens oblic sau longitudinal;

2) Excitarea trebuie să fie superficială şi delicată, continuă şi ritmică (între 80 şi 100 de frecări pe minut);

3) Stimularea trebuie să se facă la nivelul liniei mediane, niciodată pe părţile laterale (banda laterală a degetelor, care provoacă fenomenele de disociere cerebrală);

4) Experienţele se vor efectua de preferinţă înaintea somnului.

Se cuvine să remarcăm că şi condiţiile atmosferice pot avea o influenţă asupra viselor.

Astfel, vremea umedă favorizează încărcarea liniei somnului şi o diminuează pe aceea a emoţiei; timpul frumos facilitează încărcarea liniei plăcerii şi o întârzie dimpotrivă pe aceea a plăcerii. În zilele calde, linia urii (ficat) vibrează mai mult, în timp ce în zilele reci este mai reactivă cea a durerii.

În fine, nici fazele lunare nu ar fi indiferente.

Primul pătrar al lunii favorizează visele liniştite şi sensibilizează linia degetului mare (dragoste), a plăcerii şi a somnului.

În nopţile cu lună plină, cu excepţia liniei ficatului şi a liniei laterale a corpului, toate celelalte linii dau răspunsurile cele mai prompte, mai ales cea a memoriei (arătător).

Când luna se află la ultimul pătrar, atât în stare de veghe, cât şi în timpul somnului, liniile urii şi a emoţiei sunt mai sensibile, în timp ce, pe lună nouă şi mai ales în ultimele zile ale acestei faze lunare, vibraţia este mai accentuată asupra liniilor uitării, a liniei laterale şi a liniei mediane a corpului. În sfârşit, în această fază lunară, şi organele interne răspund mai intens excitaţiilor reflexe.

Compresia organelor dă şi ea rezultate similare pentru vise. Această compresie se face fie cu mâna, cu pumnii, cu o cărămidă, cu o scândură, timp de 15-20 de minute înainte de a adormi.

În general, subiectul care doreşte să obţină un vis determinat va putea să apese el însuşi organul corespondent acestui vis.

Această compresie a organelor care acţionează asupra visului este bine cunoscută. Se ştie, la drept vorbind, că dacă se doarme pe partea stângă, comprimând regiunea cardiacă, se produc vise agitate şi treziri anxioase, şi deja Plinius remarcase că somnul cel mai bun este acela în care cel care doarme se odihneşte pe partea dreaptă. De Sanctis a observat, de asemenea, că, schimbând poziţia, se schimbă natura visului.

Se ştie, pe de altă parte, că bolnavii atinşi de afecţiuni cardiace au parte de vise emoţionante, cu senzaţii de frică, de spaimă nocturnă şi de coşmar; că aceia care suferă de afecţiuni pulmonare au viziuni liliputane; că suferinzii de

boli ale splinei visează episoade dureroase, în timp ce pancreatici au vise fericite şi vesele; bolnavii care suferă de stomac au vise dezordonate; enteriticii au vise mai curând anxioase, iar bolnavii atinşi de afecţiuni renale au vise confuze.

În toate aceste cazuri patologice, nu există nici o îndoială că leziunea *naturală* a organului este cea care înlocuieşte compresia artificială.

CAPITOLUL V

RADIESTEZIA FĂRĂ PENDUL

PUTERI RADIESTEZICE ALE CĂUTĂTORILOR DE IZVOARE - CĂUTAREA RADIESTEZICĂ A PETROLULUI, A AURULUI, A ARGINTULUI PUR, A CUPRULUI, A FIERULUI PUR, A PLATINEI - REGLAREA REZONANŢEI FIERULUI, A CUPRULUI, A ALUMINIULUI, A OSEMINTELOR - O EXPERIENŢĂ DE RADIESTEZIE

S-a făcut apropierea, mai ales de către Charles Richet şi G. Osty, între *Radiestezie* şi *Metapsihie* şi *Psihometrie*.

Există o analogie, destul de îndepărtată, între forţa care emană dintr-o pânză de apă subterană pentru a face să se contracte muşchii căutătorului de izvoare şi forţa misterioasă care se degajă dintr-o buclă de păr, dintr-o eşarfă, pentru a-l face pe medium să spună cui i-au aparţinut aceste diverse obiecte şi a-i permite să intre în viaţa posesorilor lor.

"Totuşi, spune Ch. Richet, este un fenomen de acelaşi ordin ca mărime. La drept vorbind, se pot deduce de aici două legi, care, dacă sunt bine înţelese, oferă un solid punct de sprijin pentru *Metapsihie:*

1) Nişte forţe necunoscute se degajă din lucruri, care ascultă de nişte legi ce sunt fără îndoială susceptibile de a fi măsurate;

2) Aceste forţe necunoscute nu influenţează nici sensibilitatea noastră conştientă, nici aparatele noastre de fizică, şi

totuşi ele acţionează cu o foarte mare energie asupra organismului nostru inconştient, în aşa fel încât să îi comunice realităţi pe care simţurile normale nu le-ar putea percepe."

Mişcările musculare inconştiente revelează deci vibraţii pe care emanaţiile lucrurilor le provoacă în inteligenţa noastră conştientă.

În *Radiestezie Medicală* am dat indicaţii foarte precise asupra fenomenelor radiestezice generale; rugăm cititorul să consulte această carte. Pe de altă parte, Dr. Calligaris a constatat la căutătorii de izvoare hipersensibilitatea unei linii care trece pe la nivelul liniei axiale a degetului mijlociu. Această linie devine, de asemenea, foarte sensibilă la un individ care se găseşte în proximitatea unui curs de apă.

PUTEREA RADIESTEZICĂ A CĂUTĂTORILOR DE IZVOARE. - Radiesteziştii şi căutătorii de izvoare pot să controleze puterea radiestezică pe care o au faţă de apă cercetând pe braţul lor stâng hipersensibilitatea plăcii.

Radiaţii Rabdice:

Cl. - Placă de Clarviziune a trecutului;

1 - Facultate telepatică excelentă;

2 - Facultate telepatică medie;

3 - Facultate telepatică nulă;

1'. - Placă de facultate de emisie şi de transmisie telepatică;

R - Placă având capacitatea de a mări facultatea de recepţie a subiectului;

T - Placă având capacitatea de a mări facultatea de transmisie a subiectului;

4 - Placă de Viziune a unui microb cu ajutorul Fotografiei;

5 - Citirea unui gând simplu;

6 - Citirea unui gând (Tele-viziune);

7 - Placă de Tele-viziune (de la Udine la Paris); Inimă, ficat - Încărcarea acestor plăci îi permite subiectului să îşi vadă propriile organe (ficat sau inimă);

V. - Placă *Consonantă* care dă Viziunea trecutului subiectului plasat în fața examinatorului;
P. - Placă de Psihometrie.

Atunci când se găsește în vecinătatea apei pe o rază de 10 metri, un căutător de izvoare își poate controla prospecția cercetând sensibilitatea plăcilor următoare:
1) O placă E, cu diametrul de 12 mm, situată în fața liniei laterale a corpului, într-un plan care trece cu circa 6 cm pe deasupra marginii superioare a rotulei. Când această placă este normal încărcată, căutătorul de izvoare încearcă:

1. O senzație de amețeală;
2. O tresărire a corpului, mai ales pe partea stângă;
3. Puțin trismus sau contracție a maxilarelor.

După constatarea acestor reflexe, el vede, cu ochii închiși, cum se îndreaptă spre el, fără să îl atingă, un fascicul luminos de raze spiralate. În funcție de situația apei, razele au o direcție diferită. Dacă există diverse izvoare, toate razele care vin de la ele converg spre corpul său.
2) O altă placă, mai accesibilă și având un diametru de aproximativ 9 mm, se găsește pe fața anterioară a antebrațului stâng, pe prelungirea celei de-a treia benzi interdigitale, într-un plan care trece cu 3 cm pe dedesubtul îndoiturii cotului. Reflexele provocate când sarcina este exactă sunt:

1. O senzație de curent de aer asupra cefei;
2. Dureri ale unei părți din brațul stâng și ale antebrațului drept;
3. O impresie de curent electric în labele picioarelor și în gambe.

În timpul încărcării acestei plăci, căutătorul de izvoare vede o singură rază, care se îndreaptă spre propriul său corp, foarte mărită și provenind din locul în care se găsește apa.

CĂUTAREA RADIESTEZICĂ A PETROLULUI [*Nuove merariglie, pag. 275.]. - O placă având un diametru de 12 cm se găsește pe fața posterioară a piciorului stâng,

încălecând linia axială la 10-11 cm sub îndoitura genunchiului. Ea devine sensibilă în contact cu ciocanul rece în prezența petrolului.

Plăcile:

3 - Placă de viziune la distanță (Turnul Eiffel);
4 - Placă de viziune la distanță (Piramidele);
22 - Placă având capacitatea de a provoca râsul;
24 - Placă având capacitatea de a provoca plânsul;
10 - Simpatie sau antipatie;
P. - Placă de viziune a razei Gândirii;
S. - citirea unui gând simplu;
T. - Placă de Tele-viziune;
Pl. - prevederea Ploii;
39. - Ploaia asupra orașului...;
84. - Căutarea radiestezică a Petrolului;
85. - Căutarea radiestezică a Aurului pur;
86. - Căutarea radiestezică a Argintului pur;
87. - Căutarea radiestezică a Cuprului pur;
88. - Căutarea radiestezică a Fierului pur;
89. - Căutarea radiestezică a Platinei.

AUR. - O placă având un diametru de 10 mm se găsește pe partea posterioară a piciorului drept, la 3 cm în interiorul liniei axiale, într-un plan care trece cu 1 cm pe dedesubtul liniei articulației piciorului. Placa este sensibilă dacă este vorba de *aur pur.*

ARGINT. - Placa se sensibilizează în prezența argintului și are un diametru de 10 mm; ea se găsește pe fața anterioară a piciorului drept, la 3 cm în interiorul liniei axiale, într-un plan care trece prin marginea inferioară a fluierului piciorului.

CUPRU. - Placa de 10 mm care pune în evidență prezența cuprului este localizată pe fața internă a gambei drepte, pe linia laterală, cu o deplasare de 3-4 cm spre partea anterioară și într-un plan care trece prin marginea superioară

a fluierului piciorului.

FIER. - Placă de acelaşi diametru ca şi cele precedente, care se găseşte pe faţa externă a gambei drepte, la 1 cm înaintea liniei laterale, într-un plan care trece cu 1-2 cm pe dedesubtul îndoiturii genunchiului.

PLATINĂ. - Placă de 10 mm, care se găseşte pe dosul piciorului stâng, cu 3 cm în afara liniei axiale, într-un plan care trece cu circa 2 cm pe dedesubtul liniei articulaţiei acestui picior.

Un alt procedeu radiestezic de căutare a metalelor prin metoda lui Calligaris este bazat pe reglarea rezonanţei *(Sintonizare)*, mijloc folosit în mod curent de căutătorii de izvoare în prospecţiunile lor.

Există, conform lui Calligaris, pe suprafaţa corpului uman, o serie de plăci care devin hipersensibile atunci când subiectul, dacă vreţi radiestezistul, le excită cu un *cilindru compresor* având aceeaşi compoziţie metalică ca şi metalul care se găseşte în faţa lui pe o rază de câţiva metri.

SINTONIZAREA FIERULUI. - Placa hipersensibilă are un diametru de aproximativ 11 mm şi se găseşte pe faţa externă a antebraţului drept, la 4-5 cm înaintea liniei laterale şi la 11-12 cm dedesubtul îndoiturii cotului. Ea devine sensibila la operatorul care se găseşte în prezenţa fierului şi dacă el "încarcă" sau excită această placă cu un *cilindru de fier* de aceeaşi dimensiune. Reflexele provocate şi care indică prezenţa fierului sunt următoarele:

1. Tresărirea bicepsului stâng;
2. Trimus;
3. Iritabilitate.

CUPRU. - Placa hipersensibilă, de acelaşi diametru cu cea precedentă, se găseşte pe partea dreaptă a spatelui, la 4 cm în interiorul liniei axilare posterioare şi la 5 sau 6 cm dedesubtul liniei laterale a corpului, care porneşte de la umăr. Ea trebuie "încărcată" cu un *cilindru de cupru*, iar reflexele

provocate sunt:
1. Senzaţie de greutate asupra corpului;
2. Viziunea unor striuri luminoase albe;
3. Salivaţie.

ALUMINIU. - Placă de 11 mm, care se găseşte pe linia axială şi pe dosul piciorului drept, cu o uşoară deplasare de 2 mm spre interior şi într-un plan care trece la 3 cm pe sub linia articulaţiei piciorului. Placa "încărcată" cu un *cilindru de aluminiu* detectează prezenţa acestui metal dacă sunt percepute reflexele următoare:
1. Furnicături pe faţa posterioară a gambei;
2. Tic al nasului, de adulmecare;
3. Senzaţie de stomac gol.

OSEMINTE. - Placa se găseşte pe faţa anterioară a braţului drept, la 2 mm în exteriorul liniei axiale, într-un plan care trece la 4-5 cm pe dedesubtul pliului axilar. Reflexele provocate sunt:
1. Furnicături pe faţa anterioară a membrelor superioare;
2. Dureri în mâini şi în picioare;
3. Frică de lumină, atunci când examinatorul, sensibilizând placa cu un cilindru osos, se găseşte în proximitatea osemintelor.

O EXPERIENŢĂ DE RADIESTEZIE. - O experienţă uşor de executat pentru un radiestezist este următoarea:

O persoană se plasează în faţa unui pahar cu apă, la o distanţă de circa 0,30-2,50 m. Pe faţa dorsală a antebraţului stâng se poate atunci găsi o placă, având un diametru de aproximativ 11 mm, situată pe prelungirea liniei axiale a degetului mic, cu o uşoară deplasare spre cea de-a patra bandă interdigitală, într-un plan care trece cu aproape 5 cm pe sub îndoitura cotului. Reflexele provocate de încărcarea acestei plăci (care este în acelaşi timp şi aceea a hipersensibilităţii la căutătorii de izvoare) sunt:
1. Durere în degetele mâinii drepte şi în ochiul stâng;

2. Înțepenirea obrazului drept;
3. Angoasă.

În timpul încărcării acestei plăci, examinatorul vede cu o îngroșare sensibilă o singură rază spiralată care provine de la pahar. [* Am putut mări puterea telepatică a subiecților și puterea radiestezică a căutătorilor de izvoare prin folosirea calculată a *Metaloterapiei*, care diminuează, în plus, și oboseala ocazionată de aceste experiențe, mărind curentul electric intern. A se consulta pentru aceasta cartea noastră despre *Electricitatea Umană*, vol. I (Știință și Medicină pentru Toți, 57, Avenue d'Italie, Paris)].

CAPITOLUL VI

LOCALIZAREA PLĂCILOR TELEPATICE

AUTOSCOPIE - TELE-VIZIUNE - PSIHOMETRIE - VIZIUNEA LA DISTANȚĂ A UNUI MONUMENT, A UNUI PEISAJ - PREVIZIUNE METEOROLOGICĂ - PLACA DOTATĂ CU CAPACITATEA DE A DA POFTA DE PLÂNS - PLACA CE PROVOACĂ POFTA DE RÂS - PLACA DE CONSANGVINITATE - TELE-VIZIUNE CU SCRIS - VIZIUNEA LA DISTANȚĂ A AUTORULUI UNEI CĂRȚI SAU AL UNUI DESEN - CITIREA UNUI GÂND SIMPLU - CLARVIZIUNEA TRECUTULUI - RAZELE GÂNDIRII - "VRĂJITORIILE" - FARMECELE, TRANSFERURILE - MICROBIOLOGIE FĂRĂ MICROSCOP - CANCERUL ŞI SEMNĂTURA SA - ÎNCERCARE DE EXPLICARE A FENOMENELOR DE REZONANȚĂ ŞI CONSONANȚĂ

AUTOSCOPIE. - Placa dotată cu capacitatea de a provoca viziunea propriei inimi este situată pe fața anterioară a antebrațului drept. Ea are un diametru de 12 mm şi se găseşte pe linia axială a brațului, la joncțiunea dintre treimea sa inferioară cu cele două treimi superioare ale antebrațului.

Viziunea ficatului este obținută prin sensibilizarea plăcii de pe brațul drept, situată pe fața posterointernă, la patru degete deasupra articulației cotului. [* Schemele şi indicațiile precise ale autoscopiei sunt prezentate în *"Radiații ale Maladiilor şi ale Microbilor"* Ed. Legrand, Paris].

TELE-VIZIUNE. - Placa de Tele-viziune (experiența domnului Got) este situată pe toracele bolnavului. Are o

dimensiune de 11 *mm* şi se găseşte dedesubtul mamelonului drept.

PSIHOMETRIE. - Placa de viziune psihometrică este situată pe dosul mâinii drepte. (Experienţa domnişoarei N...).

Repercutările de reper, indicând încărcarea exactă a acestei plăci, sunt următoarele:

1) Nevoia de a întoarce capul la dreapta;
2) Senzaţia de miopie;
3) Senzaţia de nisip în gură.

Această placă are un diametru de 12 mm; ea este situată în prelungirea celei de-a doua linii interdigitale, într-un plan care trece la 2,5 cm pe sub linia articulaţiei mâinii. Prima imagine întrevăzută este cea a *ultimei* persoane care a atins obiectul.

VIZIUNEA LA DISTANŢĂ A UNUI MONUMENT, A UNUI PEISAJ. - Trebuie oare să încadrăm aceste fapte la *"Citirea gândurilor"*? Oricum ar sta lucrurile şi oricare ar fi explicaţia care li se va da, posibilitatea de a provoca perceperea, "cu ochii spiritului", a viziunii unui monument sau a unui peisaj, excitând uşor o placă cutanată, constituie un rezultat cel puţin demn de a fi remarcat.

Placa în stare să procure viziunea *Turnului Eiffel* are un diametru de aproximativ 12 mm; se găseşte deasupra genunchiului stâng, pe partea externă a liniei axiale a membrului, într-un plan care trece la 0,5 cm pe dedesubtul mijlocului rotulei.

Această viziune este mai clară dacă se plasează în contact cu pielea, şi, desigur, fără ştirea celui examinat, pe partea stângă a corpului, o fotografie a Turnului Eiffel.

Reflexele provocate sunt:

1. O durere în călcâiul drept;
2. O înţepeneală a coatelor;
3. O senzaţie de frig în gamba dreaptă şi de căldură în cea stângă.

Viziunea Piramidelor - O placă de acelaşi diametru se găseşte pe faţa anterioară a gambei drepte, la 2 cm în afara liniei axiale şi într-un plan care trece la 6-7 cm pe sub marginea inferioară a rotulei.

Tremurături ale buzelor, durere în partea externă a gambei drepte, senzaţie de frig în regiunea splenică, acestea sunt reflexele provocate de "încărcarea" acestei plăci.

PREVIZIUNE METEOROLOGICĂ. - *Ploaia.* - O placă cutanată cu diametrul de 12 mm se găseşte pe antebraţul drept la 1 cm în afara liniei axiale, într-un plan care trece la 6-7 cm pe dedesubtul liniei articulaţiei mâinii dacă, în cele 24 de ore care vor urma, trebuie să plouă pe o rază de 50 de kilometri.

Reflexele provocate sunt: astenie, clipiri din ochi, furnicături în gât şi în pavilionul urechii stângi.

Plouă la Marsilia, la Roma, la Paris? - dacă examinatorul aplică palma mâinii sale stângi pe o fotografie a unuia dintre aceste oraşe, el poate să ştie, prin căutarea şi sensibilizarea unei plăci cutanate, dacă plouă în acest oraş.

Această placă are un diametru de aproximativ 1 cm; ea este localizată pe dosul degetului mijlociu de la mâna dreaptă, pe partea externă (de la c la d spre arătător) a liniei axiale. Placa se găseşte la rădăcina degetului, iar polul său superior (întors spre încheietura mâinii) depăşeşte cu 1-2 cm linia laterală externă a aceluiaşi deget.

Placa este sensibilă dacă plouă în localitatea reprezentată de fotografie.

PLACA CE PROVOACĂ POFTA DE PLÂNS. - Această placă, având diametrul de 1 cm, se găseşte pe dosul antebraţului stâng, la 16-18 cm deasupra liniei articulaţiei mâinii.

Reflexele provocate sunt:

1) O durere în jumătatea stângă a gâtului;
2) O durere în degetul mic al mâinii drepte;

3) O senzaţie de răcoare în regiunea sprâncenei drepte.

Ca şi placa ce provoacă râsul, această placă transmite această senzaţie la o distanţă de 1-10 metri.

PLACA CE PROVOACĂ POFTA DE RÂS. - Este situată pe linia axială a feţei interne a antebraţului stâng, puţin spre degetul mic, într-un plan care trece la 10-12 cm pe dedesubtul liniei articulaţiei mâinii.

Reflexele provocate sunt:

1) O durere în jumătatea stângă a gâtului, de-a lungul carotidei;
2) Durere în centrul mâinii stângi;
3) Înţepături în limbă.

SIMPATIE SAU ANTIPATIE. - Placa nr. 10 indică dacă individul care se găseşte în faţa voastră nutreşte pentru dumneavoastră un sentiment de antipatie sau simpatie.

Această placă este situată pe partea externă a braţului drept, la 0,5 cm de linia laterală, într-un plan care trece la 0,5 cm deasupra cotului. Este sensibilă la un examinator atunci când subiectul care se găseşte în faţa lui, separat de un zid despărţitor, nutreşte pentru el un sentiment de antipatie; ea rămâne mută în caz de simpatie.

Reflexele care indică încărcarea exactă a plăcii sunt:

1) Durere intracerebrală;
2) *Furnicături în cerul gurii, durere la extremităţile degetelor* mari.

Încărcarea superficială sau uşoară a acestei plăci atunci când se dovedeşte sensibilă, sporeşte antipatia faţă de adversar, în timp ce încărcarea profundă, susţinută, paralizează acest sentiment de antipatie şi provoacă într-o a doua fază un sentiment opus, de simpatie.

Plăci care transmit sentimente speciale la distanţă, între 1 şi 10 metri:

1. Răzbunare;
2 Invidie;

3. Pietate;
4. Cruzime;
5. Fericire;
7. Mânie;
8. Disperare;
9. Curiozitate;
14. Placă de transmitere a unei înțepături la distanță prin înțeparea unei fotografii;
10. Placă de Telestezie.
F. - Placă de sintonizare radiestezică a Fierului;
C. - Placă de sintonizare radiestezică a Cuprului;
Al. - Placă de sintonizare radiestezică a aluminiului;
Os. - Placă de sintonizare radiestezică a osemintelor.

PLACA DE CONSANGVINITATE. - Placa devine sensibilă atunci când fotografia tatălui, a fiului, a fiicei sau a mamei este plasată în spatele subiectului.

Placa este situată pe antebrațul stâng, cam la jumătatea antebrațului, pe partea externă de dinaintea cotului. Senzația de frig nu se produce la nivelul său după lovire cu ciocanul rece, decât dacă subiectul fotografiat are o legătură de rudenie directă cu subiectul supus examenului.

TELE-VIZIUNE CU SCRIS. - Placa de Tele-viziune cu ajutorul *Scrisului* are un diametru de 11 mm. Este situată pe dosul mâinii stângi, între linia axială a arătătorului și cea de-a doua linie axială interdigitală, în mijlocul încheieturii mâinii.

Reflexele provocate sunt:
1) Senzație de durere în molarii superiori;
2) Senzație de durere în gât;
3) Senzație de durere în degetele mici de la picioare și de la mâini.

Am utilizat această placă în numeroase experiențe și, în general, cu excelente rezultate, cu concursul doamnei A.M...

CUM SE DERULEAZĂ EXPERIENȚA VIZIUNII LA

DISTANȚĂ A AUTORULUI UNUI MANUSCRIS, AL UNEI CĂRȚI SAU AL UNUI DESEN. - "Subiectul medium", ignorând natura experienței la care este supus, este așezat cu ochii închiși sau legat la ochi în fața unei mese pe care nu se va afla nici un alt manuscris sau desen în afara celui care urmează să fie examinat. El va plasa mâna sa dreaptă pe manuscris, pe fotografia unui tablou, a unei statui sau a unei pagini cu note muzicale.

Este absolut necesar ca pe spatele documentului să nu existe nici un cuvânt scris sau tipărit de un alt autor. Teoretic ar fi de preferat ca reversul să fie alb. După ce s-a determinat sediul plăcii radiestezice și după ce a fost încărcată cu ciocanul rece, examinatorul așteaptă ca subiectul să îi anunțe repercutările reperului sau reflexele provocate, care se produc în general la capătul a 4 -6 minute. În acel moment examinatorul lasă deoparte ciocanul rece sau tamponul de cupru și îl roagă pe subiect să îi anunțe imaginile care se vor prezenta în fața ochilor săi.

Încărcarea, adică aplicarea tamponului rece, va putea fi suspendată îndată ce subiectul va fi văzut sau descris elementele principale ale probei sau dacă se manifestă fenomene de oboseală mentală. În general, când proba este condusă conform regulilor, în care este inclus și timpul necesar pentru cercetarea plăcilor cutanate, a reflexelor și a încercării, ea durează între douăzeci și treizeci de minute.

Placa cutanată, care îi permite subiectului să descrie fizionomia autorului unei scrisori, al unei cărți, al unui desen etc. are un diametru de 11 mm. Este situată pe dosul mâinii stângi, între linia axială a arătătorului și cea de-a doua linie axială interdigitală, la mijlocul încheieturii mâinii. Această placă devine sensibilă atunci când o pagină de manuscris este plasată sub această mână.

Reflexele provocate (repercutări de reper), așa cum am spus mai înainte, sunt:

1) Senzaţie de durere la nivelul molarilor superiori;
2) Senzaţie de durere în gât;
3) Senzaţie de durere la nivelul degetelor mici de la picioare şi de la mâini.

Este de notat că aceste reflexe sunt foarte uşoare. Când cele trei repercutări au fost resimţite de subiect, după maximum 15 minute, trebuie să apară în faţa ochilor săi imaginea persoanei, care a scris scrisoarea, în felul următor: mai întâi o nebulozitate confuză, când rozalie, când violacee, care ia apoi o formă mai mult sau mai puţin neregulată şi în interiorul căreia se desenează încetul cu încetul o imagine indistinctă, a cărei parte superioară devine treptat mai clară, cu schiţa unui cap şi a unui gât. În faza ulterioară, apar trunchiul şi membrele inferioare, pe urmă, capul apare şi mai distinct.

Dacă încărcarea plăcii este imperfectă, viziunea este mai mult sau mai puţin fragmentară.

În general, imaginea persoanei se limpezeşte pe segmente, în planuri transversale, iar când imaginea este completă, adesea subiectul este izbit de o particularitate foarte specială, o cicatrice de exemplu, un tic, care face ca autorul manuscrisului să fie distins cu exactitate.

Când imaginea este completă, ea începe să-şi micşoreze intensitatea, trece din nou prin aceleaşi faze, pe urmă reîncepe mai rapid.

Schiţa primitivă se formează cel mai lent, celelalte se succed destul de rapid. Dacă subiectul îşi fixează atenţia asupra unui segment al imaginii, ceea ce *nu trebuie să facă niciodată*, dezvoltarea diverselor faze este tulburată.

La fel stau lucrurile şi dacă punctul încărcat de cilindrul de cupru nu este exact: sarcina trebuie să fie precisă, adecvată, imuabilă.

Şi pentru observator, şi pentru subiect, calmul, tihna, relaxarea corpului şi a spiritului sunt elemente favorabile.

Subconştientul trebuie lăsat să opereze în penumbră şi în linişte. Subiectul, având ochii legaţi cu o eşarfă, trebuie să ignore complet natura experienţei la care este supus: el va trebui să formuleze ceea ce vede fără să fie nici încurajat, nici contrazis.

În general, nu se vor face experienţe succesive, pentru a evita oboseala şi, în plus, dată fiind posibila persistenţă a imaginilor care provin de la prima experienţă, cea de-a doua ar putea fi defectuoasă, în cazul în care cele două încercări nu sunt separate de un anumit timp de odihnă. [*Această recomandare este foarte importantă, căci, la cea de-a doua experienţă, se pot repeta primele imagini].

Vom exprima aici aceleaşi rezerve în ce priveşte diagnosticul la distanţă prin intermediul fotografiei. Hârtia folosită de cel care scrie trebuie să fie albă.

O scrisoare scrisă pe hârtie albastră, galbenă sau cu cerneală colorată, albastră de exemplu, falsifică în întregime rezultatele şi un subiect sau un examinator, chiar foarte antrenat, va trebui să refuze să se supună încercării în aceste condiţii. Eşecul va fi aproape fatal.

Am ţinut să descriem în detaliu o experienţă tip, pentru a arăta fazele succesive prin care trece imaginea pentru a deveni din ce în ce mai precisă. Fie că este vorba de viziunea unei persoane, de cea a unui agent microbian sau de cea unui organ al corpului, imaginile se succed într-o manieră aproape asemănătoare. Numai plăcile de sensibilizare a suprafeţei cutanate diferă în funcţie de viziunea pe care dorim să o obţinem de la subiect.

De altfel, fiecare observator poate deveni el însuşi medium şi, după un anumit antrenament, să găsească el însuşi plăcile care îi permit să pună singur în practică aceste experienţe.

CITIREA UNUI GÂND SIMPLU. - Placa S *(Placă de telepatie consonantă)* se găseşte pe dosul mâinii stângi a

examinatorului care doreşte să capteze gândul simplu al persoanei aflate în faţa lui. Această placă are un diametru de 1 cm; este situată între cea de-a treia linie interdigitală şi linia axială a inelarului, într-un plan care trece cu circa 5 cm pe dedesubtul liniei articulaţiei mâinii, de la c la d, la nivelul spaţiului interdigital.

Când încărcarea este exactă, examinatorul încearcă o senzaţie de plenitudine a stomacului, o înţepeneală a frunţii, a genunchilor şi a părţii de deasupra labelor picioarelor, o senzaţie de căldură în interiorul gurii.

Dacă examinatul formulează un gând simplu, acesta este captat de examinatorul plasat în faţa lui, care menţine încărcarea pe mâna sa stângă.

Am văzut, pentru sentimentele generale, localizările la nivelul liniilor axiale ale degetelor şi al liniilor interdigitale.

CLARVIZIUNEA TRECUTULUI. - Placa are un diametru de aproximativ 13 mm şi este situată pe antebraţul stâng, spre linia axială a degetului mare şi într-un plan care trece cu 9 cm pe deasupra liniei articulaţiei mâinii. Această placă devine hipersensibilă la examinator atunci când acesta se găseşte în prezenţa unui individ care evocă un episod întâmplat *în ziua precedentă*. Este vorba aici de o placă *consonantă.*

VIZIUNEA PANORAMICĂ A TRECUTULUI. - Viziunea *panoramică* a trecutului persoanei care se găseşte în faţa examinatorului este obţinută de acesta prin căutarea şi încărcarea unei plăci cutanate cu un diametru de aproximativ 13 mm care se găseşte în regiunea pectorală stângă la 2 cm în exteriorul liniei mamilare. Acest punct corespunde marginii interne a capsulei articulare a umărului, într-un punct care trece cu aproximativ două degete pe dedesubtul claviculei.

Reflexele provocate la examinator de încărcarea exactă şi precisă a acestei plăci sunt:

1) Tendinţa de a reproduce mimica subiectului plasat în faţa lui;
2) Tendinţa de a întinde cu violenţă braţele ca pentru a lovi;
3) Parestezie, înţepeneală la nivelul pavilioanelor urechilor.

Efectul încărcării trebuie să fie perceperea de către examinator, care are ochii închişi şi legaţi, a viziunii vieţii anterioare a subiectului, începând cu vârsta cea mai fragedă.

Dificultăţile acestei experienţe sunt destul de mari: ele ţin de durata încărcării, care poate fi lungă: o jumătate de oră, o oră şi chiar mai mult, cu atât mai lungă cu cât subiectul este mai în vârstă. În plus, fenomenele cele mai frapante din viaţa examinatului sunt cele care îl impresionează mai mult pe examinator.

Viziunea Gândirii:
1. - Dacă un individ excită acest punct al mâini stângi, în timp ce emite un gând, menţinând ochii închişi şi legaţi, are viziunea instantanee a unui fascicul de raze vălurite care pleacă din propriul său corp;
2. - Plaçă autoscopică a cărei excitare provoacă viziunea unei singure raze psihice spiralate, în continuă mişcare;
3 - Dacă doi subiecţi, situaţi unul în faţa celuilalt, încearcă să îşi transmită un gând, iar un al treilea operator "încarcă" această placă pe dosul mâinii sale stângi, el interceptează mesajul transmis între cele două creiere.

RAZELE GÂNDIRII. - Am arătat în cartea noastră *"Electricitatea Umană şi Radiaţiile cerebrale"* cum a putut Dr. Cazzamalli, cu un aparat cu unde scurte, să capteze şi să înregistreze, sub formă de microfilme, undele emise de creierul uman, fie în stare de hipnoză, fie sub influenţa unei emoţii, a unei amintiri sau a unui gând intens.

Hans Berger, printr-un procedeu diferit şi care, după părerea noastră poate fi contestat (căci utilizează electrozi aflaţi în contact cu suprafaţa cutanată a craniului), a revelat, la rândul său, *undele cerebrale*.

În sfârşit, Dr. Gentile, din Roma, supunându-şi pacienţii la acţiunea curenţilor de înaltă frecvenţă produşi de un aparat al lui Lakhowsky, a determinat vizualizarea câmpurilor cerebrale, diferite în funcţie de starea de calm, de exaltare, de extaz, a subiectului.

Împreună cu Dr. Calligaris, abordăm un domeniu psihic nou, căci este vorba aici de viziunea directă, fără aparat, a razelor emanate fie de propriul nostru corp, fie de corpul persoanei care se găseşte în faţa noastră.

AUTOSCOPIE. - Placa generală cu diametrul de 1 cm, care trebuie sensibilizată (încărcată cu un cilindru de 1 cm) la o persoană care doreşte să transmită alteia propriul său gând, se găseşte pe dosul mâinii stângi, între cea de-a patra bandă interdigitală şi banda axială a degetului mic, într-un plan care trece cu circa 3 cm pe deasupra celui de-al patrulea spaţiu interdigital.

Această placă este în mod natural hipersensibilă la orice individ care gândeşte.

Reflexe provocate:

1) Impresia de balansare a corpului înainte şi înapoi;
2) Durere localizată în hipocondrul drept;
3) Tremurul piciorului stâng.

Efectele încărcării sunt următoarele:

Subiectul care vrea să transmită un gând unei alte persoane, având ochii închişi şi legaţi, vede *într-o primă fază* un fascicul de raze emanate de propriul său corp, sau de placa supusă "încărcării". Această viziune este instantanee.

Apoi, el vede aceste raze proiectate în spaţiu ca pe un ecran. Aceste raze, care pornesc din corp, sunt spiralate [* Razele care emană din plăci sunt în formă de spirale; cele care privesc liniile corpului sunt vălurite.] şi au grosimea unei sfori. Au o culoare luminoasă, argintie, se măresc cantitativ şi converg într-un punct situat în afara corpului. În cazul razelor emanate de corp, subiectul are viziunea fugitivă a unui fasci-

cul de raze vălurite care pornesc din propriul său corp şi converg dinaintea lui după încărcare.

Într-o a doua fază, după câteva minute, subiectul vede o singură rază, tot în formă de spirală, care porneşte de la faţa sa.

Această rază îşi păstrează forma sa spiralată, dar oscilaţiile sale se schimbă în mod constant şi paralel cu oscilaţiile gândirii.

Placa nr. 2, sensibilizată cu un con metalic cu diametrul de 1 cm, îi provoacă subiectului viziunea constituirii, cu o mărime considerabilă, a unei raze psihice spiralate, aflate în continuă mişcare: această constituire este în mod esenţial geometrică, se compune din cercuri, corpusculi luminoşi, coloraţi, asociaţi unor segmente lineare. De aici, *Calligaris trage concluzia că "Legea numerelor guvernează* gândirea umană aşa cum guvernează şi mersul lumii."

Reflexele provocate sunt.

1) Tendinţa la o idee fixă;
2) Durere la nivelul unei nări;
3) Durere la nivelul ficatului.

HETEROSCOPIE. - Placa generală care ne face vizibile *Radiaţiile umane* emanate de un subiect plasat în faţa noastră, are un diametru de 1 cm şi se găseşte pe partea internă a gambei drepte, pe marginea posterioară a liniei laterale, într-un plan care trece cu 6-7 cm pe deasupra fluierului piciorului.

Prin excitarea feţei interne a piciorului stâng, examinatorul vede razele vălurite emanate de un individ aflat în faţa lui.

Dacă această placă este bine delimitată şi "încărcată", sunt provocate reflexele următoare:

1) Durere în linia mamilară dreaptă până la regiunea inghinală;
2) Durere în regiunile dreptunghiulare simetrice feţei ante-

rioare a antebraţului;
3) Durere pe o mică bandă longitudinală supra-zigomatică pe partea dreaptă a feţei.

După câteva clipe, examinatorul, cu ochii legaţi, are viziunea razelor care provin de la corpul persoanei situate în faţa lui, pe o rază de maximum 10 metri.

Câmpuri autoscopice:

1. În timpul examinării acestui câmp, examinatul vede razele "ondulate" care pornesc din propriul său corp şi converg într-un punct situat în faţa lui.
2. În timpul încărcării acestui câmp cutanat, subiectul examinat vede constituirea unei raze "ondulate" care porneşte din propriul său corp.
3. În timpul încărcării acestui câmp, subiectul vede succesiv, unul după altul, câte un segment, adică o secţiune transversală, din toate iradiaţiile specifice sentimentelor generale, începând cu dragostea sau cu un sentiment care tocmai a fost evocat.

Câmpuri heteroscopice:

4. În timpul încărcării acestui câmp, examinatorul vede "razele ondulate" emanate de corpul subiectului examinat, care se află în faţa lui şi care se îndreaptă spre propriul său corp.
5. În timpul încărcării acestui câmp, examinatorul vede, cu o mărire enormă, ca în toate cazurile precedente, o secţiune transversală a unei "raze ondulate" care provine de la examinat şi care variază în mod constant, dacă gândurile acestuia din urmă suferă ele însele o schimbare.
6. Câmpul cutanat care îi permite examinatorului să vadă, foarte mărită, o rază ondulată a gândirii transmisă de el subiectului care se află în faţa lui.
7. Câmpul cutanat care face vizibile radiaţiile umane (Aura).

Plăci heteroscopice:

A. Placă având capacitatea de a-l face pe examinator să

vadă razele "în spirală" emanate de un subiect situat în fața lui.
B. Placă ce conferă capacitatea de a vedea un singur segment, cu mărire enormă.
C. Placă ce conferă examinatorului capacitatea de a vedea în direcție transversală razele în spirală ale gândului transmis de la un subiect la altul.
D. Placă posedând capacitatea de a face vizibile radiațiile umane (raze în spirală).

Radiestezie:

• Plăci ale iradiațiilor apei: E. F. G. -

Experiența reușește mai bine în penumbră, iar această aureolă este vizibilă pe durata încărcării.

RADIAȚIILE LUCRURILOR. - Placa generală, cu diametrul de 12 mm, care conferă unei persoane puterea de a vedea iradiațiile spiralate ale unui obiect plasat în fața ei, la o distanță de la 1 la 5 metri, este situată pe fața anterioară a toracelui, la 3 degete de linia mediană a corpului, pe marginea sternului și într-un plan care trece cu 4 cm pe deasupra liniei intermamilare și la 4 degete pe dedesubtul pliului axilar.

Reflexe provocate:

1) Frica de a vorbi;
2) Durere sub orbita dreaptă.

"VRĂJITORIILE" ȘI FARMECELE. - Încă din vremurile cele mai îndepărtate, oamenii au simțit nevoia să facă apel la miraculos, la divinație, la magie, pentru a influența soarta sau pentru a îndepărta bolile și, cu scopul răzbunării, pentru a-i face rău aproapelui lor. De aici și superstițiile, practicile bizare și dictoanele populare, care sunt transmise din generație în generație.

A face rău și a îndepărta răul par să fi fost preocupările principale ale ființelor umane. Astfel, nu trebuie să ne mirăm când găsim în hârțoagele vechi tot felul de practici pentru a "fermeca" sau a "face vrăji" și, în consecință, pentru

a modifica soarta. Este probabil faptul că unele dintre aceste practici se bazau pe observaţii şi pe un empirism care îşi demonstrase valabilitatea.

În secolul XVII, nimeni nu s-ar fi îndoit de faptul că este posibil să provoci o suferinţă sau o maladie la distanţă, dacă posezi - de la individul asupra căruia vrei să trimiţi vraja - o buclă de păr, o bucată de unghie etc. Se admitea, de asemenea, că este posibil să provoci vindecarea, făcând boala să treacă din corpul omului în cel al unui animal. Vindecarea putea fi săvârşită la distanţă, dacă se poseda un pic de urină, de sânge, de piele sau de unghie a bolnavului.

Vrăjitorie, superstiţie, magie? Cine ştie? Noi devenim pe zi ce trece din ce în ce mai increduli, din momentul în care am putut constata fenomene reale de transfer şi am studiat radiaţiile fiinţelor şi ale lucrurilor.

"Nu trebuie să măsurăm întinderea puterii naturii, scria De Rochas, după marginile strâmte ale inteligenţei noastre. Este deci o nedreptate să atribui Magiei efecte cărora nu le înţelegi mecanismul. Este oare tot ce nu se face sub ochii noştri făcut de diavol? Numai demonul poate fi un agent invizibil? Nu există şi nişte corpusculi mici care, proveniţi de la un individ, sunt susceptibili să îl atingă pe un altul?" În aceşti termeni este pusă întreaga problemă a undelor, a radiaţiilor.

Şi Van Helmont, încercând o explicaţie a acestor fenomene, se întreba dacă produsele biologice care emană de la un individ sănătos sau bolnav nu păstrează o relaţie vitală cu corpul.

"Între corp şi excreţiile sale, conchide la rândul său Maxwell, există o anumită legătură, chiar şi când acestea sunt separate de corp."

Este oare posibil să se reproducă aceste fenomene sau fenomene similare, prin metoda lui Calligaris? Aceasta este problema pe care s-a străduit să o rezolve medicul ita-

lian, cercetând pe suprafaţa cutanată zonele şi plăcile sensibile a căror excitare şi "încărcare" consecutivă ar putea să realizeze această *Magie ştiinţifică*.

În cartea sa *Telepatia e Telediagnosi*, Doctorul Calligaris a încercat să elucideze această chestiune şi a cercetat dacă nu ar fi posibil, mai întâi, de a transmite unui individ, destul de apropiat, sentimente speciale de răzbunare, invidie etc. Astfel, a putut fixa poziţia plăcilor următoare:

1. *Răzbunare.* - Această placă (cu un diametru de 1 cm) se găseşte pe dosul piciorului stâng, de-a lungul celei de-a treia linii interdigitale, la 3 cm deasupra spaţiului corespunzător.

Reflexele provocate sunt: o senzaţie de nas înfundat şi de astupare a canalului auditiv stâng; o durere localizată pe faţa internă a coapsei drepte, spre mijlocul acesteia; o furnicătură în glezna dreaptă.

Subiectul, căruia i se transmite astfel acest sentiment, îl vede ţâşnind în mintea sa, îndată ce reflexele precedente s-au produs asupra transmiţătorului.

2. *Invidie.* - Placa are un diametru de 13 mm şi se găseşte pe partea stângă a feţei Transmiţătorului pe planul liniei bucale şi de-a lungul şi în mijlocul unei linii verticale situate între partea externa a ochiului şi ureche.

Reflexele provocate sunt: insensibilitate în tălpile picioarelor, durere în partea stângă a inimii, durere intercostală în stânga corpului.

3. *Milă.* - Placa este situată în palma mâinii drepte a transmiţătorului, pe linia axială a degetului mijlociu, la nivelul primului spaţiu interdigital.

Placa este normal încărcată atunci când transmiţătorul percepe următoarele repercutări de reper: senzaţie de zbatere în spate; durere în muşchii maxilarului inferior, mai ales la deschiderea şi la închiderea gurii; senzaţie de frig.

4. *Cruzime.* - Placă situată pe suprafaţa pielii transmiţătorului

(11 mm diametru), pe faţa interioară a antebraţului stâng, pe linia axială, cu o uşoară deplasare spre exterior, cu 2 cm deasupra pliului axilar.

Reflexele provocate de încărcare sunt: tremurul mâinii drepte; durere în limbă; durere într-o parte a frunţii.

5. *Fericire.* - Placă de 12 mm, ce se găseşte pe faţa posterioară a gambei drepte la 1 cm în afara liniei axiale, şi la 2 sau 3 cm dedesubtul îndoiturii genunchiului.

Repercutări: Astenie psihică, dureri în regiunea transversală a spatelui; tendinţa de a-şi schimonosi gura.

6. *Mânie.* - Placă având un diametru de 12 mm, localizată pe faţa interioară a toracelui, pe linia mediană şi la 2 cm deasupra unghiului epigastric.

Repercutări de reper: Stare de anxietate; tendinţa de a-şi încreţi fruntea; greaţă.

7. *Disperare.* - Placă de 9 mm, situată pe faţa dorsală a încheieturii mâinii drepte, pe prelungirea celei de-a doua linii interdigitale, cu o uşoară deplasare spre degetul mare şi la 2 cm deasupra liniei articulaţiei mâinii.

Reflexe acuzate de transmiţător: Stare de somnolenţă; ambliopie; durere în ceafă.

8. *Curiozitate.* - Placă având un diametru de 9 mm care se găseşte pe partea interioară a degetului mic de la mâna stângă, între linia laterală şi axiala acestui deget, într-un plan care trece prin cea de-a doua articulaţie interfalangiană, şi cu o treime pe deasupra şi cu o treime pe dedesubtul liniei articulaţiei.

Reflexe provocate: durere în hipocondrul stâng, durere în urechea dreaptă; senzaţie de frig în jumătatea interioară a mâinii drepte.

FARMECELE, TRANSFERURILE. - Placa capabilă să producă fenomenul acesta, care poate fi apropiat de exteriorizarea sensibilităţii, se încarcă întotdeauna pe corpul examinatorului sau al emiţătorului. Ea se găseşte pe faţa

posterioară a gambei stângi, pe partea internă a liniei sale axiale, într-un plan care trece cu 1-2 cm pe dedesubtul jumătății acestei gambe.

Ea se încarcă asupra examinatorului, atunci când acesta privește o fotografie sau aplică pe ea palma mâinii sale stângi.

Atunci când placa este încărcată, examinatorul vede numai jumătate dintre obiecte *(Hemianopsie)*; încearcă o senzație de înțepeneală la încheietura mâinii drepte, un gust acid în gură și dureri în jumătatea dreaptă a buzei superioare.

În timpul încărcării acestei plăci, dacă examinatorul înțeapă cu un ac fotografia unei ființe vii, aceasta, *în orice parte a lumii s-ar afla*, resimte o înțepătură sau o ușoară înțepeneală la nivelul punctului înțepat pe fotografie.

Este posibil de asemenea ca, prin repercutare, examinatorul să încerce aceeași senzație, într-un punct simetric al corpului său.

Dacă se încearcă o explicare a acestui fenomen, s-ar putea admite că încărcarea cutanată a plăcii ar avea drept efect transmiterea automată a tulburării produse de înțeparea fotografiei în câmpul cutanat al aceleiași fotografii.

Această "tulburare" ar fi apoi comunicată, prin intermediul încărcării plăcii, la un alt individ.

Lucrul acesta pare cu atât mai exact, cu cât experiența reușește mai bine, dacă examinatorul, înțepând fotografia, înțeapă în același timp și propriul său câmp cutanat.

TELESTEZIE. - Placa cutanată care transmite tulburarea fizică a unui individ la un altul, situat pe o rază de 1-10 metri, are un diametru de 13 mm, se găsește la încheietura mâinii stângi, pe prelungirea axială a inelarului, cu o ușoară deplasare de aproximativ 3 mm spre cea de-a patra linie interdigitală și într-un plan transversal, care trece cu puțin pe deasupra jumătății apofizei stiloide a cubitusului.

Placa se sensibilizează la subiectul atins de o tulburare maladivă, sau de o durere oarecare. Acest subiect este cel care va încerca deci reflexele următoare, dacă placa este exact încărcată:
1) Mărirea tulburării fizice, durere etc.;
2) Arsură în mâini, scârţâitul dinţilor.

Efectele încărcării - La capătul a câteva minute de la încărcarea plăcii pe subiectul bolnav, celălalt percepe tulburările care îi sunt transmise.

MICROBIOLOGIE FĂRĂ MICROSCOP. - Cu toate că am consacrat un volum special procedeelor Doctorului Calligaris, aplicate la diagnosticul medical [* *Radiaţiile maladiilor şi ale Microbilor*, vol. 1, cu scheme şi planşe fotografice. Edit. A. Legrand, 93, boulevard St-Germain, Paris.], ni s-a părut necesar să amintim aici descoperirea capitală pe care el a făcut-o recent despre proiectarea microbilor, considerabil măriţi, pe suprafaţa cutanată şi, în principal, la nivelul bicepsului bolnavului.

Pentru că am văzut şi experimentat noi înşine acest procedeu pe diferiţi bolnavi, suntem convinşi că acest nou mijloc de diagnostic va fi de un mare ajutor, când se va pune problema diferenţierii tuberculozei de o afecţiune specifică sau de o tumoare.

Placa ce permite proiectarea asupra bicepsului bolnavului a imaginii considerabil mărite a microbului, cauza maladiei sale, este situată pe partea anterioară a antebraţului drept al bolnavului, de-a curmezişul peste linia axială a membrului (1/5 în afară şi 4/5 înăuntru), într-un plan care trece cu aproximativ 1 cm pe deasupra mijlocului antebraţului.

Această placă este, în mod normal, hipersensibilă la orice bolnav atins de o maladie infecţioasă sau tumorală.

Reflexele provocate de excitarea cu un cilindru cu diametrul de 1 cm sunt următoarele:

1) Senzaţie de greutate pe umeri;
2) Senzaţie de furnicături la marginea superioară a pavilioanelor urechilor;
3) Senzaţie de frig sub genunchiul stâng, parestezie de-a lungul crestei tibiei drepte.

Când sunt acuzate aceste reflexe, la capătul a 5-10 minute se pot percepe fie direct, fie după aplicarea unei pomezi anemiante, pe bicepsul drept al bolnavului, imaginile considerabil mărite ale microbilor sau ale agenţilor patogeni care au provocat maladia de care este atins.

Aşa cum am spus şi am arătat în *"Radiaţiile maladiilor şi ale microbilor"*, aceste imagini, persistând destul de multă vreme, pot fi văzute de asistenţă, desenate şi fotografiate.

Dacă este vorba de Tuberculoză, în acel loc se va desena un bacil Koch de 6-8 cm lungime; în caz de sifilis, vom avea proiecţia unui spirochet de aceleaşi dimensiuni. Lăsăm concluziile pe seama cititorului şi a medicilor.

Câtorva dintre aceste experienţe li se poate aduce fie obiecţia de sugestie, fie de autosugestie; şi chiar se poate adăuga că aceste rezultate diferă puţin de cele pe care neam obişnuit să le constatăm la clarvăzători şi la mediumi.

Într-adevăr, în cazul în care se indică subiectului reflexele pe care trebuie să le resimtă pentru a fi sigur că placa este bine încărcată, se poate presupune că operatorul îşi sugestionează el însuşi subiectul.

Când, pe de altă parte, operatorul "lucrează" în mod constant cu acelaşi subiect, aşa cum am spus deja, este posibil ca primul să îi sugereze celui de-al doilea imaginile pe care trebuie să le perceapă, fără să fie necesar pentru aceasta să ne gândim că unul sau altul nu este de bună credinţă, în joc putând să fie numai subconştientul lor.

Lucrurile nu mai stau la fel dacă experienţele sunt făcute cu subiecţi sau cu operatori diferiţi, repetate, reînnoite, cerându-i-se subiectului să indice senzaţiile pe care le

provoacă în organismul său sensibilizarea plăcii: este bine, în acest caz, ca operatorul să ignore el însuşi, în momentul respectiv, repercutările de reper sau reflexele care vor trebui să constituie "semnătura" plăcii.

Trebuie luate toate precauţiile, de o parte şi de alta, pentru ca experienţele acestea să reveleze caracterul obiectiv şi ştiinţific care le poate autentifica, fără a lăsa loc nici unei urme de îndoială, nici unei acuzaţii de înşelătorie.

Este vorba aici, la drept vorbind, nu de un divertisment sau de un amuzament întâmplător, ci de un studiu serios, care ar putea revoluţiona concepţiile noastre filosofice şi medicale.

Dacă, prin producerea unui reflex cutanat, se pot pătrunde gândurile unui individ, apropiat sau îndepărtat, se poate cunoaşte boala şi diagnostica microbul care o provoacă; dacă prin producerea unui alt reflex se poate, cu ajutorul unei persoane oarecare, cunoaşte prezentul, trecutul sau viitorul unuia sau altuia, cred că ne este permis din plin să pronunţăm cuvântul "revoluţie".

Să admitem totuşi că toate aceste obiecţii pe care le-am ridicat sunt valabile, şi că subiecţii lui Calligaris sunt mediumi sau clarvăzători pe care el îi sugestionează; că aceştia au izbutit să citească gândurile şi că, prin antrenament şi practică zilnică, profesorul italian a reuşit să dezvolte la ei facultăţi metapsihice, făcând din nişte indivizi oarecare - nişte clarvăzători, iată deja un rezultat apreciabil, care ar demonstra cel puţin faptul că *orice persoană, oricine ar fi ea*, este susceptibilă să dobândească, prin uzaj şi practică, facultăţi telepatice.

Dar şi dacă suntem de acord cu acest lucru, tot rămâne inexplicabil fenomenul proiectării pe piele a *agenţilor patogeni necunoscuţi de experimentator, necunoscuţi de subiectul bolnav.*

În acest caz, totul este obiectiv şi nici o obiecţie nu

mai este valabilă. Să nu ni se pretindă o explicaţie: noi constatăm un fapt şi atâta tot, dar lucrul acesta este suficient totuşi pentru a acorda descoperirii Doctorului Calligaris toată atenţia şi toată valoarea pe care o merită.

Experienţele de consangvinitate pe care le-am desfăşurat au avut şi ele un caracter absolut obiectiv, şi, afară numai dacă nu presupunem că părinţii sau copii care au fost subiecţii acestui tip de examinare sunt nişte clarvăzători, nu li se poate refuza o egală valoare.

La fel stau lucrurile şi pentru diagnosticele care se pot stabili după sensibilizarea liniilor axiale ale degetelor. Şi aici totul este obiectiv: bolnavul ignoră linia care va fi cea mai sensibilă, iar medicul ignoră linia pe care i-o va indica pacientul. Nici o transmitere a gândurilor nu este posibilă, iar controlul poate fi făcut pe loc.

Dacă nu toate experienţele pot fi reuşite de la *prima încercare*, de către un experimentator nou, nu trebuie să se tragă concluzia în mod fatal şi necesar că metoda este falsă, ci trebuie să ne gândim mai degrabă la lipsa de precizie a cercetării sau la lipsa de răbdare sau de experienţă a examinatorului.

CANCERUL ŞI "SEMNĂTURA" LUI. - "A fost descoperit microbul cancerului". Citim periodic acest *leitmotiv* în articolele din presa de anvergură, fără ca, de altminteri, *Jurnalele medicale* să acorde cea mai mică importanţă acestor veşti de senzaţie.

Începând cu Doyen, care a crezut că a găsit *micrococul,* şi până la *oscilococ, bacterium tumefaciens*, câţi microbi nu au fost descoperiţi, apoi abandonaţi în urma experienţelor, şi a încercărilor de cultură sau de transmitere prin transplant, injecţie sau absorbţie bucală?

Nu trebuie să ne mirăm de scepticismul care domneşte în interiorul Corpului medical şi în sferele oficiale, când un autor, chiar bacteriolog, anunţă descoperirea unui

nou microb, izolat de el într-o tumoare malignă.

Iar teoriile care se îmbulzesc pentru a ruina această nouă ipoteză sunt următoarele: "cancerul nu este o maladie contagioasă, deci nu este microbiană"; "este o maladie locală, deci vindecabilă chirurgical sau medical, încă de la apariţia sa"; "este o maladie a celulelor care se dezvoltă anormal, deci susceptibilă de a fi vindecată prin moartea acestor celule, sub influenţa Radiumului sau a Razelor X"; etc., etc...

Că teoriile acestea au o anumită realitate, noi nu contestăm: fiecare are partea sa de adevăr, dar nici una nu se poate erija în lege generală.

Cunoaştem cu toţii, noi, medicii care exersăm de mai *bine de 40 de ani, cazuri de tumori numite maligne care nu* au recidivat niciodată şi care la examenul anatomo-patologic s-au dovedit a fi tumori benigne. Cunoaştem, de asemenea, şi din acelea maligne, care nu au recidivat, dar, vai, în număr foarte mic! Dimpotrivă câte dintre acestea din urmă, după ce au fost amputate, au lăsat organismul pradă infecţiei deja generalizate şi au ajuns la metastaze şi la tumori secundare, fie chiar pe locul cicatricei, fie într-un alt loc al corpului, ficat etc.

Este acesta un motiv pentru a abandona lupta? Cu siguranţă că nu, dar alăturându-ne celor care proclamă că răul trebuie tratat încă de la început, oricare ar fi el şi oricare ar fi originea lui, trebuie să primim cu braţele deschise orice tentativă care îşi propune să clarifice maladia, înainte ca manifestările sale morbide să îl reducă pe medic sau pe chirurg la neputinţă, sau la utilizarea mijloacelor paliative.

Este momentul să amintim versurile poetului latin, încă de actualitate, în ciuda vechimii lor:

...Sero medicina paratur
Cum mala per longas invaluere moras.

Da, medicina soseşte prea târziu când răul a făcut

deja progrese prea rapide!

Este datorat cancerul unui microb, unui parazit? Este provocat de o iritaţie celulară internă sau cutanată? Este, aşa cum credem noi, rezultatul unui "deranjament electric", după însăşi expresia lui C. Laville? Prea puţin contează! Esenţialul este să ştim dacă, înaintea oricărui semn sau simptom, este posibil să prevenim individul împotriva atingerii sale.

A face diagnosticul *precoce* al tumorii maligne, acesta este scopul care trebuie urmărit, şi fără a prejudicia natura maladiei, să alertăm organismul şi să îl facem capabil de a rezista invaziei apropiate sau îndepărtate.

Nu vom cădea în greşeala comună şi ne vom feri să proclamăm că noi am descoperit microbul cancerului sau agentul său patogen, dar vom arăta cum printr-un procedeu mecanic şi reflex, se poate pune în evidenţă, la un bolnav atins de o afecţiune canceroasă sau de o tumoare malignă, o manifestare cutanată care se produce la nivelul braţului acestui bolnav, şi care va fi într-un fel "semnătura" acestei maladii.

Diagnosticul tuberculozei prin *cuti-reacţie* se înrudeşte cu această cercetare, dar în cadrul fenomenului provocat prin metoda Doctorului Calligaris nu este necesar să se facă o injecţie sau o vaccinare pentru a provoca fenomenul vaso-motor, care va pune în evidenţă prezenţa unei infecţii tumorale. Trebuie să folosim acest termen, *"infecţie"*, cu toate că nu ne satisface în întregime, căci, chiar dacă nu este vorba de o infecţie microbiană, *intoxicarea* sau *intoxicaţia* organismului este încă de la început, cu excepţia câtorva cazuri izolate, de natură generală. Într-adevăr, oricare ar fi localizarea tumorii maligne, "figura", "fantoma", "manifestarea" ei, care a putut fi fotografiată, se prezintă întotdeauna sub acelaşi aspect, acela al unei sfere sau al mai multor sfere zburlite, cu ace pe toată suprafaţa, care seamănă cu un arici rotund.

METODĂ DE CERCETARE. - În cartea noastră recent apărută, *Radiaţiile Bolilor şi ale Microbilor*, am arătat cum, după procedeele Doctorului Calligaris, se provoacă apariţia imaginilor microbiene pe suprafaţa cutanată. Aici vom rezuma foarte succint, pentru a permite oricărui investigator să facă diagnosticul precoce al unei tumori maligne.

1) Se determină, şi se marchează cu creionul dermografic, mai întâi linia axială a antebraţului drept al bolnavului, adică linia care porneşte din mijlocul unghiei degetului mijlociu, trece prin mijlocul încheieturii mâinii şi ajunge la umăr.

2) Se marchează, în acelaşi fel, liniile de flexiune ale articulaţiilor încheieturii mâinii şi ale cotului.

3) Se caută cu ajutorul ciocanului rece pe linia axială, delimitată anterior, o placă sensibilă unde senzaţia de frig este mai accentuată. Această placă se găseşte într-un plan care trece cu aproximativ 1 cm pe deasupra jumătăţii acestui antebraţ. Ea are un diametru de 1 cm şi se situează exact pe linia axială (1/5 la exterior şi 4/5 la interior) a acestei linii. Această placă este hipersensibilă la un bolnav atins de o tumoare malignă sau de o maladie infecţioasă.

4) Îndată ce va fi fost bine delimitat şi marcat locul acestei plăci pe suprafaţa braţului, se va aplica pe ea un tampon metalic cu un diametru de 10 milimetri, care se va menţine perpendicular pe acest loc, imprimându-i-se numai uşoare mişcări de deplasare, câteva fracţiuni de milimetru, până ce pacientul îl anunţă pe observator că simte reflexele următoare, care indică faptul că localizarea plăcii sensibile este exactă.

Aceste reflexe, adesea foarte slabe, sunt, după cum am indicat anterior:

1) Senzaţie de greutate pe umeri;

2) Furnicături pe marginea superioară a pavilioanelor urechilor;

3) Senzaţia de frig în genunchiul stâng şi înţepeneală de-a

lungul crestei tibiei drepte.

Îndată ce unul dintre aceste reflexe, care pot fi resimţite într-o ordine oarecare şi diferită de cea enumerată mai sus, este acuzat de către pacient, tamponul metalic compresor nu mai trebuie mişcat, iar observatorul aşteaptă ca şi celelalte două reflexe să îi fie anunţate de către bolnav.

În acel moment, un câmp hiperestezic, adică foarte sensibil, de 9 cm X 6 cm, poate fi decelat pe bicepsul bolnavului şi în acest câmp se va proiecta, la capătul a 5-10 minute, o imagine mai mult sau mai puţin perfectă, comparabilă mai întâi cu un disc, care apoi va lua o formă rotundă, pentru a-şi termina dezvoltarea completă în forma de mai jos, pe care Dr. Calligaris a desemnat-o cu numele de *"Spherula dentată"*.

În realitate nu este vorba de o sferă perfectă, ci uşor turtită la cei doi poli. Această imagine este vizibilă cu *ochiul liber* şi este mai mult sau mai puţin limpede. Adesea se distinge mai bine la "lumină razantă": se prezintă, singură sau asociată cu altele asemănătoare, palidă pe fondul mai închis al pielii.

Dacă imaginea nu este suficient de limpede, este făcută mai evidentă anemiind pielea cu ajutorul unui unguent care opreşte capilarele cutanate să mascheze viziunea. Atunci fenomenul vasomotor este mai accentuat şi imaginea *Spherulei* se prezintă cu un aspect întunecos, izbitor pe albeaţa pielii.

Aceste imagini persistă mai mult sau mai puţin timp, cu alternanţe de roşeaţă sau de paloare. Le-am putut observa de la 15 la 20 de minute, şi au putut, în anumite circumstanţe, să fie fotografiate. În acest caz, se întâmplă ca, destul de des, contururile imaginii să fie mai vizibile şi mai accentuate cu ochiul liber decât în fotografie, aceasta fiind adesea destul de dificil de realizat.

Suntem tentaţi să comparăm această proiecţie

cutanată a agentului presupus al cancerului, cu reacțiile vaso-motrice provocate la un subiect, precum doamna Kahl, examinată între 1927-1928, de către Dr. Osty și la care s-a putut provoca un dermografism roșu reproducând un cuvânt, o cifră, un obiect simplu.

În experiențele Doctorului Calligaris nu este vorba de proiecția pe o suprafață oarecare a corpului, ci pe un câmp cutanat determinat dinainte pe suprafața bicepsului; și, în plus, nu este vorba nici de o inscripționare dermografică, de un cuvânt sau de o cifră, ci de imaginea enorm mărită a unui microb necunoscut și bolnavului și medicului care participă la experiență.

Aceasta este noutatea.

Este oare *"Spherula dentata"*, astfel denumită de Dr. Calligaris, agentul patogen al maladiei canceroase? Reprezintă ea un fenomen de dezagregare precoce a țesuturilor, manifestându-se de asemenea prin prezența plăcilor hipersensibile la bolnav?

Să zicem, pentru a evita orice discuție inutilă, că această imagine este *semnătura* leziunii și a maladiei, și să vedem cum se dezvoltă această imagine pe bicepsul bolnavului.

Ca în cazul tuturor proiecțiilor microbiene (fără unguent anemiant) imaginea este mai întâi albă. Ea apare *foarte rar în întregime de la început, în general* dezvoltându-se lent, în faze succesive: mai întâi se vede un arc de cerc, apoi două arce de cerc, un semicerc și, în sfârșit, un cerc întreg. Imaginea este oscilantă; după frecționarea pielii cu pomada anemiantă, se văd adesea mai multe *"spherula"*, conturându-se în roșu pe suprafața pielii. *Semnătura* este vizibilă cu ochiul liber și poate fi fotografiată, așa cum s-a arătat mai înainte.

Se poate oferi o explicație pentru acest fenomen nemaipomenit?

Calligaris arătase, în operele sale precedente, că este posibil să se deseneze pe suprafaţa pielii o imagine mentală, susceptibilă să se proiecteze acolo: contururile acestei imagini fiind *în mod natural* hipersensibile, fie la un uşor curent faradic, fie la contactul cu ciocanul rece.

Iată, prin urmare, un prim fapt: *subconştientul poate să proiecteze asupra pielii o imagine şi să o sensibilizeze.* Acelaşi fenomen se produce cu *spherula dentata:* în acest caz, trebuie să intre în acţiune un agent special psihocutanat, care proiectează imaginea asupra pielii şi în sfera senzitivă: acesta ar fi deci un *reflex senzitiv-subconştient.*

Date fiind relaţiile diverselor funcţii nervoase, se poate presupune de asemenea că există *reflexe vasomotorii-subconştiente,* aşa cum au demonstrat deja cu alte ocazii constatările *stigmatelor.*

Această facultate de a orienta, de a comanda şi de a localiza aceste două tipuri de reflexe (senzitive şi vasomotorii) îi aparţine subconştientului şi rămâne ignorată de conştiinţă, pentru că aceste reflexe se dezvoltă în meandrele obscure ale lumii noastre subliminale. Totuşi, sensibilizarea, *încărcarea plăcii,* este suficientă pentru a face vizibile şi perceptibile toate aceste fenomene ale subconştientului. Şi aici se află, conform opiniei Doctorului Calligaris, cheia misterului.

Şi ne putem, de asemenea, întreba dacă această imagine, această semnătură a agentului patogen, nu este proiectată în permanenţă pe suprafaţa cutanată şi dacă nu cumva reflexul provocat de încărcarea plăcii de pe antebraţ nu face decât să reveleze această imagine invizibilă, latentă, dar totuşi permanentă.

Sau poate agentul microscopic sau celular determină o imagine psihică ce, pe căi necunoscute şi prin mecanisme psihice şi vasomotorii, sub influenţa unui reflex determinat, ajunge să se *semnifice* sub forma sa reală, dar considerabil

mărită, pe suprafaţa cutanată?

Oricare ar fi explicaţia pe care o vom adopta, trebuie să ne înclinăm în faţa acestor fapte de netăgăduit şi riguros controlate.

Telepatia provocată ne-a arătat deja, după studierea şi observarea subiecţilor dotaţi cu capacitate de cunoaştere supranormală, că orice fiinţă umană este, din punct de vedere psihic, mult mai amplă decât ne lasă să credem exerciţiul ordinar al inteligenţei noastre. Dincolo de gândirea pe care o controlează, dincolo de exerciţiul cerebral al inteligenţei sale, care necesită percepţii senzoriale şi obişnuinţa de a înlănţui judecăţi, el posedă, conform Doctorului Osty, un veritabil "plan al spiritului", capabil să ia cunoştinţă de realitate, fără ca spaţiul şi timpul să îi pună obstacol.

O emoţie conştientă este capabilă să provoace fenomene vasomotorii: paloarea, înroşirea feţei, oprirea momentană a inimii, palpitaţii. Spaima poate să provoace o sincopă, anunţul unui eveniment nefericit poate declanşa pierderea cunoştinţei etc.

De ce nu s-ar produce nişte reflexe similare în domeniul subconştientului şi de ce nu ar fi ele susceptibile să proiecteze, prin reacţii senzitive şi vasomotorii, reprezentarea imaginii microbiene latente, înmagazinate în profunzimile necunoscute ale substanţei noastre cerebrale?

Nu este oare cazul să repetăm, împreună cu Hamlet: "Pe lume sunt mai multe lucruri decât poate să înţeleagă filosofia noastră!"? Dar a le fi bănuit, unele dintre ele, nu echivalează deja cu o satisfacţie absolut legitimă?

Oamenii de ştiinţă, medicii, se vor mira, poate, că facem să intervină un factor psihic sau subconştient în producerea unui fenomen vasomotor, dar noi credem că eroarea constă în a fi separat, atât de multă vreme, spiritul de materie: omul este un întreg, aşa cum am spus-o deja, şi

istoria ştiinţelor, ca şi medicina, ne arată că spiritul trebuie să domine materia, că partea profundă şi ascunsă a problemei Vieţii trebuie rezolvată, înainte chiar de cea legată de clarificarea formelor, a aparenţelor şi a aspectelor diverse pe care le descoperă analiza.

Aşa cum a remarcat foarte just Dr. Dessaint, în izvoarele profunde ale medicinei se găsesc, rând pe rând, materia şi instinctul; empirismul şi misticismul; magia, religia şi iniţierea; gândirea sintetică şi gândirea analitică; tradiţia şi experienţa. În prodigioasa sa evoluţie, ea nu a încetat să oscileze între spiritualism şi materialism, între sinteză şi analiză.

Prima tendinţă a fost ilustrată de medicii antichităţii orientale, de Pitagora, de Hipocrate, de Arnault de Vileneuve, de Barthez şi Hahnemann.

A doua tendinţă, înainte de toate analitică, a fost cea a lui Galien şi a medicilor arabi, cea a aproape tuturor creatorilor medicinei moderne, a medicinei biologice şi ştiinţifice, cea a lui Pasteur şi a secolului XIX, care a adoptat principiul *"tabula rasa"* în privinţa trecutului.

Tendinţele actuale, neadmise încă de toată lumea, par să se apropie de ideile hipocratice şi să considere omul, din punctul de vedere al raporturilor pe care le întreţin diversele organe între ele; apoi din punctul de vedere al raporturilor sale cu mediul exterior, în care el evoluează şi de asemenea al raporturilor care există între gândurile sale şi cele ale semenilor săi.

"Dacă sufăr de o boală oarecare, mă acomodez cu ea în felul meu, şi felul meu variază el însuşi în funcţie de loc, de oră, de vreme, şi încă de altele, mai ştiu eu ce? Aşa cum gândesc într-un fel anume, sufăr în funcţie de cum sunt, de momentul în care mă găsesc, *ba chiar de persoana împreună cu care mă găsesc.*" [* D. DESSAINT. *Discurs de început de an*, Şcoala de Medicină din Rouen.]

Cu siguranţă, unul dintre cele mai mari merite ale Doctorului Calligaris este de a fi arătat, prin lucrarea sa *"Lanţurile lineare ale corpului şi ale spiritului"*, legăturile care unesc sistemul nostru cerebral cu organele, cu glandele, cu capilarele etc., şi de a fi indicat mijloacele simple, care permit să devină conştient ceea ce nu era decât inconştient, şi care fac vizibile imaginile agenţilor patogeni situaţi în interiorul organismului nostru.

ÎNCERCARE DE EXPLICARE A FENOMENELOR DE REZONANŢĂ ŞI DE CONSONANŢĂ. - Fenomenul de *Rezonanţă* se poate rezuma prin producerea unui reflex·

1) *Reflex psiho-cutanat:* un sentiment sau un gând provoacă o tulburare senzorială pe măsură într-un anumit loc al pielii (sensibilizare a acestui punct sau a acestei plăci cutanate).

2) *Reflex cutaneo-psihic:* prin excitarea uşoară a unui punct al suprafeţei cutanate se provoacă, prin reflex, un sentiment, o emoţie cerebrală.

Rezonanţa este deci un fenomen cu explicaţie destul de simplă: este un *reflex.*

Fenomenul de *Consonanţă,* dimpotrivă, este mai complex.

Să luăm cazul cel mai simplu:

Mă aflu aşezat în faţa domnului Dupont: evoc, în mintea mea, o amintire mai mult sau mai puţin îndepărtată în timp şi provoc astfel un reflex psiho-cutanat care porneşte dintr-o zonă cerebrală şi ajunge la Arătătorul mâinii mele drepte.

Dl Dupont, cu ajutorul unui ciocan rece, caută pe mâna sa stângă degetul la nivelul căruia va simţi cel mai profund senzaţia de răcoare şi găseşte Arătătorul. Fără a cunoaşte raporturile care există între Arătătorul mâinii sale stângi şi sentimentul pe care l-am evocat în mintea mea, aproape instantaneu, el îmi va spune că m-am gândit la un sentiment general de dragoste.

Avem deci aici un reflex *cutaneo-psihic.*

Rămâne să explicăm comunicarea interaeriană între Arătătorul mâinii mele drepte şi Arătătorul de la mâna stângă a domnului Dupont.

Mai întâi poate fi întrevăzută o ipoteză: este aceea a unei unde cu lungime determinată (12 de exemplu) care pleacă de la arătătorul mâinii mele drepte, atinge întregul corp al domnului Dupont, dar care nu sensibilizează decât arătătorul de la mâna sa stângă, pentru că punctele simetrice ale celor două arătătoare, al meu şi cel al domnului Dupont, sunt comparabile cu două aparate de telegrafie reglate pe aceeaşi lungime de undă de 12. Şi această sensibilizare nu va fi efectivă decât dacă excitarea plăcii situate pe arătătorul stâng al domnului Dupont este provocată cu un mijloc mecanic.

Va exista atunci un "acord de rezonanţă", exact ca în telegrafie, după lansarea curentului electric în aparat.

În cazul acestui fenomen de Telepatie, sensibilizarea pielii este cea care stabileşte contactul şi raportul între cele două staţii cerebrale.

Dar mai există şi o altă ipoteză, care poate fi de asemenea luată în calcul.

Se ştie că fiecare dintre noi emite, fără să ştie, raze infraroşii, într-un mod natural şi continuu, şi că este uşor să se detecteze, cu ajutorul instrumentelor actuale, prezenţa unei persoane aflate la 10 sau 20 de metri, numai prin căldura pe care ea o degajă.

Or, infraroşul nu este o culoare uniformă, există un spectru de infraroşu aşa cum există un spectru de lumină obişnuită şi un spectru ultraviolet. Şi acest spectru infraroşu se întinde pe o suprafaţă considerabilă, în comparaţie cu cea a spectrului luminos pe care îl cunoaştem noi. Şi poate nu ne este interzis să ne imaginăm că, atunci când o emoţie, un sentiment sau un gând se iveşte în creierul unui individ, se

produce o perturbare în organismul lui, modificând emisia razelor sale şi repercutându-se într-un fel special în funcţie de sentiment sau gând, pe o zonă cutanată sau alta.

Corpul uman ne apare astfel ca o claviatură imensă pe care în fiecare clipă vin să vibreze gânduri emise de creier, şi aceste radiaţii infraroşii ar putea la rândul lor să influenţeze suprafaţa cutanată a subiectului plasat în faţa noastră; de data aceasta, nu ar mai fi vorba ca în cazul precedent de unde similare cu cele ale telegrafului, ci de radiaţii calorice situate într-o anumită zonă a spectrului infraroşu, care provoacă astfel, la Dl Dupont, reflexul cutaneo-psihic.

Astfel, punctele şi plăcile Doctorului Calligaris ar fi nişte zone de emisie şi de percepţie în infraroşu, corespunzând unor senzaţii, unor sentimente, unor gânduri, sau unor modificări generale ale organismului cauzate de boală.

CAPITOLUL VII

PRECUNOAŞTEREA VIITORULUI

Probleme mari rămân încă insolubile.

1) Cum poate un subiect clarvăzător să ia cunoştinţă de circumstanţele morţii unui individ, în condiţiile în care acesta este decedat de mai multe săptămâni? Ţinând în mână un fular care a aparţinut acestui mort, şi de care el nu se folosea în momentul dispariţiei sale, un subiect clarvăzător îl vede pe acest individ, îl descrie, îl urmează apoi la ieşirea din casă, indică drumul pe care îl parcurge, principalele locuri prin care trece, apoi sfârşeşte prin a-l descoperi într-un hăţiş în care acesta şi-a dat duhul.

Trebuie să admitem oare că spiritul mortului a subzistat după decesul său şi a furnizat clarvăzătorului datele necesare pentru a ajunge la acest rezultat? Căci nimeni nu putea şti unde a murit acest bătrân.

2) Cum şi prin ce mijloc a putut să îi indice abatele Mermet unui tată neconsolat că fiul său fusese răpit de un vultur, transportat într-un anumit loc din munţi, inaccesibil în acel anotimp, şi că i se va găsi cadavrul primăvara?

3) Cum au putut fi făcute nişte predicţii, recunoscute drept exacte în cele mai mărunte amănunte, cu doi, zece sau chiar cu patruzeci de ani mai devreme, sau cu câteva zile sau câteva ore înainte ca evenimentul să se producă?

Şi din ce motiv aceiaşi vizionari se înşală uneori? Când sunt întrebaţi în legătură cu aceasta, ei răspund cel mai adesea că sunt incapabili să explice şi reuşita şi eşecul.

Trebuie atunci să acceptăm formula arabă: "*Aşa a fost*

scris."? Un alt răspuns ne vine în acelaşi timp în minte atunci când este vorba de precunoaşterea viitorului: Oare nu este susceptibilă Astrologia să ne furnizeze o explicaţie?

Astrologii serioşi, şi nu Fakirii şi alţi X-Bei din acelaşi aluat, au grijă să vă spună, atunci când dau "tema unui destin", că ei indică numai perioadele faste sau nefaste ale vieţii, perioadele de fericire şi de nefericire, adăugând că tot liberul dumneavoastră arbitru este stăpânul situaţiei; căci, dacă de la 15 la 25 ianuarie, de exemplu, riscaţi să aveţi un accident, pentru a-l evita va fi suficient să nu plecaţi la drum în această perioadă a lunii.

Astrologia vă va indica înclinaţiile pe care le aveţi, bune sau rele, dar, prin voinţă şi în cunoştinţă de cauză, vă veţi putea corecta şi veţi putea modifica aplecările rele: este ceea ce astrologia enunţă prin această maximă: *"Astra inclinant, non necessitant" ("Astrele înclină, dar nu determină.")*.

Nu la fel stau lucrurile cu subiecţii clarvăzători. Aici, liberul arbitru nu mai există: destinul este făcut dinainte, nu există nici un mijloc de scăpare.

Victoria polonezilor, războiul din 1870, cel din 1914 şi toate prezicerile realizate controlat, cu toate că neverosimile, au fost verificate şi recunoscute drept exacte.

Numai că, şi în ceea ce priveşte prezentul, şi în ceea ce priveşte viitorul, datele exacte nu sunt întotdeauna indicate. Se pare că, pentru vizionar, timpul şi spaţiul nu există. Şi această particularitate poate fi explicată într-o oarecare măsură pentru prezent şi trecut, prin faptul că viteza gândului este instantanee.

Charles-Henry a stabilit într-adevăr că viteza de propagare a energiei radiate de rezonatorii biopsihici, pe care el îi numea *atomi ai vieţii*, este de aproximativ 100 de milioane de ori mai mare decât viteza de gravitaţie calculată de Laplace. Or, această viteză de gravitaţie, este deja de 30 de milioane de kilometri pe secundă: această incredibilă viteză

psihică de 4 sextilioane de kilometri pe secundă depăşeşte cu 16 zerouri viteza luminii şi, probabil, cea a gândului este cheia fenomenelor instantanee de telepatie [* *Revue Métaps.* 1932, nr. 5].

S-ar putea explica astfel aceste acorduri sau comunicaţii între creiere afişate chiar la depărtări de mii de kilometri. Nu este posibil, la ora actuală, să aplicăm această ipoteză la predicţiile viitorului.

Misterul subzistă în întregime şi fiinţa umană apare ca o victimă sau ca obiectul unui fatalism de care nu poate scăpa. Destinul său este scris undeva: va traversa obstacole fără număr, va scăpa prin miracol de accidente înspăimântătoare, va face de mai multe ori înconjurul lumii precum Dumont d'Urville, pentru a muri, ca acesta, într-un accident de cale ferată pe drumul de la Paris la Versailles.

Ca şi ştiinţele fizice şi chiar astrologice, care s-au dovedit incapabile să rezolve această enigmă, diversele filosofii s-au arătat neputincioase în a aduce cea mai mică lumină asupra acestor tenebre.

Dacă viaţa noastră trebuie să se desfăşoare după reguli fixate dinainte, precum mişcarea planetelor pe orbite pre-fixate, la ce bun să ne mai agităm cu vane speculaţii materiale, intelectuale, ştiinţifice sau morale şi de ce să nu adoptăm imediat maxima lui Faust al lui Goethe: *"Studiaţi macrocosmosul şi microcosmosul şi lăsaţi până la urmă lucrurile să meargă după bunul plac al lui Dumnezeu!"*?

Totuşi, Doctorii Richet şi Osty admiteau ca verosimilă ideea că spiritul uman poate decela fragmente de viaţă viitoare.

La rândul său, Dr. Calligaris, continuându-şi cercetările, a ajuns să determine situarea unei plăci cutanate care permite prevederea, dacă nu a viitorului îndepărtat, cel puţin a *viitorului apropiat.*

Observaţia următoare, făcută în timpul sejurului nos-

tru la Udine, va da o idee despre facultatea de prevedere care poate fi dobândită de un subiect prin sensibilizarea unei plăci cutanate.

Viziunea unui viitor apropiat. - Experienţa este făcută în sufrageria Doctorului Calligaris, la etajul doi, care dă spre o piaţă.

Domnişoara T..., aşezată în faţa ferestrei, ale cărei obloane sunt închise, cu perdelele trase, sensibilizează ea însăşi placa de previziune situată pe braţul său stâng. Experienţa se derulează în patru faze, fiecare durând aproape un sfert de oră: începe la ora 11.45.

Prima fază conţine căutarea plăcii, sensibilizarea (încărcarea) şi reflexele provocate.

În timpul celui de-al doilea sfert de oră Dra T... va *enunţa persoanele şi episoadele care vor avea loc în piaţă în* timpul celui de-al patrulea sfert de oră, adică peste aproximativ o jumătate de oră.

Al treilea sfert de oră este o fază de aşteptare, care durează tot atâta timp ca şi cele precedente. Deci, numai după trecerea acestui timp se vor produce viziunile enunţate în cea de-a doua fază.

Subiectul începe să vadă la ora 11.58, după ce a anunţat reflexele următoare, indicând încărcarea exactă a plăcii: furnicături în regiunea frunţii, tendinţa de a întinde capul, durere uşoară pe faţa anterioară a gambei stângi.

Iată, conform spuselor domnişoarei T..., lucrurile care vor trebui să fie văzute începând cu aproximativ ora 12 şi jumătate în faţa ferestrei unde este ea aşezată:

1) se succed două automobile, dintre care unul este gri;

2) prin piaţă trece un bătrân: are o eşarfă gri sau albă în faţa gurii;

3) apare un camion care transportă nişte obiecte lungi, ca nişte butoaie, dar care nu sunt butoaie;

4) îşi face apariţia un autobuz mare, albastru cu benzi late-

rale galbene;
5) se ivește un copil care duce în mâini, dinaintea sa, o jerbă: "...nu văd bine, pentru că trece un vehicul care mă împiedică să disting clar", adaugă Dra T...;
6) apare o domnișoară cu o eșarfă roșie în jurul gâtului;
7) un automobil se oprește în fundul pieței, apoi pleacă din nou prin stânga;
8) trec rapid niște soldați;
9) trece o doamnă care duce un coș mare de paie (o *sporta*, un fel de coșniță);
10) mai mulți copii se îndreaptă spre biserică; unul dintre ei se desprinde de ceilalți și o ia la fugă.

Toate aceste prevederi s-au realizat, cu excepția celor de la nr. 2 și de la nr. 6, pe care nu le-am putut zări împlinindu-se.

Numărul 3, camionul care transporta niște obiecte rotunde și alungite, era un camion plin cu saci (semănând deci cu niște butoaie, dar nefiind butoaie).

După Dr. Calligaris, această facultate de previziune se poate extinde dincolo de limita simplă de o jumătate de oră; și, în funcție de placa sensibilizată, subiectul poate să indice ce se va întâmpla în cele 24 de ore care urmează. Orice persoană, după o instruire și după încercări repetate, dacă sensibilizarea plăcii este exactă, ar fi capabilă să ajungă la un rezultat analog.

Astfel, conform opiniei Doctorului Calligaris, prevederea viitorului, ca și viziunea obiectelor apropiate sau îndepărtate, este posibilă prin sensibilizarea plăcilor cutanate corespunzătoare scopurilor propuse. În virtutea teoriei sale despre telepatie ca fenomen universal, trebuie să admitem într-adevăr că "Totul vibrează și totul radiază în *jurul nostru* și asupra noastră și acest *"în jur"* înglobează întreaga noastră lume exterioară, punctele de pe pământ depărtate de noi, ca și spațiile interstelare".

După cum spune Calligaris, "o undă, o energie oarecare, proiectată prin spaţiu, impresionează în aceeaşi clipă toate fiinţele şi toate lucrurile din univers." Şi nu este nevoie să ne gândim decât la telegraf pentru a fi convinşi că nici un zgomot, nici o radiaţie, de orice natură ar fi ea, şi de la orice distanţă ar proveni, nu poate să nu îl influenţeze pe Om.

Se ştie, de asemenea, şi lucrul acesta este admis de către toţi filosofii contemporani, că nici una dintre impresiile care parvin astfel la el nu este pierdută, fie că a fost conştient, fie că acestea au trecut neobservate în momentul receptării lor pasive. Subconştientul nostru înregistrează totul.

Calligaris, la rândul lui, a putut scrie: "Universul întreg este proiectat în subconştientul Omului... Deci subconştientul nostru cunoaşte, vede, aude şi înţelege tot ceea ce se petrece în jurul lui şi chiar la distanţe considerabile." Această noţiune a Universului conţinut în conştiinţa sau în subconştientul uman este îmbrăţişată şi de anumite şcoli ocultiste sau filosofice.

Înţelegem atunci că este posibil, cu ajutorul unor procedee fizice precum excitarea unor zone cutanate bine delimitate, să reînviem cutare sau cutare senzaţie, imagine, amintire etc., latentă în subconştient. În felul acesta, folosind metoda lui Calligaris, Omul ar reuşi să ia cunoştinţă şi de o grămadă de lucruri care scapă facultăţii intelectuale celei mai dezvoltate: ar fi vorba deci aici, după cum constată Dr. Pron, de o percepere imediată şi directă nu numai a celor ce ne înconjoară, ci şi a Universului şi a lumilor necunoscute.

PRECAUŢII CARE TREBUIE LUATE. - Am insistat deja asupra necesităţii, în toate aceste cercetări, de a delimita exact situarea plăcii, de a aplica un tampon compresor de dimensiuni exacte şi de a aştepta cu răbdare ca examinatul să acuze senzaţiile de reper care trebuie să provoace reflexul cutaneo-psihic ce se vrea evocat.

Iată câteva precauţii primordiale de care trebuie să se ţină cont:

1) Cercetarea reuşeşte mai bine cu un subiect nou şi neantrenat, când asistenţa este redusă, în tăcere şi în penumbră.

2) Placa situată la aproximativ câţiva milimetri de punctul indicat de Calligaris este marcată cu creionul dermografic.

Abia atunci se trece pe deasupra ei, pe o lungime de la 10 la 15 centimetri, în sens longitudinal, cu creionul dermografic sau cu măturicea faradică. Se notează punctul cel mai sensibil şi se acţionează la fel în sens transversal.

Tamponul compresor trebuie să aibă exact diametrul prescris, să aibă suprafeţele plate şi marginile foarte netede. Se va evita să fie lăsat să cadă pe jos, căci i s-ar putea modifica marginile şi în felul acesta nu ar mai fi posibilă obţinerea unor rezultate exacte.

Nu se va folosi niciodată un tampon compresor de lemn sau de culoare roşie.

Încărcarea trebuie să fie slabă, exactă şi superficială.

Ca în cazul oricărui reflex, o excitare uşoară favorizează fenomenul, o comprimare puternică îl anihilează sau răstoarnă efectele.

Atâta vreme cât încărcarea nu a furnizat efectele indicate pentru fiecare placă, tamponul poate fi deplasat cu câteva fracţiuni de milimetru fie într-o parte, fie într-alta, dar îndată ce unul dintre reflexe s-a produs, trebuie să rămână nemişcat şi perpendicular pe planul pielii.

Cel examinat poate, de altfel, dacă placa este situată pe o parte a corpului abordabilă pentru el, să îl ţină el însuşi cu primele trei degete de la una din mâini.

Din partea examinatorului trebuie să cerem răbdare şi precizie. Din partea examinatului, de asemenea răbdare şi pasivitate; acesta trebuie să lase fenomenele, viziunile, reflexele să se producă, să nu caute să obţină detalii, care se

vor dezvălui puţin câte puţin, şi care vor câştiga ulterior întreaga lor semnificaţie.

Am indicat aici un număr destul de restrâns de plăci, dar una dintre cauzele erorilor este numărul considerabil de puncte care stabilesc comunicarea dintre suprafaţa cutanată care reacţionează la un stimul exterior *(consonanţă)* sau interior *(rezonanţă)* cu psihismul şi conştiinţa. Astfel, încărcarea sau sensibilizarea unei plăci cutanate are drept rezultat conştientizarea a ceea ce nu era decât inconştient, fie că este vorba de o emoţie, de un sentiment sau de o tulburare psihică sau fizică.

Se pare că, într-un loc precis al pielii, se concentrează toate iradiaţiile care corespund fie unui organ, fie unui centru cerebral; şi că de acolo va pleca, pentru a ajunge la conştiinţă, stimulul care îi va permite subiectului să ia cunoştinţă de fenomenele latente, prezente, trecute sau viitoare.

A facilita ca fiecare individ să devină un vizionar al propriului său corp sau al celui al aproapelui său, nu este oare un imens progres în domeniul psihic şi medical?

CAPITOLUL VIII

EXPERIENȚE PERSONALE

Cititorul nu va fi mirat de faptul că experiențele pe care le-am făcut personal țin cu deosebire de medicină și prezintă un caracter mai ales obiectiv.

Într-adevăr, dată fiind stranietatea experiențelor Doctorului Calligaris, bolnavul care ar veni să consulte un medic ar fi tentat să îl taxeze drept "șarlatan", dacă acesta nu ar putea să îi demonstreze realitatea diagnosticului său.

De 6 ani încoace, utilizăm în mod curent diagnosticul digital și am putut constata concordanța exactă între liniile digitale și interdigitale cu diferitele organe atinse de o tulburare oarecare.

Foarte adesea aceste experiențe ne-au condus pe calea unei afecțiuni ignorate, în beneficiul bolnavilor.

În ce privește proiecția agenților patogeni pe suprafața pielii, am putut, de asemenea, să controlăm și să putem confirma diagnosticele Doctorului Calligaris. Am relatat, de altfel, câteva exemple în *"Radiațiile maladiilor și ale microbilor"*.

Dificultatea rezidă adesea în interpretarea imaginilor, care sunt uneori amestecate și simulează forme necunoscute.

Am putut, pe de altă parte, să facem în legătură cu acest subiect constatări pe care, credem noi, Dr. Calligaris nu le semnalase.

1) *Reflexe provocate.* - Dacă boala este veche sau cronică, sau dacă ea nu prezintă nici acuitate, nici gravitate, se poate

întâmpla ca repercutările reperului, cu alte cuvinte reflexele, să fie abia percepute de către bolnav, şi dacă acest fenomen nu se produce, este cazul, *totuşi,* să cercetăm proiecţia pe biceps, şi vom obţine, cel mai adesea, *semnătura* maladiei. Am indicat mai sus de ce reflexele pot să nu se producă, sau să fie foarte puţin accentuate.

2) Într-un anumit număr de cazuri ni s-a întâmplat să constatăm, îndată ce imaginea devenea mai puţin aparentă pe bicepsul drept, o proiecţie a imaginii pe bicepsul stâng, aceasta fiind în general mai slabă decât cea dreaptă.

3) Aplicarea pomezii anemiante trebuie să fie destul de prelungită şi nu există nici un inconvenient în a o prelungi. Unul dintre bolnavii noştri, după experienţă, îmbrăcându-se, a îndepărtat un strat de pomadă care rămăsese la limita câmpului. Spre marea noastră stupefacţie, am văzut apărând cu o limpezime perfectă agentul microbian coryza, a cărui imagine o distinsesem mult mai puţin clar pe câmpul bicipital, unde stratul de pomadă rămăsese mai puţină vreme.

În afecţiuni precum guturaiul fânului de exemplu, am făcut să apară nu forma microbiană descrisă de Calligaris, ci această formă asociată cu aceea a astmului. Ni s-a părut, în acest caz, că astmul avea, conform imaginilor, o predominanţă în cadrul afecţiunii.

4) Am încercat, ca demonstraţie, cercetarea imaginilor pe persoane sănătoase sau presupuse ca atare. Am avut astfel surprize, dar şi proiecţii cărora nu le-am putut determina natura sau originea. Un caz destul de singular, şi poate plin de consecinţe, este următorul:

Unul dintre prietenii noştri este victima unui accident de automobil. Proiectat la o distanţă de opt metri, cade din nou pe spate şi, în mod miraculos, nu se alege decât cu câteva contuzii mai mult sau mai puţin grave. Totuşi, resimte, chiar şi după câteva luni, dureri de cap destul de violente.

Proiecţia obţinută pe biceps pune în evidenţă o ima-

gine care seamănă cu o frunză grosolană de castan, care nu corespunde nici unei figuri întâlnite de Dr. Calligaris şi de noi înşine, afară poate de, după Calligaris, situaţia *Histero-Traumatismului*.

Şi se pune o întrebare: Independent de maladiile microbiene, o leziune internă, o hemoragie intra-craniană neresorbită, ca şi o tumoare, este susceptibilă să provoace o "semnătură" în zona cutanată a bicepsului?

Vedem aici întreaga importanţă pe care o poate avea din punctul de vedere al unui diagnostic sau al unui examen medico-legal o asemenea constatare.

Experienţele Doctorului Calligaris deschid astfel calea unor noi descoperiri, iar atunci când se va putea stabili o iconografie completă, se vor putea, ca în Radiologie, pune *diagnostice precoce sau controla un diagnostic clinic*.

Un exemplu recent ne-a permis să departajăm doi confraţi, în legătură cu un bolnav care ne-a fost trimis fără diagnostic. Pe bicepsul său s-a proiectat imaginea întâlnită de Calligaris în toate cazurile de apendicită. Şi în faţa acestei imagini obiective, şi a diagnosticului pus de noi, bolnavul ne-a mărturisit incertitudinea unuia dintre confraţii noştri în legătură cu diagnosticul de apendicită. Inutil să adăugăm că ignoram subiectul acestei controverse şi că diagnosticul a fost pus pur şi simplu la vederea proiecţiei de pe braţ.

5) Nu ne este interzis să sperăm că, prin *consonanţă*, va fi posibil să punem un diagnostic pornind de la radiaţiile sângelui, ale salivei sau chiar ale părului, ale scrisului sau ale fotografiei bolnavului: intrăm aici într-un domeniu absolut nou şi puţin explorat, cu excepţia lui Calligaris însuşi, dar rezultatele deja obţinute ne permit toate speranţele.

Cu siguranţă, precauţiile cele mai serioase, ca şi controalele cele mai severe, trebuie să guverneze aceste încercări; dar numai bătând pasul pe loc se poate face ca ştiinţa să avanseze: *suntem cufundaţi într-un ocean de emanaţii şi*

de radiaţii necunoscute, iar confratele nostru a avut marele merit de a ne arăta că nişte procedee foarte simplificate sunt capabile să le pună în evidenţă. De ce să ne înglodăm în noroiul ignoranţei noastre, când pare să apară o luminiţă în întunericul din care poate ieşi adevărul?

Să nu negăm nimic *a priori*, dar nici să nu afirmăm, nimic fără dovezi: această regulă trebuie să fie absolută şi nu trebuie transgresată niciodată. Rămânându-i fideli, nu ne temem nici de dezminţiri, nici de persiflări, nici de sarcasmele celor orbi sau ignoranţi.

CAPITOLUL IX

MISTERUL DESTINELOR NOASTRE

SPIRITISMUL - SUPRAVIEŢUIREA - AMINTIRILE ANCESTRALE

SPIRITISMUL. - Din timpurile cele mai îndepărtate, în care omul a început să reflecteze asupra destinului său, pentru a lupta împotriva fatalismului, diversele religii s-au străduit să dezvolte în interiorul spiritelor acest principiu al imortalităţii, înnăscut în fiecare dintre noi.

Individul nu moare în întregime: dezintegrarea corporală îi eliberează sufletul, spiritul, care, parcurgând spaţiile celeste, se apropie de Iehova şi gustă o fericire eternă, dacă viaţa sa terestră a fost ireproşabilă.

Această idee de persistenţă a sufletului, a spiritului, a conştiinţei, a împins anumite filosofii să îşi imagineze că aceste spirite decorporalizate ar putea să îşi exerseze influenţa asupra oamenilor vii şi să îi conducă, să îi "ghideze" spre cunoaşterea supranormală a trecutului şi a viitorului. Astfel, anumiţi clarvăzători vorbesc despre "ghidul" lor, în timp ce în joc se află de fapt numai subconştientul sau conştiinţa lor. Toate opiniile sunt legitime, iar eu sunt convins că un mare număr de spiritişti sunt de bună credinţă. Dar există din nefericire prea mulţi exploatatori ai credulităţii oamenilor în această categorie de mediumi extra-lucizi, şi pe de altă parte, prea puţine fapte constatate cum se cuvine pentru a ne permite să credem în realitatea şi în supravieţuirea spiritelor care vin să se manifeste dinaintea

celor vii prin intermediul unei mese sau al unei planşete.

Unul dintre marile merite ale regretatului nostru confrate, Dr. Osty, a fost acela de a fi depistat un mare număr dintre aceşti impostori şi de a fi adus în studiul fenomenelor oculte şi metapsihice un pic de claritate ştiinţifică.

Fie că este invocat Mahomed, Socrate sau Sesostris, spiritul invocat tot în limba actuală a interogatorului răspunde: prin urmare mediul însuşi, fără să ştie, este cel care construieşte răspunsul.

Astfel, după cum am mai remarcat, ipoteza spiritistă este incapabilă şi ea, la rândul ei, să aducă cea mai mică explicaţie a acestui fenomen incomprehensibil constituit de precunoaşterea viitorului.

Totuşi, ni se va obiecta, există o forţă psihică susceptibilă să se manifeste prin intermediul anumitor indivizi, care au fost desemnaţi cu numele de Mediumi. Desigur, dar diferenţa între partizanii forţei psihice şi cei ai spiritismului este aceasta:

Primii susţin că încă nu s-a putut dovedi că există un alt agent coordonator decât inteligenţa mediumului, în timp ce spiritiştii acceptă ca literă de lege, fără nici o altă probă, că spiritele sunt singurii agenţi ai fenomenelor observate.

Pentru Lombroso, explicaţia acestor fenomene mediumice trebuie căutată pur şi simplu în sistemul nervos al mediumului, şi ar fi vorba atunci de o transformare de forţe. Pentru maestrul nostru, Grasset, spiritismul ar ţine în acelaşi timp de Biologie şi de Fiziopatologia centrilor nervoşi.

Printre enigmele care rămân încă nedescifrate, una dintre cele mai tulburătoare este aceea a forţelor exteriorizate de un medium pentru a transporta sau pentru a ridica obiecte fără să le atingă.

Oare trebuie să admitem *pseudopodul* imaginat de Carrel sau acel ectoplasm care a făcut să curgă multă cerneală, şi pe care refuzăm să îl acceptăm, după înşelători-

ile pe care le-a ocazionat?

Ştiinţa, care ne-a revelat deja câmpurile electrice, electro-magnetice, ca şi radiaţiile emise de fiinţele vii, ne va dezvălui poate, într-o zi din viitor, natura acestor forţe umane încă necunoscute şi al căror studiu se dovedeşte pe zi ce trece din ce în ce mai ştiinţific şi din ce în ce mai precis.

SUPRAVIEŢUIREA. - Dar, dacă nu acceptăm teoria spiritistă, ce trebuie să gândim despre această altă teorie, *Supravieţuirea*, care antrenează cu ea chestiunea nemuririi sufletului?

Se poate admite supravieţuirea? Este important, înainte de toate, să punem bine întrebarea: în ce sens şi în ce manieră? Pentru Maeterlinck, "supravieţuirea există, dar se pierde în conştiinţa universală". Richet nu acceptă ipoteza strigoilor, iar Calligaris, după ce a crezut multă vreme că nimic nu rămâne după moarte, a ajuns la o nouă concepţie despre supravieţuire: "Totul rămâne: Gândul care trece în acest moment prin creierul meu şi imaginea rândurilor pe care le scriu vor putea fi văzute de un medium care se va naşte peste 4000 de ani, aşa cum astăzi un medium viu poate să capteze gânduri care au apărut în spiritul oamenilor care au trăit în epoca Faraonilor, doar văzând sau sensibilizându-se în faţa scrisului lor."

Or, dacă o fiinţă umană, medium sau metagnom, este capabilă, datorită unor facultăţi excepţionale, să săvârşească un asemenea miracol, lucrul acesta nu este posibil decât dacă obiectele văzute de ea prin spaţiu şi timp au lăsat în univers *urme* sau *radiaţii specifice*.

Astfel, sunetele care ne sunt transmise de aparatele de telegrafie şi vehiculate sub formă de unde nu ar fi pierdute, ci conservate în eter, ca şi radiaţiile care reproduc imaginile şi gândurile. Tot misterul constă în faptul de a putea aduna şi capta aceste radiaţii diverse depuse în eter, pentru a reproduce şi a reprezenta aşa cum au fost aspectele şi ele-

mentele diverse ale unei lumi trecute, dar totuşi încă latente. Lakhowsky scrie la rândul său: "Cine ne interzice să credem că gândul, care şi el este o vibraţie, nu poate continua să vibreze la nesfârşit, după distrugerea corpurilor, şi chiar să se întoarcă la noi ghidat de liniile forţelor astrale, precum ecourile radioelectrice, ceea ce ar explica telepatia şi supravieţuirea."

Această opinie a supravieţuirii în eter este admisă de numeroşi autori. Astfel, Dr. Pron [* *Le Vieux Bistouri*, ianuarie 1939.], amintind ideile lui Bozzano şi ale lui Leadbeater, conchide şi el că "ştiinţa oficială, fizica modernă, a fost obligată să admită existenţa eterului, de care avea nevoie pentru a explica anumite fenomene."

Acest eter, care este prezent peste tot în maniera cea mai intimă, pune deci toate fiinţele, toate obiectele, tot ce există pe pământ, în el sau dincolo de el, în relaţie unele cu altele. Eterul fiind un mediu în mod esenţial mobil şi excelent transmiţător, nimic nu se poate produce, şi nici o vibraţie nu poate fi lansată prin el, oricât de mică sau de slabă ar fi ea, fără să fie difuzată imediat pretutindeni, nu contează la ce distanţă. Telegraful demonstrează acest lucru în faţa spiritului celui mai neîncrezător; se ştie că un oftat scos la Londra este imediat auzit la Tokio şi la Pretoria.

Nu este deci de mirare că o fiinţă umană deosebit de sensibilă, care locuieşte la Paris, poate să vadă, să audă, să perceapă acţiunile care se săvârşesc, vorbele care se spun, în cutare sau cutare localitate din provincie sau de aiurea.

Dacă în grupul care chestionează se găseşte o persoană care cunoaşte faptul sau lucrul anunţat, suntem îndreptăţiţi să ne gândim că cel care percepe nu face decât să citească în Subconştientul acestei persoane; însă în numeroase cazuri nimeni nu este la curent; această explicaţie cade deci adesea pe gol.

Eterul nu este numai un transmiţător perfect, ci este

de asemenea şi un înregistrator total. El conservă, conform şcolilor Teosofice şi Ocultiste, sub formă de clişee, toate evenimentele care s-au produs din vremurile cele mai îndepărtate; se ştie că o haină păstrează, un anumit timp, anumite efluvii emanate de trupul celui care a purtat-o: nu este nevoie decât să o dăm unui câine să o miroasă pentru ca acesta să găsească urma imediat. Este oare o îndrăzneală prea mare să afirmăm că, într-un domeniu aflat cu mult deasupra, ca putere, bietului regn uman, toate modurile de activitate, toate manifestările care s-au derulat au fost treptat înregistrate într-o manieră ineluctabilă?

Suntem îndreptăţiţi să ne întrebăm cum este posibil să descoperi, printre miriadele de amintiri conservate ale trecutului, o imagine determinată.

"Se pare, spune Leadbeater, că există un soi de înlănţuire sau de afinitate magnetică între orice particulă de materie şi clişeul care este legat de povestea ei, afinitate care îi permite să acţioneze ca un soi de conductor între acest clişeu şi facultăţile oricui îl poate citi."

Şi astfel s-ar putea explica fenomenele de psihometrie sau de citire a trecutului. Adoptând ideea Supravieţuirii, Dl Angelo Montani explică prin fizică persistenţa gândului în eter, punând problema pe o bază ştiinţifică şi cosmică.

"Orice radiaţie electromagnetică, spune el, fie că provine de la o sursă biologică, fie că provine de la o sursă fizică, este supusă aceloraşi legi, de vreme ce natura lor nu variază în funcţie de origine: oscilaţia emisă de un corp viu iese din acest corp cu viteza luminii, şi urmează calea comună tuturor radiaţiilor. O parte este absorbită de pământ, în timp ce alte părţi se amplifică deasupra locului în care au fost emise până la stratul ionizat al lui d'Heaviside care, prin structura sa fizică, are proprietatea de a reflecta undele electrice aşa cum face o oglindă cu lumina. Acest strat de reflecţie înconjoară întreaga suprafaţă terestră, împiedică

undele să se propage în linie dreaptă şi face posibilă transmiterea undelor radio până la antipozi."

Undele de câţiva metri lungime reuşesc să străbată stratul ionizat, dar ajung să fie reflectate de o a doua suprafaţă electronică, aflată faţă de pământ la o distanţă de aproximativ două milioane de kilometri şi având o formă geometrică specială (cea a unui tor). Astfel, toate radiaţiile electro-magnetice emise pe pământ urmează mişcarea de revoluţie a globului nostru.

Radiaţia electro-magnetică există încă în spaţiu *chiar şi atunci când centrul generator a încetat să existe*, semănând în această privinţă cu stelele moarte, care ne mai trimit încă lumină multe milioane de ani după stingerea lor.

Astfel, când moare un individ, el încetează să emită undele care îl caracterizau, dar radiaţia care a înregistrat gândurile sale, caracterul său, propria sa personalitate, continuă să călătorească în eterul din care nu poate evada.

Partea de undă care este emisă de individ şi care a fost absorbită de pământ a provocat în acesta din urmă diferite modificări; de aici reiese că tot ceea ce îl înconjoară pe individ, inclusiv întreg aerul, este modificat de prezenţa acestei individualităţi.

Ştiinţa de astăzi se eliberează, aşa cum am mai afirmat, cu noile doctrine ale dualismului antagonist, ale materiei şi ale spiritului, şi pare să se ataşeze de noţiunea înnăscută a supravieţuirii după moartea corporală. Oscilaţia vitală, *eul* nostru care trăieşte în mijlocul trupului, ar continua deci să trăiască şi ar persista şi după moarte, şi ne putem atunci întreba dacă ideile noastre, gândurile noastre, nu sunt de fapt nişte amintiri conservate în eter, care vin să se reflecteze în creierul nostru, sau în cel al mediumului care citeşte în trecutul nostru." [* A. MONTANI. *Biofisia et psicodinamica*, loc. cit.].

Astfel, dacă *totul rămâne în lume*, putem concepe

foarte bine ideea că un individ special dotat (medium, clarvăzător etc.), captând în câmpul eteric radiaţiile, razele lăsate pentru veşnicie, după viaţă, de un defunct, poate, asociind aceste emanaţii, să recompună, ca să zicem aşa, *clişeul*, adică să facă să trăiască din nou imaginea acelui defunct, să cunoască gândurile secrete care i-au traversat creierul în timpul vieţii terestre etc.

În acest sens, se poate spune deci că sufletul este nemuritor, şi fantomele spiritelor nu vin de dincolo de groapă, ci din aceeaşi lume în care trăim şi noi, în care iradierile lor specifice, emanate în trecut, au fost conservate.

Şi ne putem imagina că în condiţii fiziologice speciale, naturale sau provocate, unele dintre aceste radiaţii ajung la creierul şi la conştiinţa mediumului şi îi provoacă o asemenea bulversare, încât moralul şi inteligenţa sa sunt subit cufundate în adâncuri.

Atunci se traduc în cuvinte viziunile suscitate în centrii cerebrali de această degajare de energie, a cărei cauză nu este încă decât bănuită.

Ne este imposibil să surprindem în esenţa sa acea lucrare intimă care se efectuează în scoarţa cerebrală: noi nu putem percepe decât efectele sale. Creierul uman ne apare astfel ca o oglindă în care se reflectează lumea, cu aspectul mereu schimbător al imaginilor sale: el este acea harpă, în care vin să rezoneze armoniile trecătoare."

AMINTIRILE ANCESTRALE. - Am constatat dificultatea de a explica cunoaşterea trecutului şi teoriile imaginate până acum pentru a lumina puţin aceste tenebre ale necunoscutului.

În afară de această ultimă teză a gândurilor conservate în eter, nu ar fi oare posibil să ne imaginăm o altă lume de percepţie paranormală: transmiterea gândurilor prin ereditate? Aşa cum un individ moşteneşte particularităţi fiziologice, nu ar putea moşteni şi gânduri ancestrale sau amintiri

ancestrale?

În timpul studiilor mele de medicină de la Montpellier urmăream asiduu magistralele cursuri ținute la căpătâiul bolnavilor de Prof. Grasset, care, la acea epocă, studia împreună cu Dr. Feroul, din Narbonne, aceste probleme ale citirii gândurilor, ale viziunii prin corpurile opace etc.; am cunoscut acolo un confrate deja în vârstă care mi-a spus povestea următoare: "Am avut ocazia de acorda îngrijirile mele unei tinere fete isterice pe care o hipnotizam și care, în timpul somnului provocat, evoca amintirea strămoșilor ei îndepărtați și trăia viața lor: suia astfel cursul veacurilor până cu mult înainte de Revoluție. Să fi fost vorba de un *Roman Poligonal*, cum pretinde Prof. Grasset sau de amintiri depuse în memoria sa prin ereditate? Sau, pur și simplu, de povești auzite în copilărie și gravate în subconștientul său?" Nu am ști să spunem, dar dacă ar fi vorba de amintiri ancestrale, de gânduri, de amintiri ale faptelor săvârșite de strămoși, nu am fi îndreptățiți să evocăm legile eredității și să presupunem capacitatea *cromozomilor* de a înmagazina amintiri?

Și se mai pune încă o problemă pasionantă: imaginația creatoare a anumitor romancieri care se inspiră din trecut, nu va fi având ea la bază amintiri ancestrale, care reapar brusc la nivelul conștiinței cu ocazia unui șoc psihic, emotiv sau de altă natură?

Fabulația ar fi opera cerebrală actuală, dar principiul ei însuși nu va fi fiind oare amintirea unor evenimente îndepărtate la care a asistat sau colaborat strămoșul autorului? Un anumit număr de autori intervievați în legătură cu acest subiect recunosc că ideile lor se grupează, se ordonează, nu după voința lor, ci mecanic. Paul Valéry a spus: *"Creația și Inteligența apar ca un sistem de legi care ne rămâne în întregime de descoperit."* Iar Barres: *"Eul este nimicit dacă devenim conștienți de automatismul nostru."* [* Giraud, *L'Automatisme dans l'art*, Riviere, Paris.].

Se întrevede în viitor un întreg studiu despre acest nou aspect al funcţiilor cerebrale, despre persistenţa amintirilor de-a lungul generaţiilor, şi care ar permite poate să se explice în acelaşi timp, într-o manieră diferită şi prin ereditate, citirea gândurilor, viziunea fenomenelor sau a acţiunilor săvârşite în urmă cu mii de ani.

Un contemporan al lui Augustus sau al lui Nero a putut astfel să asiste la un asasinat, la un triumf, la un incendiu, şi un simplu detaliu de ansamblu al evenimentului s-a putut fixa în creierul său definitiv şi astfel a putut fi transmis din generaţie în generaţie până la romanul de astăzi. Şi acesta ar putea să aibă brusc viziunea acestui moment, sau poate un medium, adus în prezenţa sa sau pus în comunicare cu el, ar citi în spiritul său o amintire ascunsă ca un tezaur în adâncurile creierului său.

N-am putea interpreta în acest fel această stranie poveste, relatată de Dr. Osty, şi care are legătură cu un asasinat petrecut pe vremea lui Alexandru cel Mare? Iată faptele:

Se pune în mâinile doamnei Morel fotografia unei fiole pecetluite care conţine un lichid *asemănător* cu sângele. Pornind de la această fotografie, Dna Morel descrie moartea dramatică a unui personaj de demult, al cărui sânge ar fi fost conţinut de acea fiolă.

Totuşi, cei care ştiu că această fiolă există, consideră că ea are un cu totul alt conţinut decât cel descris de Dna Morel, fără ca, de altfel, să poată furniza vreo explicaţie în legătură cu acest subiect.

Or, dacă într-o bună zi, lichidul este extras din fiolă şi se constată că este într-adevăr sânge, aşa cum afirmă mediumul, va trebui să tragem concluzia în favoarea probabilităţii sau a certitudinii aproape totale a viziunii asasinatului şi a tuturor detaliilor semnalate de Dna Morel.

Am putea vedea atunci în acest exemplu o amintire

ancestrală care s-a transmis inconştient şi prin ereditate până la un sirian care trăieşte astăzi şi din creierul căruia Dna Morel ar fi extras cunoaşterea evenimentului îndepărtat?

Nu la o obsesie de aceeaşi natură răspundea deja Lucreţiu, când scria aceste versuri care, printr-o stranie coincidenţă, încercau încă de atunci, dacă nu să rezolve, măcar să pună problema amintirilor ancestrale?

"Proeterea si immortalis natura animae
Constat, et in corpora nascentibus insinuatur
Cur, super anteactam oetatem meminisse nequimus,
Nec vestigia gestarum rerum illa tenemus." [* *De Natura rerum*, III, 670-674.]

"Dacă sufletul este nemuritor, dacă el se insinuează în corp la naştere, de ce să nu ne putem aminti viaţa noastră trecută? De ce să nu păstrăm nici o urmă din vechile noastre fapte?"

CONCLUZIE

Ajunşi la capătul acestui studiu, cititorul se va mira poate că nu i-am oferit certitudini absolute şi că aceşti paşi în interiorul necunoscutului nu i-au dezvăluit misterul care învăluie încă destinele noastre.

Oare în câmpul restrâns al microscoapelor noastre sau în acela mai vast al uriaşelor telescoape vor descoperi oamenii de ştiinţă de mâine soluţia acestor probleme angoasante?

Totuşi, ni se pare că am obţinut deja câteva adevăruri: există o unitate a materiei sau poate a energiei; de la infinitul mic la infinitul mare, aceeaşi lege guvernează evoluţia lumilor în imensitatea celestă, şi transformarea atomilor în intimitatea celulei.

Ca şi în sistemul solar, căruia îi suntem tributari, în străfundurile organismului nostru, electronii, nişte astre în miniatură, circulă pe orbite închise şi stabile în jurul nucleului atomului, soare infinitezimal a cărui moarte o antrenează pe aceea a celulei, aşa cum moartea soarelui o antrenează pe aceea a aştrilor care rătăcesc în profunzimile cerului.

Pe de altă parte, dezvoltarea creierului, şi evoluţia corespunzătoare a facultăţilor cerebrale de asociere, relaţiile, puse în evidenţă de Prof. Calligaris, dintre carcasa noastră trupească şi subconştientul nostru; cunoaşterea acestei geometrii cutanate legate de starea noastră patologică şi de sentimentele noastre intime, constituie un ansamblu de noţiuni noi, care ne permit să pătrundem într-o lume ieri încă nebănuită, în care matematica vieţii stă alături de fizica lumilor.

TRUSA DE DIAGNOSTIC A DOCTORULUI CALLIGARIS

Trusa Doctorului Calligaris cuprinde:
1. Un ciocan metalic;
2. O serie de trunchiuri de con metalice cu diametrele de 10, 12 şi 13 mm;
3. O spatulă pentru localizarea liniilor axiale ale membrelor.

Determinarea liniilor axiale ale membrelor şi ale trunchiului:
1. Presând între degetul mare şi arătător degetul mijlociu al subiectului, la nivelul pulpei degetului şi a unghiei, se sensibilizează liniile axiale ale trunchiului şi ale membrelor. Pentru a determina exact aceste axe, se plimbă spatula rece transversal pe membru şi, în locul semnalat ca fiind cel mai rece, se marchează un punct cu creionul dermografic. Unindu-se mai multe astfel de puncte se obţine o linie axială fie pe trunchi, fie pe membre;
2. Pentru linia laterală a corpului care divizează corpul în două părţi, una anterioară şi alta posterioară, se va presa un deget oarecare al subiectului, între marginea sa externă şi marginea sa internă şi, cu ajutorul spatulei care se plimbă pe faţa laterală a membrelor sau a trunchiului, se vor obţine punctele de sensibilitate la frig cele mai accentuate; unirea lor va da linia laterală axială;
3. Transversalele sunt stabilite într-o manieră similară, plimbând spatula de sus în jos, în loc să fie plimbată transversal.

De altfel, liniile de flexiune ale membrelor, ale articulaţiilor, linia intermamilară, furnizează pentru aceste linii puncte de reper fixe şi precise pentru localizarea punctelor şi a plăcilor telepatice.

BIBLIOGRAFIE

DR. G. CALLIGARIS:
- *Catene lineari del corpo e dello spirito*, Roma, Pozzi, 1928;
- *Catene secondarie*, id. 1930;
- *Fabrica dei sentimenti sul corpo dell'uomo*, id 1932;
- *Meraviglie dell'Autoscopia*, id. 1933;
- *Meraviglie dell' Eteroscopia*, id. 1934;
- *Telepatia e Radioonde cerebrali*, Milano, Hoepli, 1934;
- *Telepatia e Telediagnosi*, Ist. Ed., Ac. Udine, 1935;
- *Immagini dei Vivi e dei morti*, id. 1936;
- *L'Universo rappresentato sil corpo dell'uomo*, id. 1937;
- *Malattie Infettive*, id. 1938;
- *Nuove Meraviglie del corpo umano*, Milano, 1938.

DR. ALBERT LEPRINCE:
- *Les Radiations Humaines*, Legrand, Paris, 1933;
- *Radiesthésie Medicale*, Legrand, Paris, 1936 (ed. a 3-a);
- *L'Electicité Humaine et les Radiations cérébrales*, Paris, 1937,
- *Le Mystere captivant des Ondes*, 1936.

PAUL C. JAGO:
- *Traité théorique et pratique de la Double-Vue. Dangles.* Paris, 1939.

VASILE TEODOR

CURS PRACTIC DE KUATSU

Cartea lui Vasile Teodor, intitulată simplu "Curs practic de Kuatsu", constituie o tentativă ambițioasă și este posibil ca titlul ei să ofere o imagine falsă a țelului propus.
Ea este în realitate mai mult decât un simplu curs.
Lucrarea seamănă cu o călăuză ce apucă cu blândețe mâna cititorului și-l poartă dincolo de tradițiile vaste de cunoaștere complexă a Artelor Marțiale și a medicinii orientale.
Ea oferă direcții clare și simple pentru căile existente și este scrisă într-un limbaj accesibil,
fără a fi însă condescendent ori simplist.

Cartea de față nu reprezintă doar un îndrumar academic și rece, ci este scrisă cu sensibilitatea și vădita experiență a unui adevărat maestru care vrea să împărtășească câte ceva din bogatele sale cunoștințe acumulate de-a lungul timpului, fiind un tovarăș minunat pentru toți practicanții Artelor Marțiale, indiferent de stadiul de pregătire în care se află.

C.K. Nicolau

CURS PRACTIC DE SPIRITISM

Spiritismul - ştiinţă sau misticism?

Spiritismul este o filosofie experimentală, care se ocupă cu studierea sufletului şi manifestările sale. Mulţi îşi închipuie că spiritismul constă numai în obţinerea diferitelor profeţii prin învârtirea meselor şi a paharelor, neglijând asfel latura filosofică a acestei doctrine care tinde a deveni universală, formând baza teozofiei şi a altor doctrine mistice.

Spiritismul este o ştiinţă-credinţă ce ne arată că omul posedă un suflet şi că acesta nu este decât o mică parte din puterea dumnezeirii. Această parte din dumnezeire îşi începe acţiunea în cele mai inferioare animale, de unde, numai după ce trece printr-o serie de mii de vieţi tinde a deveni o inteligenţă încarnându-se în specia umană. De aici ea începe a se dezmărgini mereu de greutatea de a se înţelege pe sine şi pe Dumnezeu până ajunge la cea mai înaltă treaptă de lumină intelectuală, când se confundă din nou cu dumnezeirea. Spiritismul e ştiinţa sufletului prin care omul învaţă a-l iubi pe aproapele său ca pe sine, ştiinţa prin care omul se poate înţelege cu cei duşi din lume

VASILE TEODOR

CURS PRACTIC DE GHICIT ÎN PALMĂ

Poate fi ghicitul în palmă o ştiinţă exactă?

Răspunsul este pozitiv, însă numai dacă o vom aborda ca pe o ştiinţă exactă, înţelegând prin aceasta un ansamblu de cunoştinţe, de observaţii şi de fapte ştiinţifice studiate temeinic.

Se spune despre mână că reprezintă gestul omului. Gestul omului poate fi transformat în cuvânt. Cuvântul omului este chiar sufletul lui, ceea ce reprezintă el cu adevărat în esenţă. Rezumând toate acestea, am putea spune că sufletul şi destinul omului se pot exprima şi prin această hartă, acest cod format de liniile trasate de-a lungul timpului în palma lui. Arta, priceperea, deprinderea descifrării, citirii caracterului, voinţei, trecutului şi viitorului, a sorţii omului într-un cuvânt, examinându-i mâna poartă numele de CHIROMANŢIE.

Mâna omului poate spune multe...